TROLL

Časopis orientačních běžců oddílu PBM

číslo 2

červen 2022

Strejdík ukrajující poslední metry na své cestě
k letošnímu mistrovskému titulu na krátké trati

TJ SPARTAK 1. BRNĚNSKÁ
PBM

ročník I

www.orientak.cz

Z obsahu

Jednou větou	4
Slovo šéftrenéra	7
Slovo šéfredaktora	7
Fotka čísla	8
Postup čísla	10
Výkon čísla: Jan Strýček	12
Retr-O	15
Tři otázky pro: Michaelu Zřídkaveselou	19
Adam Svoboda: Chci se zlepšit	20
Kamila Tachovská: Je potřeba motivovat a být hodný	21
Daniela Tršová: Orienťák je pořád to, co byl	25
Len taký dajaký článok	29
Soustředění Šumava	31
Jarní pohár	32
Víkendovka na Vidnavě	33
CEYOC	34
Expedice na Sibiř	35
Patrik Báňa: Začalo nás to s mamkou bavit	37
Velikonoční soustředění	38
Závody na Mácháči	39

Naši partneři

MČR NOB a první áčka 40
Jan Strýček: Ve výsledku jsem hodně spokojený 42
Náročná trojkombinace v Novém Městě na Moravě 43
Věra Mádlová: Chodím se odreagovat po práci 45
Eliška Karafiátová: Měla jsem ze sebe dobrý pocit 48
JRD Kytlice 50
Mistrovství Zeleného ostrova 51
Sprintové soustředění – Slovensko 65
MČR sprint a sprintové štafety 66
Adam Zřídkaveselý: Na sprintech se moje rychlost projeví 67
Žebříček A Nejdek 70
Vilém Bednařík: Na klasikách se cítím docela dobře 71
Doubravka Procházková: Vyhovuje mi, když je terén těžký 75
Žebříček B-Morava – Ochoz u Brna 77
Celý den a celou noc 78
Republikový festival žactva 82
MČR na krátké trati 83
Tomáš Odehnal: Je dobré, že už nemusím řešit licenci 85
Nominačky JWOC 88
Příprava na EYOC na Luhačovicku 89
Moje první Béčka venku – Přečkovice 90
Barbora Strýčková: Jsem víc než spokojená 91
Žebříček B-Čechy pohledem hobíka 94
Jarní část MTBO sezóny za námi 99
Veteraniáda ČR 97
Jak běhat orienťák chybou? 98
Fejet-O-n: A tobě se to nelíbilo? 99
Soustředění Jeseníky – Malá Morávka 101
Soustředění Švédsko – Uppsala, Enköping 102
Tábor OB - Malý Ratmírov: Teorie velkého třesku 103
Soustředění Nový Bor 104
Program na červenec až listopad 105
Termínová listina 2022 107

Jednou větou

- Libor úspěšně absolvoval školení rozhodčích druhé třídy a zvýšil tak svoji kvalifikaci rozhodčího z R3 na R2.
- Obě naše žádosti o udělení mimořádných licencí pro sezónu 2022 byly úspěšné, Kája tak má pro následující sezónu licenci A a Max licenci B.
- Sekce OB zveřejnila počty postupujících závodníků v jednotlivých kategoriích na MČR ve sprintu, na krátké a klasické trati z oblastních mistrovství, přičemž naše oblast má pro letošní sezónu ve všech kategoriích, kromě kategorie D20 s jediným místem, k dispozici dvě postupová místa.
- Sekce orientačního běhu odebrala našemu oddílu pořadatelsví MČR na krátké trati 2023, jelikož jsme neobdrželi souhlas s pořádáním od CHKO Ždárské Vrchy, v němž se celý prostor závodu nachází.
- Od 17.3. jsou v českém orientačním běhu platné nové mapové klíče ISOM 2017-2 pro lesní disciplíny a ISSprOM 2019-2 pro sprintové disciplíny.
- Od ČSOS jsme obdrželi příspěvek ve výši 16200 Kč na mapovou tvorbu v oblastech sekce OB, jmenovitě na mapy Miroslav a Hornek.
- Z devíti našich členů, kteří se zúčastnili tradičního Bílovického koláče uzavírajíciho letošní seriál Brněnské zimní ligy, se nejvíce dařilo PeProvi a Radimovi, kteří obsadili ve dvou nejdelších kategoriích shodně třetí místa.
- V neděli 20.3. vyrazil PePr do Jižních Čech na závod zimní ligy Sněhulák Holná konaný ve Vilémce, který ovšem bohužel nedokončil.
- Ondra Brosch opanoval první dva sprintové závody seriálu Czech O-Tour konané v Terezíně ve své kategorii H16A.
- Adam s Vildou se zúčastnili dorosteneckého mistrovství republiky v přespolním běhu konaném ve Slavkově u Brna a seřadili se na dvanáctém a třináctém místě se ztrátou necelé minuty na vítěze.
- V sobotu 26.3. Libor uspořádal v Mokré-Horákově již 33. ročník Zhusta Cupu.
- V neděli 27.3. proběhl za našeho pořadatelství čtvrtý ročník mistrovství Brna sprintových štafet na Bílé Hoře.
- Petra Stašková se zúčastnila svazového workshopu seznamujícího účastníky se softwarem QuickEvent určeným k pořádání závodů za použití systému ražení Sport Ident.
- Druhou dubnovou sobotu proběhl v Žebětíně druhý závod letošní Jihomoravské Ligy, kterého se zúčastnilo 28 členů našeho oddílu, z nichž nejlepšího výsledku dosáhl Lubomír Trš, který vyhrál kategorii H45.
- Ve Valchově proběhlo za účasti 28 členů našeho oddílu oblastní mistrovství na krátké trati, ze kterého jsme si zásluhou Vojty Vítka odvezli jeden mistrovský titul a to v kategorii H10C.
- O víkendu 23. až 24.4. vyrazil PePr na dva oblastní závody Západočeské oblasti až do Ašského výběžku, přičemž jak na sobotní krátké trati, tak nedělním oblastním mistrovství na klasice obsadil shodně páté místo v hlavní mužské kategorii.

- Věrka s Karlem se zúčastnili oblastního mistrovství Východočeské oblasti na krátké trati konaném v Číčové, přičemž lepší z dvojice byla Věrka na dvanáctém místě hlavní ženské kategorie.
- Ze čtvrtého závodu Jihomoravské ligy, který připravila Tesla na brněnském autodromu, si naše početná čtyřicetičlenná výprava odvezla zásluhou Anny Marie Soběslavské a Patrika Báni dvě první místa v kategoriích D10N a H10N.
- Na prvního Máje vyrazil PePr na oblastní žebříček Pražské oblasti do Lužné u Rakovníka, kde v hlavní mužské kategorii obsadil patnácté místo.
- Óďa si přivezl výborné výsledky z hlavní mužské kategorie městského dvojzávodu v Jihlavě v podobě třetího místa z dopoledního sprintu a vítězství v odpoledním middlu.
- Anna Slavíková vyrazila na sprint Ještědské oblasti do Liberce, kde ale byla v kategorii D12 kvůli chybnému ražení diskvalifikována.
- Jakub a Kamil Komendovi se zúčastnili oblastního žebříčku Moravskoslezské oblasti konaného v Ostravě – Hošťálkovicích, ale ani jeden z nich bohužel neměl ražení v pořádku.
- PePr se zúčastnil dvou lesních etap tradičního Jarního Trojúhelníku konaného v okolí Mariánských Lázních kde v hlavní mužské kategorie dosáhl na šesté místo ze sobotní klasiky a dvanácté místo z nedělního middlu.
- Adam, Vilda a Broschák běželi trojku na dráze ve Vyškově, která se započítávala do Mistrovství Moravy a Slezka družstev dorostu a juniorů, přičemž všichni tři překonali svá osobní maxima a Adam svůj čas stlačil dokonce pod 9:30, což stačilo na třetí místo mezi juniory.
- Za účasti 33 členů našeho oddílu se v Neslovicích konal pátý závod Jihomoravské ligy odkud jsme si zásluhou Báry Strýčkové odvezli vítězství v kategorii D14.
- Vilda a Broschák se zúčastnili závodu II. atletické ligy dospělých konaného ve Vyškově, přičemž Vilda byl třetí na steeplu a Ondra čtrnáctý na patnáctistovce.
- Bára Strýčková vyhrála nominační žebříček na Letní Olympiádu dětí a mládeže, kde bude jako jediná zástupkyně našeho oddílu na konci června reprezentovat Jihomoravskou oblast ve své kategorii D14.
- Adam, Strejdík a Libor se zúčastnili v Pardubicích přeboru LPU na 3000 metrů započítávaného do nominačního žebříčku na EYOC, který poznamenalo deštivé počasí, což bylo pravděpodobně hlavním důvodem proč vítězný Adam zaostal o necelou sekundu za svým deset dní starým osobním maximem z Vyškova.
- Sedmý závod Jihomoravské ligy pořádala Lokomotiva Brno na naší mapě Kamenný žlíbek za účasti 26 členů našeho oddílu, z nichž ve svých kategoriích zvítězily Anna Marie Soběslavská, Bára Strýčková a Petra Králová.
- V sobotu 28.5. se PePr zúčastnil oblastního žebříčeku Vysočiny v Matějovci u Českého Rudolce, kde obsadil v hlavní mužské kategorii desáté místo.
- O poslení květnové neděli PePr vyrazil do Chyňavy, kde se konal oblastní žebříček pražské a středočeské oblasti, a v hlavní mužské kategorii doběhl na jedenáckém místě.
- Adam, Stejdík a Vilda běželi v Otrokovicích hladkou pětku započítavanou do II. atletické ligy dospělých, na níž nejrychlejší z našich závodníků Adam obsadil kvalitním časem pod šestnáct a půl minuty osmé místo, Óďa pak tuto trojici doplnil na patnáctistovce časem těsně pod pět minut.

- Náš oddílový materiál se rozrostl o čelenky a malé lampionky vhodné k umístění na batoh nebo na zrcátko auta.
- Vedení sekce OB schválilo velkou změnu termínové listiny pro rok 2023, která mimo jiné znamená, že MČR na krátké trati proběhne na podzim za našeho pořadatelství v původně plánovaném prostoru v srdci CHKO Ždárské vrchy, které nechce povolovat pouze jarní termíny závodů.
- Místo finále MČR na krátké trati běžel Vilda na dráze ve Vítkovicích dvojku překážek, která se započítávala do Mistrovství Moravy a Slezka družstev dorostu a juniorů, přičemž svému atletickému klubu ze Znojma pomohl druhým místem mezi juniory.
- Poslední závod letošní Jihomoravské jarní ligy, který byl zároveň oblastním mistrovstvím na klasické trati, se odehrál v lesích u Lipůvky, ze kterých si naše dvacetidvoučlenná výprava odvezla jeden oblastní mistrovský titul a to v kategorii D14 zásluhou Báry Strýčkové.
- V sobotu 11.6. běžel PePr závod Ligy Vysočiny v Hamrech nad Sázavou, kde obsadil v hlavní mužské kategorii sedmnácté místo.
- V devátém kole Východečeského poháru konaném ve Rtyni v Podkrkonoší startovali Věrka s Karlem, přičemž lepší výsledek zaznamenala Věrka sedmým místem v hlavní ženské kategorii.
- Filip Bukovác se stal v dresu Farmaceutu Bratislava mistrem Slovenska na krátké trati v kategorii M-18E, stříbrné medaile pak přidaly Tereza Kendrová ve W-16E, Rebecca Herna ve W-18E a Alena Bukovácová ve W-35E, bronz pak vybojoval Tomáš Kasza ve stejné kategorii jako Filip.
- V neděli 12.6. běžel PePr v okolí Ondřejovské hvězdárny mistrovství pražské a středočeské oblasti na klasické trati, závod v hlavní mužské kategorii ovšem bohužel nedokončil.
- Trojice našich slovenských závodnic Rebecca Herna, Tereza Kendrová a Lea Kotuliaková se stala v dresu svého slovenského oddílu Farmaceut Bratislava mistryněmi Slovenska ve štafetách v kategorii W-18E, v kategorii W-135E je pak na nejvyšším stupínku doplnila ještě Alena Bukovacová.
- Vilda a Broschák běželi ve Znojmě v rámci 3. kola II. atletické ligy dospělých hladkou trojku, na které se časy kolem devíti a tři čtvrtě minuty seřadili na třináctém a patnáctém místě.
- Jihomoravskou jarní ligu žactva vyhráli Patrik Báňa v kategorii H10N a Bára Strýčková v D14, kromě které získali licenci B pro příští sezónu ještě Maruška Králová, Adam Svoboda a Jakub Komenda.
- Nové oddílové dresy v červeno-modro-bílém provedení konečně dorazily a jsou k vyzvednutí na oddílových akcích.
- Na letošním EYOCu v maďarském Salgótarjánu bude náš oddíl reprezentovat v barvách svých národních týmů šestice závodníků Tereza Kendrová ve W16, Ondra Brosch v M16, Rebecca Herna ve W18 a Filip Bukovác, Tomáš Kasza a Jan Strýček v M18.
- V sobotu 18.6. na dráhovém Mistrovství Republiky dorostu a juniorů ve Vítkovicích startoval Vilda na trati dva kilometry překážek, kterou dokončil na pátém místě v osobním rekordu 6:25.30.
- V nedělním programu dráhového Mistrovství Republiky dorostu a juniorů se představil Adam na tříkilometrové trati, na níž obsadil šesté místo ve vynikajícím osobním rekordu 9:03.36.

- Od města Brna jsme obdrželi dotaci na podporu sportovní činnosti žáků + dorostenců a dospělých členů našeho oddílu v roce 2022.
- Ve středu 22.6. odpoledne uspořádal náš oddíl v blízkosti Ochozi u Brna oblastní mistrovství štafet, do nějž zároveň vyslal dvanáct svých štafet, z nichž oblastní tituly získaly štafety v kategoriích DH10 a H18.
- O posledním červnovém víkendu vyrazil PePr do Sněžníku u Děčína na dvojzávod ještědské oblasti, kde jak na sobotním oblastním mistrovství na klasické trati, tak na nedělní krátké obsadil shodně patnáctá místa v hlavní mužské kategorii.
- V době uzávěrky tohoto čísla probíhá v Olomouci a na Helfštýně Letní Olympiáda dětí a mládeže, na které nás velmi úspěšně reprezuntuje Barča, když si z obou individuálních závodů, tedy ze strintu i middlu, odváží bronzové medaile.
- Na letošním JWOCu v Portugalsku bude náš oddíl zastupovat ve slovenských národních dresech dvojice Filip Bukovac a Tomáš Kasza.

Slovo šéftrenéra

Vždy s blížící se uzávěrkou jsem nejen v dibném stresu, protože vím, že musím dodat řadu informací, ale také mne jímá strach, kolik stránek Zelda připraví. Musím přiznat, že na první pohled vypadá toto číslo krásně. Jen si nejsem jistý, jak se mi za malou chvíli až dopíšu tento úvodník bude tisknout a sešívat. Tedy i když mne čeká nelehý úkol, chtěl bych moc Zeldovi poděkovat nejen za finální přípravu, ale i obrovský čas a úsilí, které stojí získání všech článků a rozhovorů.

A jaké bylo letošní jaro?

Já myslím, že po dvou ne příliš odběhaných jarních COVID sezónách bylo skoro takové jaké jej pamatujeme z dřívějších let. Užili jsme si řady soustředění, malých i velkých závodů a jelikož i většinou přálo počasí, tak si myslím, že si každý mohl vybrat a užít podle libosti.

Dařilo se nám i výsledkově. Dorostenci i přesto, že se posunuli do vyšší kategorie a většina z nich je mladších ukázali, že už umí být více než rovnocennými soupeři těm starším. Dorostenky také občas vystčili růžky a ukázaly, že se s nimi jako se soupeřkami musí počítat. V žákovských kategoriích si na oblastních žebříčcích v jarní části řada těch nejmladších již vyběhla licence B a začala se prosazovat i na stupně vítězů.

Neměl bych také zapomenout poděkovat všem, kteří se zapojili do pořádání. Oba jarní závody, které jsme pořádali, proběhly bez komplikací a tedy moc díky všem za pomoc v Miroslavi a na Zadních Hádech.

Jsem i rád, že na trénincích se nás potkává čím dál více. Moc díky všem trenérům za jejich přípravu.

Nakonec bych neměl zapomenout, že dorazily nové dresy. Kdo máte zájem, vyzvedněte si je pod domluvě u Zhusty.

Přeji vám tedy všem krásné prázdniny. Užijte si je podle chuti a těším se, že se potkáme na některé ze čtyř našich oddílových prázdninových akcích – soustředění Jeseníky, Švédsko, Malý Ratmírov či Nový Bor. Barče a Strejdovi přeji hodně úspěchů na LODM a EYOC.

Zhusta

Slovo šéfredaktora

Jsou to téměř čtyři měsíce, co jsme se naposledy sešli nad stránkami našeho časopisu. Právě začínala sezóna a my se všichni těšili na to, jak si konečně bez větších omezení zaběháme po lese. A stalo se. Toto číslo je důkazem, že letos na jaře jsme běhali opravdu hodně. Máte před sebou totiž 108 stan plných rubrik, článků a rozhovorů.

Nejprve se zastavím u rozhovorů. Stejně jako v minulém čísle najdete na začátku, hned za pravidelnými rubrikami, tři velké rozhovory s našimi členy, kteří mi přišli z nějakého důvodu zajímaví. A pak jsou tu ještě rozhovory umístěné za jednotlivé články. Dělal jsem je vždy s těmi z nás, kteří na daném závodě nějakým výrazným způsobem zazářili. A těch rozhovorů je rovných deset. Je tedy jasné, že letošní jarní sezóna byla pro náš oddíl velmi úspěšná. A tři medaile z mistrovství Republiky jsou opravdu jen špička ledovce.

Na rozdíl od minulého čísla se mi pak tentokrát podařilo všechny rozhovory udělat naživo. I když potkat se z některými respondenty nebylo úplně nejjednodušší a někteří jiní pak nebyli z myšlenky poskytnout rozhovor uplně nadšení a musel jsem je trochu přesvědčovat. Nakonec ale moje kvalitní předrozhovorová příprava vždy slavila kýžený úspěch :). Chtěl bych vás proto na tomto místě požádat. Rozhovory s vámi rozhodně nedělám za trest, ale spíše za odměnu. A rozhodně neplatí, že co řeknete, bude použito proti vám. Nahraný rozhovor přepisuji vždy celými, gramaticky správnými, větami a nemám problém ho na vyžádání poskytnout na autorizaci. Vás celá akce stojí průměrně devět minut (celkový čas všech třinácti rozhovorů byl tentokrát lehce přes 116 minut) a pro Trolla to má obrovskou přidanou hodnotu.

Kromě rozhovorů tu jsou pak i pravidelné rubriky, přičemž jejich počet se od tohoto čísla rozšířil o dvě. Do úvodní části výtisku jsem umístil novou rubriku Retr-O, jejímž prostřednictvím bych rád přibližoval, zvláště těm mladším z nás, za pomoci map ze závodů jak vypadal orienťák před pětadvaceti lety. Další novinkou je pak závěrečná rubrika Fejet-O-n. Myslím si, že náš sport si zaslouží, aby se na něj občas někdo podíval trochu s nadhledem a snad i humerem, ale zároveň dokázal identifikovat a pojmenovat problém. A větší či menší problémy jsou v každé skupině lidí a v každém odvětví lidské činnosti, náš sport nevyjímaje.

Co se týče již zavedených rubrik, tak jsem byl trochu zklamán tím, že mi nedorazily vůbec žádné náměty na Fotku čísla a Postup čísla. Fotka čísla byla sice tentokráte naprosto jasná, ale v případě Postupu se neustále potýkám s problémem dohledávání map ze závodů. Ne všechny závody jsou totiž na OB Postupech a když projíždím 2D rerun, tak portfolio zveřejněných kategorií z daného závodu je vždy velmi omezené. Opravdu hodně by mi proto pomohlo, kdybyste mi každý před uzávěrkou dalšího čísla poslali alespoň jeden návrh na postup čísla. Když budu konkrétní, tak například k mapám z letošních Velikonoc ve skalách, kde zajisté mohly být velmi zajímavé postupy, jsem se vůbec nedostal, respektive jsem se dostal pouze k mapám kategorií, které nikdo z nás neběžel.

Poslední pravidelná rubrika „Tři otázky pro:“ zafungovala naprosto bezvadně, za což moc děkuji Karlovi Pauschkovi a Míše Zřídkaveselé. Doufejme, že to tak bude i nadále a Míša už přemíšlí nad otázkami do dalšího čísla. Obrovský dík si pak zaslouží i všichni z vás, kteří mi dodali článek. Až na jednu jedinou výjimku jsem dostal všechny články, o které jsem požádal a to, opět až na dvě malé výjimky, v termínu stanovené uzávěrky. Opravdu moc za to děkuji. Jen díky vám všem je toto číslo takové jaké je.

Závěrem nezbývá než vám všem popřát pohodové léto s Trollem a příjemné zážitky na prázdninových závodech. Doufejme, že se na podzim setkáme v plné síle připraveni bojovat o další úspěchy v podzimní části sezóny. Na začátku září nad stránkami dalšího čísla Trolla na shledanou!

Jirka

Fotka čísla

Letos na jaře se konečně mohlo naplno trénovat a závodit, takže jsme navštívili značné množství nejrůznějších orienťáckých akcí, na nichž vzniklo bezpočet krásných fotek. Přesto jsem osobně neměl nejmenší pochyby o tom, která fotka se objeví na tomto místě. O její pořízení speciálně pro tuto rubriku jsem si sám řekl.

Na středečním mapovém tréninku ve středu 15.6. se totiž objevila nenápadná krabice s velmi zajímavým obsahem. Byly v ní úhledně poskládané a zabalené nové červeno-modro-bílé oddílové dresy TJ Spartak 1. brněnská, ve kterých jsme tudíž mohli poprvé vyrazit do lesa. Po skončení tréninku jsme proto vytvořili na okraji cesty vedoucí od hájovny U křivé borovice k Říšově studánce skupinku, kterou můžete vidět na

tomto místě. K dispozici jsme měli pouze mobily a v lese už povážlivě ubývalo světla, takže fotka neoplývá přílišnou kvalitou. O to ale myslím až tak nejde a každý, kdo tam byl, se snad na fotce pozná. Ať nám to tedy v nových dresech běhá a vídáme je na stupních vítězů, co možná nejčastěji.

Jirka

Postup čísla

Letošní jarní část sezóny konečně proběhla po dvou letech bez závažnějších omezení, což se logicky promítlo na velkém množství pořádaných závodů a zároveň na hojné účasti na nich. Je tedy více než jasné, že tentokráte bylo žhavých kandidátů na postup čísla hodně. Jak už to ale tak bývá, čím více je možností, tím obtížnější je zvolit tu jednu finální.

Jaké postupy a z jakých závodů mě tedy letos na jaře zaujaly? Když zůstanu v blízkosti Brna, tak se moc pěkné volby objevily na delších tratích oblastního žebříčku, který pořádala Tesla na brněnském autodromu. Velmi pěkný dlouhý postup byl i na trati H45B na druhém závodě letošního Žebříčku B-Morava, který pořádaly Žabiny na mapě Pod Hádkem. Zmíněné postupy jsem ale zavrhl, jelikož tyto terény jsou pro nás přece jenom dost známé a spoustu delších postupů jsme v nich sami řešili v rámci tréninků, takže mnohdy už není moc nad čím přemýšlet.

Když se posuneme trochu dál od Brna, tak pěkný delší postup běžel PePr na západočeském oblastním mistrovství na klasické trati u Aše. Hezké postupy by se pak zajisté daly najít i na letošním MČR na nočním ve Struhařově nebo na dvojzávodě Českého poháru v Nejdku, i když především v druhém případě téměř všechny tratě zásadnější volby postrádaly a i delší postupy byly spíše o volbě stopy terénem. Když pak zabrousíme i do reprezentačních akcí, tak velmi pěkný dlouhý postup byl na klasické trati nominaček na JWOC, která se běžela ve skalnatém prostoru u Sosnové u České Lípy.

Žádný z těchto postupů ovšem na tomto místě nakonec nenajdete. Ani u jednoho z nich jsem si prostě neřekl, ano tento je nejlepší. Stejně tak jsem zavrhl i tříkilometrový postup, který jsem absolvoval na Mistrovství Irska na klasické trati. Ne, že by nebyl zajímavý, ale ukázek map z irských terénů najdete dále v tomto čísle až až. Takže jsem pátral dál a zaměřil jsem se i na kratší postupy z middlů. Krásné technické postupy v jedničkových hustnících přitom byly na CEYOCu v Polsku. České mistrovství na krátké trati v Jizerských horách pak také nabídlo velmi kvalitní tratě s řadou zajímavých technických postupů. A ani Slováci se se svým Mistrovstvím na krátké trati vůbec nenechali zahanbit, když terén kousek od Banské Bystrice v okolí vrcholu Drienok nabídl krasové závrty v kombinaci se skalkami vzniklými jako pozůstatek těžby kovů a otevřenými partiemi plnými keřů.

Už jsem byl téměř rozhodnut, že na toto místo zařadím postup na devátou kontrolu na nejdelší z Mistrovství Slovenska na krátké trati, kterou běželi starší dorostenci, junioři a muži, ale pak jsem si řekl, že to, co nabízí tento postup, přece nabízelo ještě ve větší míře více postupů na oddílovém soustředění ve Slovinsku. Otevřel jsem tedy náš archiv mapových tréninků a vybral postup na čtvrtou kontrolu ze třetího tréninku ve Slovinsku na mapě Divaška jama, který se běžel v neděli 6. března odpoledne jako druhá tréninková fáze.

Je sice pravda, že tento postup běželi téměř všichni členové naší dorostenecké tréninkové skupiny, jelikož byl jak na klučičí, tak holčičí variantě trati a úplně tak nesplňuje moji myšlenku ukazovat zde postupy, které většina čtenářů uvidí poprvé. Na druhou stranu jsou ovšem Slovinské krasové terény natolik zajímavé, že rozhodně stojí za to je ukázat i všem ostatním. Na co si v nich tedy dávat pozor?

Předně je potřeba počítat s tím, že Slovinské krasové terény na Lipici jsou až na pár výjimek poměrně dost kopcovaté. Terén se tu jen několik kilometrů od pobřeží Jaderského moře zvedá do nadmořských výšek i přes 700 metrů a vrchol Strmec, který se nalézá kousek východně od třetí kontroly, má nadmořskou

výšku 593 metrů nad mořem, od kterého je vzdálen pouze necelých dvanáct kilometrů. V důsledku toho na mapě rozhodně nejsou pouze závrty, ale také řada vrcholů. Při plánování postupu je tak nutné velmi pozorně číst spádnice u uzavřených vrstevnic a mít tudíž jasnou představu jestli poběžíte kolem hůře viditelného negativního závrtu a nebo kolem z dálky dobře viditelného vrcholu. A přítomnost vápencových skalek vám rozhodně nepomůže. Ty se nalézají jak na úbočích vrcholů, tak na vnitřních svazích závrtů.

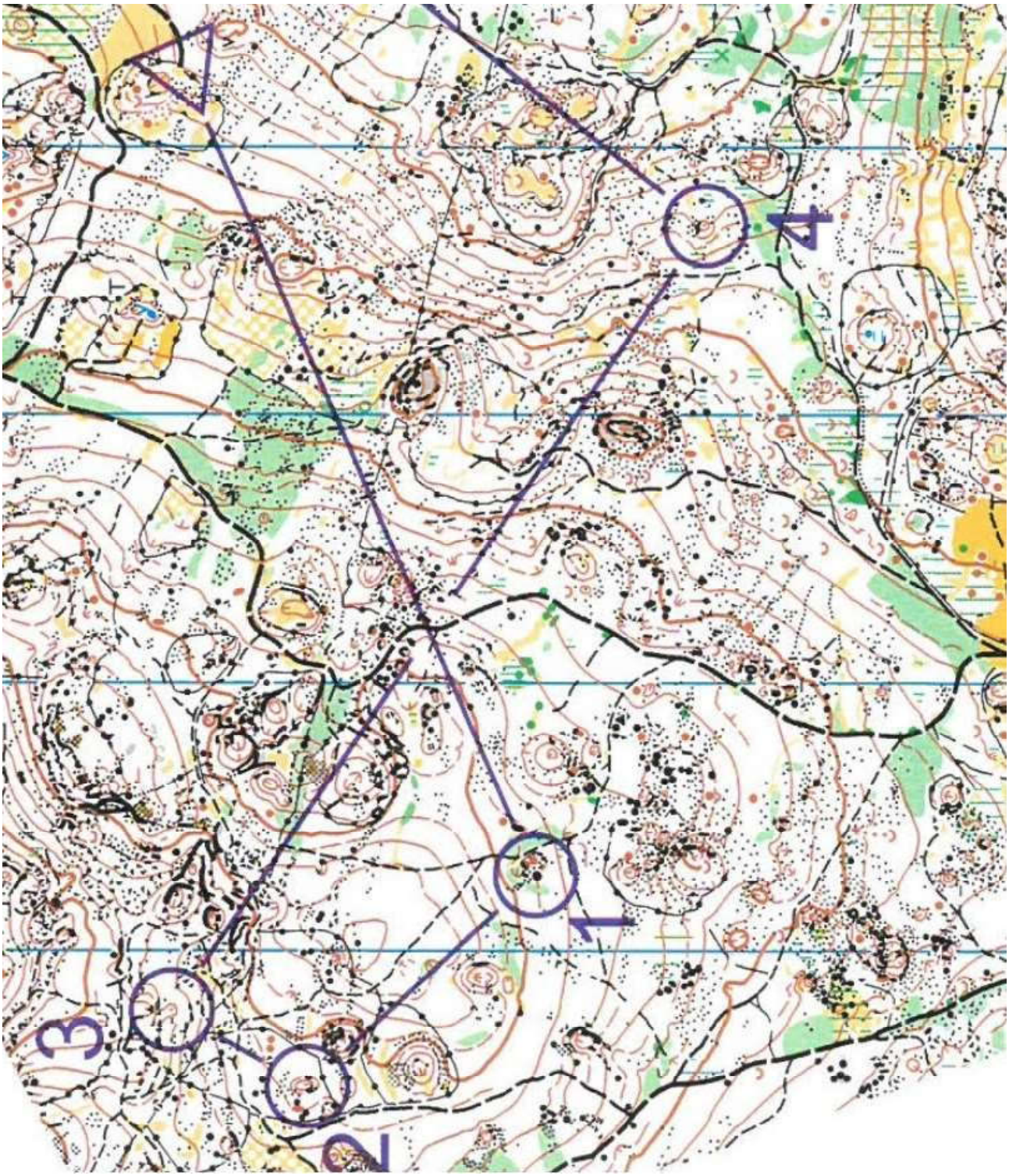

Dalším důležitým aspektem všech krasových terénů je běžecká podložka. Známe to vlastně i z Moravského krasu a tak nepřekvapí, že krasové lesy jsou většinou listnaté s poměrně dobrou viditelností, ovšem se značným množstvím menších vápencových kamenů pod nohama. To klade vysoké nároky, jak na techniku běhu, tak především na držení

směru, jelikož je nutné neustále koukat pod nohy a hledat nejlepší stopu terénem. A to zvlášť na postupech, které vedou převážně z kopce a vybízí tak k rychlému běhu. Důsledné sledování buzoly je proto nejen v oblastech značených v mapě kamenitým povrchem naprostou nutností a to především při obtáčení závrtů. To je totiž jedna z nejsložitějších orienťáckých disciplín, jelikož na rozdíl od obtáčení kopců není za hranu závrtu mnohdy dobře vidět.

Posledním důležitým aspektem krasových terénů jsou zvýšené nároky na robustní dohledávku. Kontroly jsou často, stejně jako v tomto případě, umístěny na negativních tvarech a rozhodně nelze počítat s tím, že budou vidět. I samotné závrty ve svahu ostatně nemusí být z některých směrů, typicky ze spodu, vůbec vidět. Vždy je tedy potřeba kontrolu dohledávat z jasného odrazového bodu a mít pokud možno i plán, co dělat pokud kontrolu minete.

Dost už ale teorie. Pokud se podíváte na náš oddílový web, tak tam najdete vyčtený GPS tracking Adama, Vildy, Ódi a Kasziče z tohoto konkrétního tréninku. Jejich postupy pro váš tudíž mohou být inspirací. A pokud chcete vědět, kudy to šli ostatní účastníci tréninku, nezbývá než se jich zeptat.

Jirka

Výkon čísla: Jan Strýček

V minulém čísle jsem vyjádřil myšlenku, že po skončení jarní části letošní sezóny budu mít pro tuto rubriku opravdu z čeho vybírat. A má očekávání se beze zbytku naplnila.

O tři cenné kovy z mistrovství Republiky se postarali Adam se Strejdíkem. Další tři umístění na bedně Áčkových závodů přidali Strejdík a Vilda. Velmi cenného vítězství v závodě Českého poháru štafet dosáhla štafeta dorostenců ve složení Óďa, Vilda a Strejdík. A to je jen špička ledovce.

V žebříčku B-Morava se velmi výrazně prosazuje Barča, která se postavila dvakrát na stupně vítězů. V Jihomoravské jarní lize pak nenašla konkurenci, když vyhrála rovnou polovinu ze všech osmi započítávaných závodů. Kromě ní Jihomoravskou jarní ligu ve své kategorii vyhrál i Patrik Báňa a velmi blízko k tomu měl i Vojta Vítek. Na stupně vítězů se pak postavily v desítkových kategoriích alespoň jednou téměř všechny naše naděje.

Strejdík a Óďa pak letos na jaře dokázali vyhrát i závody v mužské kategorii H21. Ve Strejdíkově případě se přitom jednalo dokonce o závod žebříčku B-Morava. Z umístění mimo stupně vítězů pak bezpochyby stojí za zmínku Doubravčino páté místo na krátké trati v Nejdku, kterým si zlepšila své dosavadní maximum v žebříčku A. Fantastický druhý úsek štafety dorostenek pak zaběhla v nedělním závodě Českého poháru štafet v Novém Městě na Moravě Barča, když jako čtrnáctka druhým rokem dokázala vytáhnout svou štafetu z devátého na sedmé místo. A tak bych mohl zajisté ještě notnou chvíli pokračovat.

A který výkon jsem tedy pro tentokrát vybral? Na základě fotky na obálce tohoto čísla je to myslím jasné. Mistrovský titul jsme na jaře získali pouze jeden a postaral se o něj

Strejdík na Mistrovství na krátké trati ve své kategorii H18. Celý víkend si navíc počínal poměrně suverénně, když po vítězství v semifinálovém rozběhu nezaváhal ani ve finále.

V důsledku mé volby tak najdete v tomto čísle se Strejdíkem hned dva rozhovory. Ten první, který vznikl po jeho zisku stříbrné medaile na Mistrovství České Republiky v nočním orientačním běhu najdete o trochu dále v tomto čísle. Podruhé jsme si pak povídali na středečním mapovém tréninku U Křivé borovice a kromě mistrovského závodu padla řeč především na blížící se EYOC, na který je Strejdík nominován a kde obhajuje zisk kompletní sady medailí.

A co se týče příštího čísla, tak vězte, že letní prázdniny rozhodně nejsou pouze ve znamení reprezentačních akcí. Běží se i obrovské množství vecedenních závodů, na kterých může zazářit úplně kdokoliv. A klidně tak výrazně, že se objeví na obálce příštího čísla Trolla.

Jirka

Ji: Ahoj Strejdíku. Letos na jaře tě mám u diktafonu už podruhé, tentokrát především kvůli tvé zlaté medaili z mistrovství na krátké. Je to tvoje druhá zlatá a celkově šestá medaile z mistrovství Republiky. Je to jen další korálek na šňůře, nebo je něčím speciální?

Ja: Celkově to byl hodně těžký závod. Nečekal jsem, že bude tak těžké pohybovat se v těch hlubokých bažinách. Ke konci jsem byl už hodně vyjetej a rozhodně jsem nečekal, že to dopadne na první místo, protože jsem na začátku udělal pár chybek. Takže to byl rozhodně výjimečný závod.

Ji: V sobotní kvalifikaci se hodně chybovalo a řada favoritů nepostoupila do A finále. Čím myslíš, že to bylo?

Ja: Myslím si, že to mohlo být více seversky zmapovaným lesem, nebo jak to říct. Nebyly tam všechny hustníky jako v normálnějších lesích. Byl to vysokohorský les, což mohlo být pro někoho taky složitější. Vysoké borůvky, takže kontroly občas nebyly vidět a někdy byly ještě dost zašité. Bylo potřeba jít pomalu a s klidnou hlavou a šlo to.

Ji: Jaký byl tvůj kvalifikační závod? Svůj rozběh jsi vyhrál téměř stylem start-cíl.

Ja: Ze začátku jsem vyběhl tak nějak docela v klidu, akorát jsem to moc dlouho nevydržel, protože vždycky když jsem udělal nějakou mikrochybku v dohledávce, tak jsem si řekl, že aby se náhodou přede mě těch devět lidí nedostalo, tak musím zrychlit. Takže nakonec jsem to šel v normálním, skoro závodním tempu, takže se původní plán jít to volně a pošetřit se na neděli nevydařil.

Ji: Vyhovují ti takovéto zavřenější terény s těžkou běžeckou podložkou typické pro Jizerské hory?

Ja: Celkem jo. Jsem spíše silovější běžec, než běžec do rychlejších terénů, takže těžší podložky mi určitě sednou víc.

Ji: Terén nedělního finále byl ovšem od toho sobotního terénu naprosto odlišný. Značná část trati se odehrávala v bažinách, přičemž předzávodní informace, včetně pokynů, to nijak nenaznačovaly. Bylo to pro tebe překvapení?

Ja: Nebylo, protože jsme měli kvalitní přípravu od Libora. Vyhodnotili jsme, že to v tom vlastně musí být, že už žádný jiný lepší prostor

pro finále není. Takže jsme dostali kvalitní přípravu, dokonce jsem i podle vzdálenosti z centra správně trefili, kde bude start. Takže jsem čekal, že to bude v bažinách, ale překvapila mě jejich hloubka.

Ji: Z předzávodních informací ale nebylo vůbec zřejmé, že se závod nebude vůbec odehrávat ve vrcholové partii prostoru, která byla také embargovaným prostorem. To jste věděli, že se tam nepůjde?
Ja: Libor něco takového naznačoval, že se tam kvůli ochraně přírody a zvěře nejspíš nepůjde, takže jsme s tím tak nějak počítali a směřovali jsme přípravu spíš do těch bažin.

Ji: I v neděli se dost chybovalo. Jak jsi ke svému závodu přistoupil ty? Šel jsi do toho s tím, že chceš vyhrát a budeš riskovat?
Ja: Ano, přesně tak jsem do toho šel a ze začátku se to teda moc nevyplatilo, jak jsem říkal. Vlastně hnedka na první kontrolu jsem hodil dvacetivteřinovku, na další deset vteřin. Pak už jsem to trochu zklidnil a v té techničtější pasáži, v těch bažinách, tak tam jsem šel v klidu a v podstatě bez chyb. Kromě devété kontroly, kde jsem hodil další půlminutku. Jinak to byl pro mě čistý závod.

Ji: Jako vítěz kvalifikačního rozběhu H18B jsi v neděli startoval poslední a to za Jirkou Dondou, se kterým jsi se nakonec přetahoval o vítězství. Vyhovovala ti tato startovní pozice? Jaké to bylo hned po doběhu, kdy jsi rovnou věděl, že máš titul?
Ja: Upřímě mě to až tak moc nevyhovovalo. Trochu jsem se stresoval z toho, že když udělám nějakou větší chybu, tak už by mě tam vlastně nikdo nezachránil. Ale nakonec to bylo dobře, že jsem mohl dobíhat někoho, kdo byl přede mnou a vlastně mě to mohlo trošku nakopnout k lepšímu výkonu. A to, že jsem na konci věděl, že jsem vyhrál, bylo na té startovní pozici asi nejlepší. Bylo to příjemné.

Ji: Jak se ti líbily tratě obou závodů? Odvedli stavitelé dobrou práci?
Ja: Libily se mi mně moc. Ta kvalifikace byla asi taková, jaká by měla být. Nebyla až tak moc náročná, byla taková prostě dobrá. A to finále bylo správné, technické, težké. No hodně těžké. Myslím si, že to postavili hodně pěkně.

Ji: Příští rok se mistrovství Republiky na krátké běží až na podzim. Co říkáš na tuto změnu?
Ja: Asi mně to nijak moc nevadí. Myslím si, že to bude normální.

Ji: To příští mistrovství pořádá náš oddíl na Vysočině. Na co si příští rok věříš v podstatě v domácím terénu?
Ja: Tak samozřejmě by bylo krásné to obhájit. Doufám v to obhájení.

Ji: Vraťme se ale ještě k právě končící jarní části letošní sezóny. Bezpochyby pro tebe byla velmi úspěšná. Máš dvě medaile z mistrovství, vedeš s pětibodovým náskokem žebříček A. Který závod z jarní části sezóny považuješ za scůj nejpovedenější?
Ja: Tak to si myslím, že byl sobotní žebříček A v Nejdku. Krátká trať, kterou jsem šel v podstatě jen s jednou půlminutovou chybou. Jinak jsem to šel úplně čistě a naprosto perfektně v dost dobrém tempu. Byl to asi nejhezčí terén na krátkou, ve kterém jsem kdy běžel. Strašně hezky postavené a strašně mi to sedlo, takže jsem vyhrál o dvě a půl minuty myslím, nebo tak nějak. Takže to byl asi nejpovedenější závod.

Ji: A který byl podle tebe nejhezčí, popřípadě sis ho nejvíce užil? Byl to taky ten Nejdek?
Ja: Jojo, určitě to byl on. A i ta nedělní klasika byla taky v hodně pěkném terénu. Tam už jsem teda chyboval, takže jsem si to tak moc neužil jako v sobotu. Rozhodně to byl zatím asi nejhezčí závodní víkend.

Ji: Na závěr se opět zeptám, stejně jako v prvním rozhovoru, na reprezentaci. Už znáš konečnou nominaci na JWOC a EYOC?

Ja: Na JWOC ještě ne, ale na EYOC nejspíš pojedeme ve složení já, Jirka Donda, Martin Kabát a Kuba Peterka, který zaběhl dobře nominačky na JWOC, ale nejspíš se asi dostane na EYOC.

Ji: V prvním rozhovoru jsi mluvil o tom, že v případě nominace na JWOC i EYOC si nejsi jistý, co by sis vybral. Jak to vidíš teď, kdy EYOC je jistý a JWOC vypadá podle nominaček spíš, že ne?

Ja: Nominačky se mi nepovedly. Tam jsem od kluků dostal dost. Ale kdybych si měl vybrat, tak bych si asi nakonec stejně vybral EYOC, protože tam je teďka asi lepší parta, znám víc těch kluků. Příští rok budu asi cílit přípravu na JWOC.

Ji: V prvním rozhovoru jsi mluvil o svých ambicích směrem k EYOCu. Změnily se nějak za tu dobu?

Ja: Myslím si, že ne. Jenom možná bychom chtěli s klukama, když teďka máme zhruba složení štafety, ve štafetách zaběhnout do nějakého třetího místa třeba. To bych chtěl.

Ji: Co plánuješ po skončení EYOCu o prázdninách? Chystáš se na nějaké zajímavé závody?

Ja: Pak bude soustředění ve Švédsku a tam bude O-ringen, což jsou největší individuální závody světa. Takže na to se velice těším, ale jinak nic speciálního nebude

Ji: Děkuju za rozhovor, ať se ti daří nejenom, předpokládám, na tom EYOCu, ale i ve zbytku domácí sezóny.

Ja: Taky díky.

Retr-O

Orientační běh je bezpochyby sport s dlouhou a bohatou tradicí. Před pár lety jsme oslavili 70 let od prvního závodu na našem území. Proto jsem si řekl, inspirován i článkem o historii Spartaku 1. brněnská z loňského listopdového nultého čísla Trolla, že by nebylo vůbec špatné ukazovat na stránkách Trolla, jak vypadal orienťák (nejen) v okolí Brna před mnoha lety, v době kterou naši mladí nadějní závodníci nemohou pamatovat.

Když jsem pak přemýšlel nad tím, kolik by těch „mnoho“ let mělo konkrétně být, dospěl jsem k číslu 25. Důvody jsou přitom vesměs pragmatické. Můj osobní archiv map totiž sahá právě do jara 1997, tedy 25 let zpět. Znamená to tedy, že nebudu při přípravě této rubriky plně závislý na hledání po internetu, popřípadě na mapách těch našich členů, kteří s orienťákem začínali mnohem dříve než já. A čtvrt století je navíc taková pěkná, skoro kulatá doba.

Co se tedy bude na tomto místě Trolla objevovat? Pokaždé bych sem chtěl umístit nějakou zajímavou mapu ze závodu, nebo možná i tréninku, který se konal před dvaceti pěti lety, v tomto čísle tedy v období od března až června 1997, a je nějak spojen s některým z našich členů, popřípadě s orienťákem v okolí Brna obecně. Zároveň vždy napíšu pár odstavců o tom, jak tehdy orienťák vypadal a proč jsem zvolil na toto místo ten konkrétní závod.

Pokud vy sami máte nějaké zajímavé čtvrt století staré mapy, tak budu moc rád, pokud se s nimi se mnou a následně se všemi ostatními členy oddílu na stránkách Trolla podělíte. Smyslem této rubriky rozhodně

není postupné zveřejňování mého, i když poměrně bohatého, archivu map.

O jakém závodě tedy bude na poprvé řeč? 19. dubna 1997 se konal na mapě Babín za pořadatelství SKP Žďár nad Sázavou 20. ročník Ceny Žďáru nad Sázavou v orientačním běhu se shromaždištěm ve žďárské VOŠ a SPŠ. Závod byl zařazen i do jihomoravských oblastních soutěží a bylo to možná největší retro, které jsem kdy u nás v Republice běžel. Mapa Babín v měřítku 1:15000 byla mapována na podzim roku 1988 a vyšla v roce 1989, tedy více než osm let před datem konání závodu. Možná jen drobný komentář ke konkrétní zde otištěné mapě. Trať závodu, kterou jsem tehdy běžel, je samozřejmě ta červená. Jako žák jsem si do svých map docela často čmáral a vše ostatní na mapě je z historického hlediska naprosto irelevantní.

U tehdejších map se nyní ještě trochu zastavím. V roce 1997 se již poměrně běžně používal ke kresbě orienťáckých map v současnosti nepostradatelný program OCAD, tehdy ve verzi 5. České mapy z konce osmdesátých let, včetně mapy Babín, však byly bez vyjímky kresleny ručně, jelikož v této době OCAD teprve začínal vznikat. Kreslila se každá tisková barva zvlášť, což dokladují soutiskové značky, které se na těchto mapách nalézají. Tisk map pak probíhal jednorázově ve velkém nádladu ofsetem. To ostatně platilo i pro mapy kreslené v OCADu ještě hloboko do nového století, jelikož laserový tisk tehdy jetě nedosahoval dostatečné kvality. Teprve s jeho rozvojem a kvalitativním posunem pak existence čistých orienťáckých map bez zakreslených tratí a plných oddílových skladů nenávratně zmizela…

Hlavní důsledek tehdejšího způsobu tisku map je pak více než zřejmý. Mapy nebylo možné před každým dalším závodem jednoduše aktualizovat a vytisknout v nové verzi. Nejzásdnější změny tak bylo vždy nutné dokreslovat ručně, tak jak je vidět pči podrobnějším pohledu i v tomto případě. Několik původních pasek je zazeleněno zvýrazňovačem a na jedné z nich je černou propiskou dokreslena nová oplocenka. Že to byla náročná a zdlouhavá práce asi nemusím zdůrazňovat.

Stejně tak náročný a zdlouhavý byl zákres závodních tratí. Na velkých závodech se tou dobou používal dotisk tratí pomocí plotru, což mělo také svá specifika v podobě nutnosti následné manuální kontroly soutisku mapy a tratě. Na naprosté většině oblastních závodů se ale tratě kreslily ručně pomocí šablonek a pravítka. V případě chyby pak bylo nutné celou mapu jednoduše skartovat, náprava možná nebyla. A přítomnost popisů kontrol na mapě tak, jak jsme si v době covidu zvykli i na množství menších závodů, byla naprostou utopií. Kdo by se s tím tehdy ručně kreslil, že?

Co se týče map, tak se ještě zastavím nad používanými měřítky. V roce 1997 jsem běhal kategorii H10. A i tato kategorie běžela na mapě 1:15000. Dnes něco těžko představitelného, tehdy naprostá nutnost. Jak jsem již psal, mapy se tiskly jednorázově ofsetem a na jeden závod tak byla k dispozici vždy pouze jedna jediná verze mapy v jednom konkrétním měřítku. Pokud se tedy běžela klasika, tak všichni včetně nejmladších žáků a nejstarších veteránů dostali mapu v patnáctce. A taky to šlo.

Stejně tak nikdo nereptal, že si musí na startu dát sám mapu do vlastního igelitového mapníku, což byla za vlhka nebo dokonce deště naprostá nutnost. O pretexu tehdy neměl nikdo ani potuchy, mapy se tiskly na obyčejný, v lepším případě křídový, papír o lehce vyšší gramáži a zákres tratí propiskou nebo fixou se měl také občas tendenci rozpíjet. Je pravda, že na velkých závodech mapy do mapníků balili a většinou i kvalitně zatavovali pořadatelé, ale na oblastňácích se to nedělo a nikdo to ani neočekával.

Posledním velmi zajímavým aspektem tehdejších závodů byl způsob ražení a s ním spojený způsob měření časů. Všichni asi tušíte, že se tehdy na všech závodech razilo kleštičkami do papírových průkazek, v podstatě tak, jak se to dělá nyní, když při závodě selže SI krabička. Každá kontrola se razila do samostatného políčka průkazky, do nějž si závodník mohl sám zapsat kód a popis

kontroly. Čistě mimochodem, za vydatnějšího deště měly i tyto průkazky tištěné na tvrdý papír poměrně omezenou životnost a bylo je dobré zabalit do igelitu, nebo alespoň oblepit průhlednou tlustou izolepou. Ztráta průkazky znamenala to stejné, co nyní ztráta čipu, tedy diskvalifikaci. Jen to nebylo tak drahé. Na všechny akce spojené s úpravou závodních průkazek, ale naštěstí bylo vždy dost času už před startem, jelikož průkazky se vyzvedávaly na prezentaci.

A co se pak dělo v cíli? Na cílové čáře seděl rozhodčí se stopkami a do záznamových archů si psal časy průběhu jednotlivých závodníků přes cílovou čáru, na které si už nic nerazilo. Vůbec přitom neřešil, o koho se jedná. To měl na starosti druhý rozhodčí, který po doběhu závodníky řadil a vybíral od nich průkazky. Jeho úkolem bylo vybrat a označit průkazky v takovém pořadí, v jakém závodníci proběhli cílem a jsou zaznamenáni v cílovém archu. K označování se většinou používaly očíslované samolepky, čímž zároveň probíhala zcela automaticky a plně analogově i kontrola počtu závodníků prošlých cílem.

Vybrané průkazky spolu s cílovým archem pak putovaly co nejdříve k partě „výpočtářů“, kteří se celý závod bavili tím, že odčítali čas startu jednotlivých závodníků od času jejich doběhu. Opět to bylo poměrně náročné a také náchylné na chybu. Výsledný čas pak zapsali na průkazku dotyčného závodníka včetně jejího útržku obsahujícího základní informace jako jméno, oddíl a ketegorie. Tento útržek pak další parta pořadatelů co nerychleji vyvěsila na nějakou šňůru na shromaždišti, čímž v reálném čase vznikaly průběžné výsledky závodu. Před nimi se hromadily zástupy nedočkavých závodníků, čekajících na svůj výsledek, což mělo své kouzlo. Rozhodně větší, než když dnes každý kouká na průběžné výsledky v nějaké mobilní aplikaci zalezlý ve svém oddílovém stanu.

Možná vám to nebude na první pohled úplně zřejmé, ale tehdejší způsob ražení ovlivňoval orienťák mnohem více, než by se mohlo zdát. A to hlavě v oblasti stavby tratí. Existenci závodních tratí se spoustou křížení, jak je známe dnes, totiž umožnil až nástup elektronického ražení. Pomocí průkazek nebylo možné nijak určit, v jakém pořadí závodník jednotlivé kontroly razil. Všechny tratě tudíž musely být postaveny tak, aby si z toho nikdo nemohl udělat scorelauf. Mužská klasika se tak tehdy opravdu nedala natočit na několika málo kilometrech čtverečních jako nyní. A pokud stavitel už opravdu neměl jinou možnost, tak bylo nutné na některou z kontrol umístit rozhodčího, který závodníkům zkontroloval, že v průkazce není oražena žádná kontrola, která by tam ještě být neměla. Dokonce na to pamatovala i tehdejší sada piktogramů. V posledním sloupci popisů existoval piktogram „rozhodčí“. Dnes už tam máme hlavně informace o radiokontrolách a občerstvovačkách…

Pokud by vás zajímaly kompletní výsledky 20. Ceny Žďáru nad Sázavou v orientačním běhu, tak bohužel nemohu sloužit. ORIS tehdy neexistoval. Ostatně i samotný internet tehdy rozhodně nebyl masovou záležitostí. Na závody se přihlašovalo přes papírové formuláře, které jsme na začátku sezóny odevzdávali svým trenérům. Jediné, co mám k dispozici jsou tedy nekompletní výsledky mé vlastní kategorie H10 převzaté z ročenky mého tehdejšího oddílu SK Žabovřesky Brno. A pak ještě pečlivě uschovaný diplom za druhé místo :-). Možná některý z pamětníků najde ve svém archivu kompletnější záznamy o výsledcích a třeba i mapu s některou z dalších tratí z tohoto závodu.

Úplným závěrem je dobré zmínit, že bezpochyby velmi zajímavé porovnání, kam se orienťák za to čtvrt století posunul nabízí mapa z oblastního mistrovství Vysočiny na klasické trati, které se běželo ve stejném prostoru letos 11. června s centrem v Hamrech nad Sázavou. Klidně se na ni podívejte na svazových OB Postupech a nebo si na našem oddílovém webu najděte mapu z vytrvalosti s mapou, kdy naše dorostenecká tréninková skupina letos 20. února vybíhala ze stejného místa před VOŠ a SPŠ Žďár nad Sázavou, kde byl tehdy cíl.

Jirka

BABÍN
1:15 000 E=5m
H 10
1:15 000 E=5m
PK
JP
ZAKAZ VSTUPU
ZAKAZ VSTUPU
GEODÉZIE PARDUBICE
ZM 1:10 000
PAVEL KŘÍŽ
JAROMÍR POSPÍŠIL
PAVEL KŘÍŽ
NETRODÉJNÉ
89 06 06

Tři otázky pro: Michaelu Zřídkaveselou

Rubrika Tři otázky pro: se nám, zdá se, zdárně rozjíždí. Respondent z minulého čísla, kterým byl Karel Pauschek, se rozhodl položit své tři důmyslně formulované otázky prostřednictvím e-mailu Míše Zřídkaveselé. Pusťme ji tedy ke slovu a zároveň se těšme, koho si pro své tři otázky do prázdninového čísla v průběhu srpna vybere ona.

Jirka

K: S orienťákem jsi už procestovala svět a každý rok se společně s oddílem účastníš různých závodů, soustředění a akcí - je nějaká událost, která ti nejvíc přirostla k srdci a na kterou se každoročně těšíš?

M: Nejvíc se vždycky těším na takové ty zimní úniky, nejčastěji o jarních prázdninách někam za teplem (když jsou u nás jarní prázdniny moc pozdě na to, aby se jelo na Pláně) - před dávnou dobou Alicante a Chorvatsko, nebo teď v lednu opět Španělsko a v březnu Slovinsko. To je vždycky báječné jet za sluncem někam do "teplých krajin"… Jen potom ty návraty do zimy jsou malinko nepříjemné.

K: Jsi jednou z hlavních postav realizačního týmu v našem oddílu, tvoje buchty všeho druhu jsou vynikající a teď jsi ještě rozšířila svůj servis o masáže - prozraď nám, s jakou buchtou máš v oddílu největší úspěch ☺ a zároveň jak tě napadlo pustit se do masérského kurzu a jak tě masírování baví?

M: Nevím, s jakou buchtou mám největší úspěch, jelikož každý má rád trošinku něco jiného (aneb někdo má rád holky, jiný zase vdolky ☺), ale vím, že vždycky (aspoň někoho) buchtou potěším. Myslím, že nejoblíbenější je tvarohová nebo s červeným ovocem, ale i obyčejná bábovka udělá radost, zvlášť s teplým sladkým čajem po nočním tréninku. Kvůli té radosti to přece dělám.

A co se týče masáží, měla jsem to v úmyslu už nějakou chvíli, protože mám sestru, co je fyzioterapeutka, a když jsme řešili nějaký problém (s namoženými svaly nebo zatuhlým krkem), tak jsem si říkala: "Kéž bych ten dar umět pomoct měla taky." Tak jsem se koukla, kolik takový kurz stojí a co to vlastně obnáší… a jednoduše šla do toho. A i když samozřejmě nejsem vystudovaný fyzioterapeut, tak aspoň namasírovat svaly a trošičku ulevit už umím taky. Nejčastěji tedy masíruju nohy a záda (před nebo po sportovním výkonu) a baví mě to moc!

K: Ke všem svým rolím a úkolům v oddílu jsi ještě jednou z hlavních trenérek pro Turbínky - jak se ti tato role líbí a prozraď nám, jestli tě občas umí potrápit víc děti ve škole a nebo při tréninku? ☺

M: S touto mou rolí trenérky je to asi úplně nejslabší, jelikož na tréninku obvykle stojím s deskou a zapisuju dětem časy a po tréninku

rozdám kokina. Umím jim pomoci srovnat mapu na začátku, složit ji, zorientovat na sever a říct: "Můžeš vyrazit," ☺ ale praxe v lese u mě dosti pokulhává, tam se mám ještě dost co učit, ale nevím, jestli to zvládnu do důchodu. To ve škole se mi nestává, že by mě děti nachytaly na násobilku, shodu podmětu s přísudkem nebo vyjmenovaná slova. ☺ Takže z mapových značek mě, děti, raději nezkoušejte. ☺

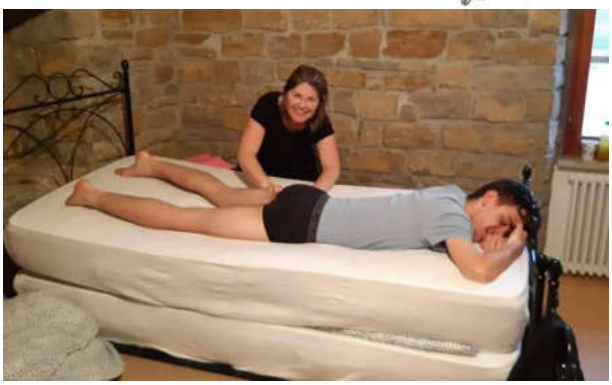

Adam Svoboda: Chci se zlepšit

Adam je jednou z žákovských nadějí našeho oddílu, která už se dokázala prosadit na stupně vítězů oblastních závodů. Před začátkem letošní sezóny byl dokonce jediným naším závodníkem ve věkové kategorii DH12, který měl vyběhnutou licenci B. Z právě ukončené Jihomoravské jarní ligy žactva a dorostu si pak tuto licenci, spolu s o rok mladší Maruškou Královou, vyběhl i pro příští sezónu, kdy už bude přecházet do kategorie H14. Sbírání zkušeností s Béčkovým žebříčkem ovšem nenechal až na příští sezónu, ale na nedělním závodě žebříčku B-Morava v Ochozi u Brna, který se nezapočítával do Jihomoravské ligy, startoval v kategorii H14B. Nejenom o tomto závodě, ale třeba i o jeho jeho ambicích pro další sezónu jsem si s ním povídal po skončení posledního závodu Jihomoravské jarní ligy v Lipůvce.

Jirka

J: Ahoj Adame, jak se ti líbil dnešní závod?
A: No, nebyl moc dobrý. Dělal jsem chyby.

J: Již druhou sezónu máš vyběhnutou licenci B a před pár týdny jsi si, ač věkem ještě dvanáctka, poprvé vyzkoušel závod žebříčku B-Morava v Ochozi v kategorii H14. Jaká to byla zkušenost?
A: Bylo to těžké a dlouhé.

J: V tom konkrétním závodě jsi byl diskvalifikovaný. Co se stalo?
A: Nenašel jsem kontrolu číslo šest. Už během závodu jsem věděl, že ji nemám.

J: Jaká byla tvoje motivace tu čtrnáctkovou trať zkusit? Na závodě byla vypsaná i kategorie H12, i když se nepočítala do Jihomoravské ligy.
A: Já jsem tam prostě musel jít, protože když byl závod, tak jsem tam šel.

J: Proč jsi ale běžel ty čtrnáctky?
A: Protože mě tam přihlásili rodiče, nebo někdo jiný.

J: Na nadcházející moravská Béčka příští týden v Luhačovicích jsi také přihlášený do kategorie H14B místo do dvanáctek a to na oba dny. Jak se těšíš?
A: Těším se, ale ještě nevím, jaké to bude.

J: Jestli jsem dobře počítal, tak si dnešním závodem získal pro příští sezónu zase licenci B z jarní části Jihomoravské ligy *(Adam skutečně získal licenci B za šesté místo v jarní JmL žactva a dorostu)***. Jaké jsou tvoje ambice**

na příští sezónu, kdy už budeš do čtrnáctek patřit i věkově?
A: Zlepšit se a zase si tu licenci vyběhat.

J: Kam bys to chtěl v orienťáku jednou dotáhnout? Třeba v dorostu a dál?
A: Nevím.

J: Jak to máš v současné době s tréninkovou přípravou? Na jaké tréninky chodíš?
A: Chodím ve středu na mapové tréninky a ve čtvrtek na běhací.

J: Jaké tréninky tě nejvíc baví?
A: Asi víc ty středeční.

J: Podle ORISU jsi začal závodit v roce 2020. Chtěl jsi na závody začít jezdit sám, nebo ten impuls přišel od táty, respektive od rodičů?
A: Od rodičů.

J: Jaké nejzajímavější závody, nebo třeba i tréninky jsi zatím běžel?
A: To už si nepamatuju.

J: Neutkvěly ti v paměti nějaké speciální závody?
A: Ne.

J: Kam nejdál jsi se zatím s orienťákem podíval? Byl jsi někde mimo brněnské oblastňáky?
A: Jestli se počítají i soustředění, tak to bylo soustředění v Doksech.

J: Tam byly skály, že?
A: Ano, ty jiné terény se mi líbily.

J: Na závěr se zeptám, co tě baví mimo orientační běh?
A: Jiný sport už nedělám.

J: Nemyslím jenom ohledně sportu. Máš nějaké jiné zájmy?
A: Úplně ne.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti daří nejenom v orienťáku.

Kamila Tachovská:

Je potřeba motivovat a být hodný

Ačkoliv se Kamila do prostředí orientačního běhu dostala z našeho trenérského týmu jednoznačně nejpozději, tak v něm zaujímá velmi významnou pozici, jelikož se stará především o naše úplně nejmladší členy. Je tedy i její zásluhou, že neše členská základna se v žákovských kategoriích pomalu ale jistě rozrůstá, a ti nejmenší u orientačního běhu zůstávají a úspěšně přecházejí do vyšších věkových kategorií. Nejenom o trénování nejmenších dětí, ale i o náborových akcích, přístupu současných dětí ke sportu a jejím vlastním závodění jsem si s ní povídal po skončení posledního závodu Jihomoravské jarní ligy v Lipůvce.

Jirka

J: Ahoj Kamčo, jak sis užila dnešní závod?
K: Dnešní závod byl krásný. Počasí skvělé, v lese byl i stín. Jediné, co mi ho trochu pokazilo, bylo, že jsem si vzala špatné popisky. Tím bych chtěla všem ostatním připomenout, aby si zkontrolovali než výjdou na start všechno co mají, protože jim to potom kazí výsledky.

J: Jsi jednou z nejvýraznějších trenérských postav našeho oddílu. Jak vidíš budoucnost PBM? Funguje naše žákovská tréninková skupina dobře?
K: Myslím si, že funguje velmi dobře a to zásluhou všech, kteří se v tom trénování pohybují. Od těch nejstarších žáků, kteří nám už přináší výsledky, přes ty střední, kteří teď začínají jezdit na velké závody. Za to velký dík Petře a Arniemu. My s Míšou jim vlastně připravujeme ten materiál, který oni potom využívají. A vidím veliký potenciál, protože máme spoustu malých dětí, takových těch našich Šroubečků, jak jim říkame. Těším se, až se nám dostanou do rukou a uděláme z nich úspěšné orienťáky.

J: Funguje dobře i propojení mezi jednotlivými věkovými skupinami? Mají ty nejmenší děti kontakt se staršími závodníky, kteří pro ně můžou fungovat jako sportovní vzory?
K: Řekla bych, že malí a střední jsou v podstatě v každotréninkovém styku. S těmi většími, s dorostenci a s těmi úspěšnými, jsou ve styku jen občas. Ale zato bych řekla, že je to pro ně tím větší svátek a tím víc k nim mohou vzhlížet, protože je nevidí tak často, aby na nich viděli i ty chyby, které dělají, jako že třeba nechodí na úplně každý trénink a podobně.

J: Co všechno obnáší trove trenérská činnost?
K: Středeční tréninky včetně přípravy teorie, pokud je zrovna zimní období, čtvrteční běžecké tréninky, plus se snažím nějak zorganizovat sobotní závody a soustředění. Ale zase říkám, mluvím teď o velké skupině trenérů, kteří to mají úplně stejně jako já. Ta jejich činnost je stejná, prolíná se, a střídáme se podle toho, jak jsme schopní a můžeme. A někteří dělají myslím mnohem víc, než já dokážu.

J: Díval jsem se do ORISu a první orienťáckou registraci jsi měla v sezóně 2016. A hned na jejím začátku jsi absolvovala školení T3. Je podle tebe nutné mít pro trénování dětí vlastní závodnické zkušenosti?
K: Jo, protože člověk ví, co ho v tom lese čeká, na co má děti upozornit. Ví jak je to mnohdy pro začátečníka frustrující, když prostě nemůže tu cestu najít. Takže těmi pocity by si měl každý trenér projít a není to jenom teorie. Ta teorie je sice nedílná součást, ale malá součást toho, co v tom lese všechno musí závodník zvládnout. Hlavně ten malý závodník, na kterého jsou ty pocity mnohdy moc silné.

J: Co tedy musí splňovat trenér žactva, aby byl oblíbený a taky úspěšný?
K: Budu mluvit o té skupině nejmladších žáků. Tam si myslím, že je potřeba je ještě motivovat a být na ně hodný. Aby se nebáli v lese, aby se otrkali, aby si neodnesli nějakou špatnou zkušenost, která by je mohla zablokovat. Takže takové popostrkování a maminkovské pečování, které si myslím, že s Míšou zvládáme. No a potom se, při přesunu do starších žáků, už musí projevit ten

trenér jinak. Ten už musí hlídat ty děti, aby podávaly nějaké výkony a to už na mě moc není, takže jsem ráda, že je pak můžu předat do povolanějších rukou.

J: S tím souvisí další otázka. Máš ambice zvyšovat si trenérskou kvalifikaci? Svaz nyní nabízí akreditované kurzy T2. Mají podle tebe takové kurzy smysl, nebo je pro trenéra důležitější především vlastní praxe?

K: Ráda bych se školila, ale myslím si, že pro mě by byla důležitější metodika a takové trochu didaktické věci. Takže nevím, jestli T2 je přesně úplně to pravé. Potřebovala bych vědět, co dělat s dětmi na trénincích, jak je dělat zajímavé. Nějaké hry, které je posunou dál. Ale je pravda, že těch materiálů je poměrně dost, když je člověk aktivně hledá na netu a dokáže čerpat i z anglických zdrojů. V tělocvičně a na středečních trénincích po Lesné se snažím hodně využívat prvky hry, aby byly tréninky zajímavé. Takže pokud by se nabízelo takovéto školení, tak ho určitě budu využívat. Jinak teorii moc nepotřebuju, třeba stavbu tréninku nevyužiju, proto ta T2 asi pro mě úplně není.

J: Podílíš se hodně i na náborových akcích. Daří se úspěšně rozšiřovat naši členskou základnu? Jaké náborové akce jsou podle tebe nejefektivnější?

K: Náborových akcí se účastníme a je to dobře, protože z každé náborové akce nějaké dítě máme. Není to tak, že bychom udělali jednu akci za rok a přišla by k nám velká skupina dětí. Takhle to prostě nefunguje. Z Olympijského festivalu příjdou třeba dvě děti, které stabilně přejdou a začnou s námi trénovat. Opticky se jich přihlásí ze začátku víc, na trénink se jich příjde podívat třeba deset, ale z nich opravdu vydrží dva. Takže je potřeba ty náborové akce prostě dělat, pokud ty děti chceme mít.

J: Jaký formát náborové akce je tedy podle tebe nejefektivnější?

K: Nejefektivnější je bludiště. Děti to baví, vyzkouší si to, drží v ruce mapu. Líbí se jim čip. Je to dynamické. Je to něco, co se jim líbí a do lesa je to přitáhne. Orientační běh je pro děti přitažlivý tím, že něco hledají. Jak mají rády honbu za pokladem, tak mají rády honbu za kontrolou. A to bludiště jim tu atmosféru hledání přiblíží. Setkáváme se s tím, že se to hrozně líbí. Má to velký úspěch na všech náborových akcích.

J: Daří se ty děti, které přijdou z náborových akcí a začnou s námi v týdnu trénovat úspěšně dostávat i na víkendové závody?

K: Ten odpad je veliký, protože současné děti, pokud jsou šikovné, mají hodně kroužků a vlastně nestíhají. Takže šikovné děti zůstávají pomálu, ale zase musíme vycházet z toho, že nám stačí ten jeden nebo dva šikovní, které my už si dokážeme vypěstovat. Nemůžeme čekat, že nám budou chodit po velkých skupinách. Tak to prostě nefunguje. Musíme vycházet z toho, co máme a pomalu to budovat dál.

J: Již padlo, že jsi sama začala jezdit na závody v roce 2016 až několik let po svých synech. Jaká byla tvoje motivace začít běhat?

K: Protože jsem jezdila na závody s dětma. Díky Liborovi se dostali kluci na závody a já jsem je pak začala doprovázet. A co je myslím na orientačním běhu obrovská přednost je, že je to rodinný sport, kdy můžou všichni do toho lesa vyběhnout. Nikdo nemusí někde sedět a nudit se. Takže jsem se do toho vlastně přirozeně začlenila, zapojila a začala běhat s klukama.

J: Když jsme tak u tvých synů. Ani jeden už se na závodech několik let neobjevil. Proč podle tebe z pozice mamky, trenérky a pedagožky obecně děti už v mladším dorosteneckém věku končí se sportem?
K: Protože ten sport vyžaduje obrovskou vytrvalost a taky hodně ctižádosti. Myslím si, že pro mé děti byla kombinace matka, trenérka vražedná, takže radši plynule přešli k jiným sportům, kde neměli někoho pořád za hrbem. Ale jinak vím, že je velmi těžké projít tou krizí, kdy děti přestanou chtít sportovat. Můžeme vlastně jenom doufat, že se třeba v budoucnu, ti, kteří se s orientačním během seznámili, k němu vrátí.

J: S tím souvisí další otázka. Co by mohlo současné děti vrátit ke sportu, ať už jakémukoliv?
K: On sport hodně bolí a současné děti nejsou moc zvyklé jakoukoliv bolest překonávat. Ony při první překážce, nebo při prvním náznaku selhání , aktivity radši zanechají. Proto myslím tak velké množství dětí v určitém věku přestane sportovat. Ale myslím si, že úkolem trenéra, a potažmo i rodiče, je prostě tuto krizi nějak přežít a pokusit se to dítě u sportu přidržet, protože jedině pak může nějaký výsledek podat.

J: Vraťme se teď zase k tobě samotné. Jak těžké je podle tebe začít s orienťákem v pozdějším věku?
K: Je to těžší, mnohem těžší, než když začínáte jako dítě. Ten progres je pomalejší, protože už nemáte toho trenéra, který by se vám věnoval. Ty cesty si musíte hledat v podstatě sami, takže nějakých výsledků dosahujete za mnohem mnohem delší dohu než jich dosáhne dítě, které se sportem začne.

J: S čím jsi se osobně nejvíce potýkala ve svých začátcích ty?
K: S mapou. To byla pro mě úplně tabula rasa. Neviděla jsem v mapě vůbec nic. Proto se taky snažím na trénincích s dětmi rozebírat mapu co nejvíc. Ukazovat jim vrstevnice, ukazovat jim všechno, co můžou vidět , protože mají ještě v paměti, jak ten les vypadá a dokážou si to v těch hlavičkách porovnat. A to si myslím, že je pro ně potom velká výhoda během závodů.

J: Jak přistupuješ ke svým vlastním závodům? Máš nějaké svoje osobní ambice?
K: Nemám ambice vůbec žádné. Mám radost, když se tady potkáme s lidmi, se kterými běhám už léta a porovnáváme si své postupy. To je jediné, co sleduji. Jinak jsem vůbec žádné ambice nikdy neměla a nikdy mít nebudu.

J: Přesto se zeptám. Jaké nejzajímavější závody jsi zatím běžela? Podívala ses třeba i někam do zahraničí?
K: S naším šéftrenérem Liborem a jeho svěřenci se dá dostat do všech koutů. Já jsem v podstatě vázaná jenom tím, že se pořád ještě musím starat o rodinu, takže se nemůžu tak vypravit do světa, ale určitě ta doba příjde a já se těším na terény, do kterých se naši dorostenci v podstatě dostávají běžně. Nevím, jestli si toho úplně všichni dokážou vážit tak, jak by měli. Očekávám, že veteránské období bude v tomto velmi pestré.

J: Já se vrátím ještě k první části té otázky. Co nejzajímavějšího jsi tedy zatím běžela?
K: Nejzajímavější pro mě byl chorvatský terén a jeho krasové závrty.

J: Jsou nějaké závody, nebo třeba jen oddílová soustředění, na které se aktuálně těšíš?
K: Těším se každoročně na tábor, protože je to nejemon soustředění, ale i hra. Takže je to

něco jiného, než co máme celý rok. Hrozně se tam sblížíme napříč generacemi. Malé děti, dorostenci i dospělí. A po týdnu tábora většinou děti poskočí ve svých orientačních schopnostech o úroveň výš, tekže je to i hodně přínosná akce.

J: Je něco, co bys chtěla, ať už svým svěřencům nebo komukoliv jinému z oddílu, na tomto místě vzkázat?

K: Že se myslím, že jsme velmi funkční oddíl ve kterém se mi dobře pracuje. Obdivuji všechny za energii, kterou vkládají do tohoto nevratného podniku a držím palce, aby nám to takhle hezké vydrželo co nedéle.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti daří jak na poli vlastního závodění, tak i na poli trenérském.

K: Děkuju

Daniela Tršová: Orienťák je pořád to, co byl

Daniela je jednou ze stálic našeho oddílu, která naše barvy, nebo přesněji řečeno především ty staré zeleno-žluto-červené, neúnavně reprezentuje více než dvacet sezón. V poslední době pak nejen ve své veteránské kategorii, ale spolu se svým synem Pepou i v kategorii HDR. K orienťáku přilákala i svého manžela Lubu, který teď ve své kategorii začíná sklízet úspěchy. Nejen o tom, jak s orienťákem začínala, kam všude se s ním podívala a kam se orienťák za ty roky, co se mu věnuje, posunul jsem si s ní povídal před starem letošního posledního závodu Jihomoravské jarní ligy v Lipůvce.

Jirka

J: Ahoj Dano, jak se těšíš na dnešní závod?

D: Hrozně moc. Až na to, že jsem totálně z formy, protože jsem teď byla týden doma s nemocným dítětem. Takže nemám moc natrénováno a ani před tím to nestálo za moc, protože jsem si na minulých závodech ukopla palec.

J: Tvoje jméno se výsledkových listinách závodů objevuje, co pamatuju. Jak dlouho orienťák děláš?

D: Od svých sedmnácti let, což už nevím, v jakém to bylo roce, protože neumím počítat. Ale vím, že jsem začínala v Dé sedmnáctkách. *(Podle registračky to musela být jedna ze sezón 1989 nebo 1990)* Tehdy to byly ještě Dé sedmnáctky, dnes už tahle kategorie myslím není.

J: Není, přešlo se na sudé roky. Jak jsi se k orienťáku dostala a jek se během let měnil tvůj přístup k němu?

D: K Orienťáku jsem se dostala přes Janu Zehnulovou, nevím, jestli se dnes ještě jmenuje Zehnulová, která se mnou chodila na gymnázium, tehdy Koněvova, dnes Vídeňská. Ta se mi zmínila o tom, že takový sport existuje. Já jsem o něm do té doby nevěděla. Řekla: „Hele, teď ve středu je trénink, tak se přijď podívat, zkusíš to a uvidíš.“ Já jsem říkala: „A kde ten trénink je?“ „V Rozdrojovicích.“ Já říkám: „Jé, my tam máme chatu, tak to je bezvadný.“ Tak jsem šla k Bohémě na autobus a jeli jsme do Rozdrojovic na trénink. Tam jsem dostala mapu a byla jsem z toho nadšená, protože jsem samozřejmě byla v domácím terénu, který jsem znala. No a tak mě to chytlo a už jsem u toho zůstala. Jaká byla ta druhá část otázky?

J: Jak se za ty roky měnil tvůj přístup k orienťáku?

D: Samozřejmě ze začátku to bylo tak, že jsem chtěla vítězit a vítězit a vítězit. Ale protože jsem začala s orienťákem až v těch sedmnácti nebo kolika letech, tak už to moc asi nešlo. Navíc Dittrich *(tehdejší hlavní trenér SK Žabovřesky)* se tehdy soustředil asi trochu víc na jiné závodnice než na mě, takže mě nechal růst jako dříví v lese. Ale to nevadilo. Mě bavilo běhat jenom tak. I když jsem nevítězila, tak mě to bavilo stejně. Jeden rok se mi dokonce podařilo být v Áčkách. Ale to bylo opravdu jeden rok. Pak jsem přeskočila nějakou melioračku, ruplo mě v zádech a byla jsem ráda, že žiju. A od té doby už orienťák dělám jenom jako hobík a už mi nejde o výkony.

J: Na to jsem se chtěl zeptat dál. Většina současných členů PBM vůbec netušila, že existuje nějaký orienťák, když ty jsi běhala dospělé. Jakých nejhodnotnějších výsledků jsi, ať už co se týče absolutního pořadí, nebo třeba ze svého osobního pohledu, dosáhla?

D: Já jsem na bednách nikdy moc nebývala. Vím, že jednou na nějakých třídenních v Polsku jsem byla druhá nebo třetí. Občas jsem byla čirou náhodou i na nějakém prvním místě, ale to bylo z důvodu, že ten závod byl špatně obsazen, třeba na jihočeských žebříčcích a podobně. A nebo, že jsem měla nějaké štěstí. Pamatuju si třeba, že jsme s Radimem Kheilem v amerických štafetách obsadili první místo, ale hlavně z toho důvodu, že se nějací pitomci před náma nechali DISKnout, takže to bylo částečně i štěstí. Jinak si moc na nějaké úspěchy nepamatuju. Jak říkám, já jsem bývala spíš na chvostu. Vždycky jsem dostávala od soupeřek docela velkou kládu a na tu bednu to nikdy moc nebylo.

J: V poslední době se objevuješ především na oblastních závodech v okolí Brna. Větší závody už tě nelákají?

D: Já jsem teď hodně v roli matky. Máme malého Pepíčka. Teď mu bude v srpnu sedm let. Takže na nějaké daleké cestování to není , proto si vybíráme spíš ty jihomoravské žebříčky a pokoušíme se tam Pepu občas vzít. Někdy protestuje, někdy jde rád. Jak má zrovna náladu. Takže dost často chodím spíš HDRka, než že bych šla vlastní kategorii. Dnes jdu výjimečně vlastní kategorii, protože Pepíček je po nemoci a musela jsem ho nechat u babičky.

J: Mluvila jsi o tom, že jsi běžela vícedenní v Polsku. Do jakých nejzajímavějších terénů jsi se kdy podívala?

D: Když jsem ještě neměla rodinu a měla jsem čas cestovat, tak mě bavilo jezdit na vícedenní do zahraničí. Hrozně se mi líbilo Skotsko. A taky jsem ráda jezdila na francouzské vicedenní. Asi nejkrásnější zážitek mám z Aveyronu, kde jsem se bohužel hned v první etapě nechala DISKnout. Vynechala jsem jednu kontrolu, takže jsem byla DISK v šestidenním závodě, což je na první etapě docela průšvih. Ale i tak mě to tam strašně bavilo. V Aveyronu byly nádherné terény. A to Skotsko bylo taky moc pěkné. Tam to zase nebylo takové suché, ale bylo to tam hezky čvachtací. A taky docela nebezpečné na ztracení, protože skotské lesy byly hrozně těžké na orientaci.

J: Zvládneš si v současné době jít občas zaběhat i mimo závody? Ať už s mapou nebo jenom tak.

D: Mimo závody se jdu občas proběhnout do lesa, co máme za barákem, protože bydlíme v Žebětíně. Ale to je tak asi všechno.

J: Jsou nějaké závody, na které se aktuálně těšíš?

D: Teď zrovna na ten dnešní. Na ten se těším moc. Vůbec nevím, jaké jsou další závody, protože nemám čas se dívat dopředu jaké jsou třeba vícedenní o prázdninách. Vůbec netuším, co tam bude, a na co budeme mít čas i z hlediska dovolené, protože si musíme s manželem nějak rozhodit dovolenou, abychom pohlídali Pepíka. Absolutně netuším, co mě čeká v budoucnu, takže fakt se soustředím jenom na ten dnešní závod a vůbec neřeším, co bude dál.

J: Registračku PBM jsi měla už dlouho před sezónou 2020, kdy došlo k velkému nárůstu členské základny. Běhala jsi někdy i za jiné kluby?

D: Běhala jsem dost dlouhou dobu za Žabiny, ze kterých jsem potom odešla jednak z určité nespokojenosti s tehdejším vedením Žabin a jednak kvůli kamarádství, které jsem měla v PBM, takže mě PBM k sobě přetáhlo.

J: Jak se díváš na současné směřování PBM, kdy se z malého oddílu stal oddíl významný na republikové úrovni jak z hlediska výkonnosti svých závodníků, tak třeba i pořadatelských ambicí?

D: Samozřejmě je to pro mě veliké překvapení, že se najednou z takového prťavého oddílu, jakým byl PBM předtím, stal takový skoro megaoddíl hned po Tesle a Žabinách. Doufám, že to bude přínosem proto, že z PBM třeba vzrostou nějaké nové naděje v dětských kategoriích a že třeba přispějeme i k vytvoření nějakého nového mapaře, protože mapařů asi není nikdy dost. Bylo by dobré, kdyby z PBM vznikla nějaká nová líheň, ale to bude samozřejmě záležet na vedení. Já teď nemám moc kapacitu, abych třeba dělala nějakého trenéra, i když by mě to asi bavilo. Nebo třeba mapaře. Hrozně ráda bych zmapovala areál Kampusu, kam chodím do práce, protože vždycky když chodím těmi koridory a dívám se okolo, tak si říkám, že to je ideální terén na sprint. Ale nemám na to absolutně čas.

J: Jak již bylo řečeno, běháš spoustu let. Jak se orienťák z tvého pohledu za tu dobu změnil? V čem vidíš největší pokrok?

D: Mě připadá pořád stejný, až na způsob ražení samozřejmě. Jinak si myslím, že je to v lepších mapách. Některé mapy, na kterých jsme běhali za mých mladých let, byly oproti těm dnešním mapám naprosto směšné, co se týče přesnosti. I když Lenhartovy mapy nemůžu shazovat, ty byly přesné a bezvadné i tehdy. Ale ta kresba a čitelnost a to, že moje kategorie může dneska běhat na desítkách místo patnáctek, je pro mě naprosto zásadní, protože já prostě nevidím. Jsem slepá jak patrona a na patnáctkách už bych nepřečetla vůbec nic ani s lupou. Takže asi v těch mapách, v ražení, ale jinak si myslím, že orienťák je pořád to, co byl. To znamená ta radost běhat v lese, orientovat se, spoléhat se sám na sebe. To je pořád to stejné, nic se nezměnilo.

J: Posouvá se podle tebe orienťák správným směrem? Vyhovuje ti současný trend, kdy přibývá sprintových závodů a to i na oblastní úrovni?

D: Sprinty mě baví, takže to mi nevadí, že přibývá sprintů. Líbilo by se mi, kdyby se orienťák třeba dostal na Olympiádu, ale to

nevím, jestli je reálné. Tím by se přitáhlo do toho sportu víc dětí. Ty trendy, co jsou teď nastavené mně nevadí. Občas mně vadí nějaké hromadné starty, ty nemám ráda. Když se dělají nějaké delší tratě a je hromadný start, a potom je nějaký systém motýlků. Ale jinak si myslím, že trendy, co jsou teď nastavené jsou v pořádku.

J: Posledních let běháš výhradně veteránské kategorie. Jak se díváš na současné trendy, kdy došlo k zavedení veteránského rankingu, osamostatnila se Veteraniáda, popřípadě se stále častěji přechází na měřítko až dokonce 1:7500?

D: To mně vyhovuje. Jak jsem říkala, tak jsem slepá a tohleto mně naprosto vyhovuje. Já už se dnes na ranking nedívám. Když jsem byla mladá, tak jsem se každý týden dívala, jak se posunuju v žebříčku. Dnes už na to kašlu, takže je mi ranking úplně fuk. Jestli jsem v rankingu veteránů první nebo poslední je mi jedno. Ale je to dobře, protože ten, kdo si to hlídá, tak se mu určitě líbí, že může být takto jako veterán sledován. Jaká byla ta další otázka?

J: Na osamostatnění Veteraniády.

D: To je naprosto v pořádku. Na staré lidi se musí myslet.

J: Když se myslí na staré lidi. Dokáží podle tebe současní stavitelé tratí postavit kvalitní a odpovídající tratě pro veterány?

D: Mně to vyhovuje. Myslím si, že délky jsou na mě tak akorát. I složitost dohledávek je v pořádku, že to třeba není moc lehké. Pro veterány by to mělo být krátké a těžké na dohledávky, a to si myslím, že je takhle v pořádku. Jediní, kdo staví příšerné tratě jsou teď v poslední době Žabiny. Hlavně ty cesty na start. To mně teda fakt vytáčí, ale jinak si nemůžu stěžovat.

J: Už jsi se o tom zmínila. Máš ambice předávat svoje zkušenosti s orientačním během dalším generacím? Ať už v rámci celého oddílu, popřípadě jenom rodiny.

D: Rodině to předávám určitě. I když Luba tvrdí, že jsem ho vůbec netrénovala, že se trénoval sám. Pepíčka se snažím na každých závodech, na každém HDRku, učit, aby nechodil po fáborkách, ale podle mapy. I když je ještě takhle malý, tak si myslím, že mu to neuškodí přemýšlet, i když se mu nechce. Určitě bych klidně trénovala i nějaké další mladé, ale možná až trochu později. Až ten Pepa bude trochu samostatnější, bude chodit do školy a budu mít trochu víc času sama na sebe, tak uvidíme. Teď v současné době ne.

J: Předpokládám, že většina mladých členů našeho oddílu tě zná především podle jména. Mohla by ses trochu představit i mimo orienťák? Co děláš mimo orienťák, co tě baví?

D: Momentálně pracuju na Masarykově Univerzitě, na ústavu CEITEC. Jsem tam jako manažer transferu. To znamená, že pomáhám vědcům přenášet jejich poznatky do praxe a spolupracovat s firmami na výzkumu. Takže to je moje zaměstnání. Když mám po práci doma čas, tak si ráda čtu. Vždycky mě bavilo učit se jazyky. Učila jsem se sama dobrovolně francouzsky, když mě k tomu nikdo nenutil. A teď se učím sama dobrovolně arabštinu. Baví mě na tom luštění toho písma. Je to takové, jako by člověk luštil šifry. A baví mě na tom zjišťovat různé souvislosti s významem slov v arabštině a dalších jazycích. Například předevčírem jsem narazila na slovo „ra-á“, což znamená vidět. Říkám si: „To je mi to nějaké povědomé.“ Vzpomněla jsem si na boha Ra a na to, že byl znázorňován jako oko. Zjistila jsem tak tu souvislost mezi „ra-á“ vidět a tím okem. Tyhlety věci mě prostě baví, takže proto se učím tu arabštinu. A samozřejmě největším

koníčkem je odpočívání a spaní, protože člověk je za celý den z práce a z Pepíka tak zdrchaný, že už mu na nic jiného nezbývá čas. Takže my oba s Lubou, mým maželem, večer lehneme u televize, usneme a tím to skončí.

J: Je něco, co bys ostatním členům oddílu chtěla na tomto místě vzkázat?
D: Ať dělají orienťák pro zábavu. Samozřejmě když jim to jde, tak i pro ty výsledky. Ale hlavně proto, aby je to bavilo, že jsou venku na čestvém vzduchu. Ať si váží toho, že dělají bezvadný sport. Ať na sebe dávají v lese pozor, aby si neudělali nějaký úraz, jako jsem si právě udělala já s těma zádama. Aby nemuseli na operaci. Takže ať při tom běhání taky myslí na ty svoje kolena, kyčle, kotníky a podobně. Ať zůstanou zdraví.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti nejenom dnes v lese daří.
D: Děkuju moc.

Len taký dajaký článok

Sústredenie sa začalo v sobotu, niekde na diaľnici v Rakúsku. Tam sme sa totižto prvýkrát spojili do jednej skupiny áut, Česi aj Slováci. Takto, sme už spoločne mohli vyraziť do Slovinska. Cestou sme ochutnali trochu domácej gastronómie, chutné slovinské šišky.

Tréningy sme mali ako v lese, tak aj v meste. Vždy sa to striedalo, jeden deň to a druhý zas ono. Dosť často sme jazdili aj do susedných krajín, čiže do Chorvátska a Talianska. Každé ráno sa teda rad našich áut vydal na nie vždy krátku cestu za tréningami. Veď niekedy sme cestovali aj 100 kilometrov!

Trate v lese patrili zvyčajne k tým ťažším a aspoň v mojom prípade pomalším. Ťažšia krasová podložka plná kameňov, závrtov a zrázov, ktorá mohla vyzvŕtať naše členky, nebola často ideálna na beh. Občas ešte aj rastliny posiate tŕňmi, ktoré tomu samozrejme ani trochu nepomáhali a iba nám vždy dotrhali dresy. Každý tréning bol preto skôr o podrobnej práci s mapou. Snažili sme sa zamedziť chybám a bežať čo najpresnejšie, čo sa nie vždy podarilo. Či už sa nám tréning podaril alebo nie, z každého sme sa veľa naučili a získali mnoho nových skúseností.

Mestské trate boli oveľa rýchlejšie a na beh prijateľnejšie. Priemerný turista v starobylých prímorských mestečkách s úzkymi uličkami, podchodmi a dlažbou vykladanými chodníkmi síce šprintový potenciál nevidí, my sme ho však odhalili a naplno využili. Niekde to dosť kĺzalo, miestami nám v tesných pasážach zavadzali voľne odložené bicykle, inde robotníci rozoberali kanalizáciu, napriek tomu sme si celkom fajn potrénovali. Narozdiel od lesa sme tu zvyčajne volili pretekárske tempo. Hlavne preto, že tréningy ako KO-šprint a štafety nás k tomu nabádali. Nikto predsa nechce prehrať.

Keď však človek práve nebehal, mohol sa kochať krásnou prírodou a pamätihodnosťami. Žrebčín v Lipici, koloseum v Pule a centrum Terstu boli naozaj dychberúce. Aj keď boli predražené. V niektrých mestách aj čisté more s kamienkovými plážami ponúkalo svoje čaro. Kochali sme sa hojným morským životom. Aj krásne hory s domčekmi rozosiatymi medzi vinicami, kde sme žili aj my, nás neprestávali uchvacovať.

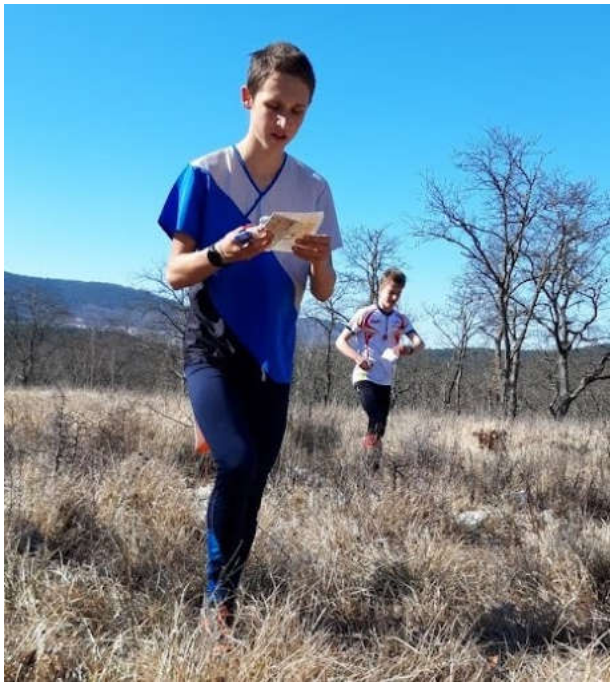

Ubytovanie Casa Vuki bolo v polovici svahu, presne medzi vínnou révou a olivovými hájmi, úplne mimo akejkoľvek dediny. Tri apartmány v domčeku na samote boli priestranné a celkom útulné. Bolo v nich všetko, čo človek mohol potrebovať. Niektorým však bola zima, a tak mali klímu zapnutú stále na 30 stupňov Celzia.

Počasie nám zo začiatku sústredenia nehralo do kariet. Fúkal silný vietor a bolo pod mrakom. V polke sa však vyčasilo, dosť oteplilo a more bolo pokojné. Medúzy, tzv.“Koreňoústky pľúcnaté”, ktorých bolo na pobreží hojne, sa preto nemuseli až tak veľmi obávať svojej náhlej smrti.

Jedlo, ako väčšinou, robila Míša, a tak, ako vždy bolo výborné. Jedla a pitia bolo stále dosť, nikto nehladoval a všetci boli spokojní. Občas sme si skočili aj do nejakej tej pizzérie. Taliansku pizzu predsa nemá človek každý deň. Párkrát sme ochutnali aj zmrzlinu, napriek chladnejšiemu počasiu.

Na záver sústredenia sme navštívili preteky Lipica Open, kde sme si po náročnom týždni naozaj dobre zapretekali. Pripravení sme boli výborne, i keď sme boli trochu unavení, ale sme sa všetci veľmi tešili. Trate boli v burinatejšom teréne plnom kameňov, takže mi to práve nesadlo. Ostatní mali ale dobré výkony a skvelé umiestnenia tomu zodpovedali.

Už len cesta domov, trochu ošetriť škrabance a zas niekedy inokedy.

Kaszič

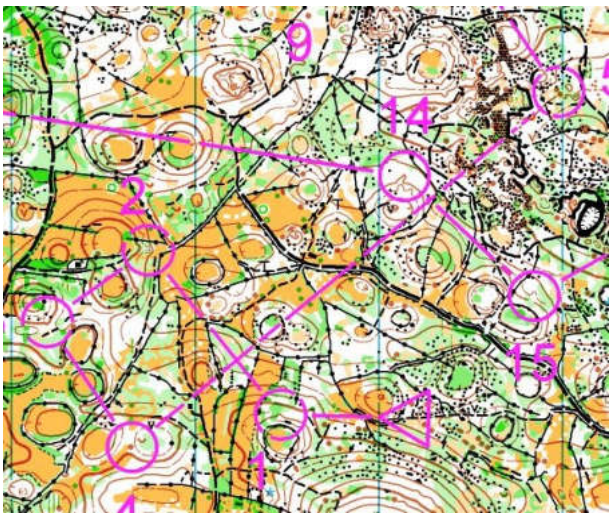

Výsledky tréninků jsou k dispozici na našem webu
https://www.orientak.cz/news/soustredeni-slovinsko-ohlednuti/

Výsledky závodů jsou k dispozici na webu
https://lipicaopen.com/

Soustředění Šumava

Pro ty, pro něž bylo Slovinsko daleko nebo tam nechtěli jet, proběhlo během jarních prázdnin i druhé oddílové soustředění, ovšem tohle soustředění bylo krásně zimní.

Soustředění bylo primárně určeno pro menší z našich řad a proběhlo v blízkém i vzdálenějším okolí útulného penzionu na Horské Kvildě.

Na cestě na Šumavu i zpátky jsme zvládli před Táborem i krátký mapový trénink, tak aby ani mapová příprava úplně nestrádala.

Večer a v noci teplota padala až k mínus deseti, což někdo zapomněl říct našemu chlupatému maskotovi, takže se tam spokojeně prohánět po sněhu a nechtěl žádný zateplovací obleček.

Sice nám sněhu během týdne pomaličku ubývalo, přesto se až do odjezdu dalo chodit na běžky. A po večerech jsme také rozhodně nezaháleli a domů jsme si všichni vezli vlastnoručně vyrobené sirupy.

V pondělí jsme se na rozježdění vydali přímo od našeho ubytování směrem na Kvildu. Projeli jsme zpovzdálí kolem Jezerní slati a zastavili před Kvildou, kde jsme navštívili místní návštěvnické centrum a z něj náležitě poučeni jsme se zašli podívat do rysího výběhu. Rysa jsme však bohužel nespatřili.

V úterý jsme se vydali na výlet k prameni Vltavy, začali jsme z Kvildy a pomalu jsme stoupali přes Hraběcí Huť směrem k hranicím. Nakonec jsme dojeli až k prameni, a v poslední části nás sluníčko hřálo jako by bylo léto.

Ve středu dopoledne jsme se odpočinkově vydali na krátkou vycházku si ještě na zasněžených loukách užít sníh. A odpoledne jsme využili toho, že máme hned za ubytováním hezké běžkařské kolečko s délkou lehce přes 1km, a tak jsme na něm celé odpoledne pilně trénovali.

Během pobytu jsme se ještě zajeli podívat na Vlčí výběh, který se nacházel kousek od Srní. A cestou zpátky navíc i do muzea rekordů v Pelhřimově.

Arnošt

Jarní pohár

Předposlední víkend v březnu někteří členové PBM vyrazili na 24. ročník Jarního poháru do rovinatého terénu k Hradci Králové. Pohár začínal už v pátek nočákem, v sobotu byla klasika a v neděli se končilo štafetami. Start nočáku okolo 19:30 byl mnohem příjemnější než na MČR, kdy se startovalo těsně před devátou. Teplota lehce nad nulou byla ideální, les byl průběžný, a díky jasnému nebi byla viditelnost skvělá. Trať byla hezky postavená. Po liniových objektech se dalo dostat krásně až skoro ke kontrole. Trať mi odsýpala vcelku rychle a jen po půlminutovém zaváhání v hustníku jsem tak mohl být spokojen s dobrým výsledkem. Po závodě byl už jenom rychlý výklus, sprcha, večeře a postel.

Další den jsem musel vstávat brzo, abych stihl start. Čekala na nás klasická trať, kterou stavěl bývalý reprezentant Pavel Kubát. Myslím, že byla postavená výborně, měla všechny potřebné prvky, zajímavé volby s důrazem na přesnost. Bohužel jsem se vychyboval hned ze začátku, padla na mě deka, a potom už jsem neměl ani žádnou energii. Přicházela další chyba, potom špatná volba. Tak jsem se nějak doplahočil do cíle. Ze zpětného pohledu byla trať pěkná. Po závodě jsem si potřeboval hodně odpočinout, protože na mě dolehla únava po nemoci, která mě trápila týden před Jarním pohárem. Odpoledne jsem jen spal, koukl jsem se na zprávy a prospal celou noc až do rána.

V neděli ráno jsem byl již opět při síle a připraven na svůj první štafetový závod za nový klub. Začal jsem se rozcvičovat už po odstartování prvních úseků, i když jsem běžel až třetí. Na prvním úseku Óďa trochu ztratil kvůli špatným farstám a předával na 8. místě. Ale na druhém úseku, díky výbornému leteckému výkonu Adama, jsem přebíral na prvním místě. Pro mě zcela nová situace, určitě velká výzva a současně těžký úkol. Hned na začátku jsem měl horší farstu a už tam mi kluci dýchali na záda. Strejda za PBM1 kolem mě proběhl tak rychle, že jsem neměl šanci ani na chvíli se ho chytit a zbytek trati jsem v pohodě absolvoval s třetím úsekem ZBM. Do cíle jsem bohužel proti starším klukům neměl moc šanci, ale i tak tento výsledek není k zahození. Jižní Morava opanovala stupně vítězů PBM1, ZBM1, PBM2 a opět ukázala že má dostatek kvalitních běžců. Uvidíme, co bude dál na ČPŠ...

Ondra

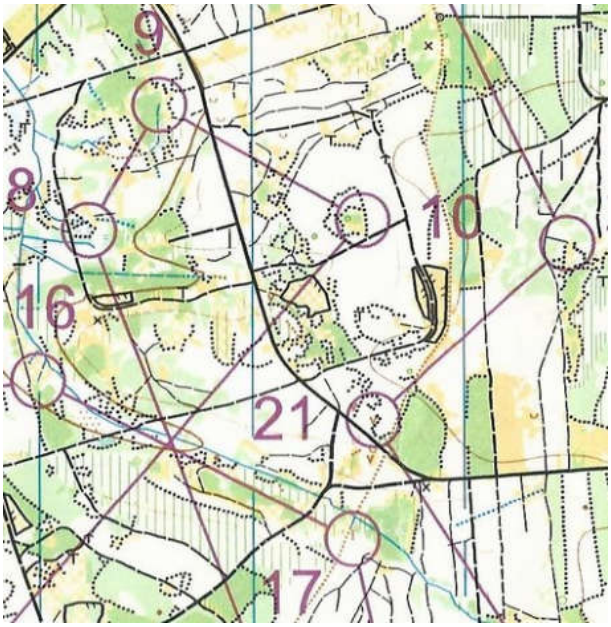

Výsledky všech závodů jsou k dispozici na ORISu. Noční: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6824, klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6732, štafety: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6825

Víkendovka na Vidnavě

Soustředění začalo poměrně neobvykle a to laktátovým testem na dráze v Šumperku. Sraz měl být ve 13:00, takže jsme se sešli tak 13:20 a holky začaly běhat tak o 20 minut později. Jelikož holek bylo víc, tak šli na dvě skupiny a my jsme skoro 2 hodiny čekali v šatně na smrt. Běhalo se po dvojicích nebo trojicích 5x1600 + 1200 m s narůstajícím tempem a po každém úseku se měřila hodnota laktátu a poslední interval se šel do mrtva. Všichni jsme dostali pochvalu za předvedené výkony a vydali se na sever do Vidnavy. Na Červenohorském sedle nás čekalo trochu překvapení v podobě asi 0,5 m sněhu. Sníh bohužel nezmizel a na ubytku bylo asi 5 cm, což by nemuselo být tak strašný. Ale ráno už bylo asi 15 cm. Takže Košík při prvním tréninku některým změnil pořadí kontrol, aby se nedalo stopovat. A na druhém tréninku, což byl dvoukolovy middle jsme nakonec šli první kolo hromadným startem, i když jsme všichni měli stejnou trať. Tím pádem to byla mnohem větší sranda. V hustníkách vám každou chvíli spadla za krk lavina sněhu a každou chvíli se padalo. Bylo to kouzelný. Bohužel na konci druhého kola byla špatně postavená sběrka, a tak jsme si ji tam docela pohledali. A najednou z hustníku vedle vyběhli dva mega velcí jeleni přímo kolem nás a my měli co dělat, abychom se tam neposrali. Po tréninku přišla koupačka pro odvážné v napůl zmrzlém bazénku a po večeři nějakej ten rozbor s dalšími informacemi pro JWOC.

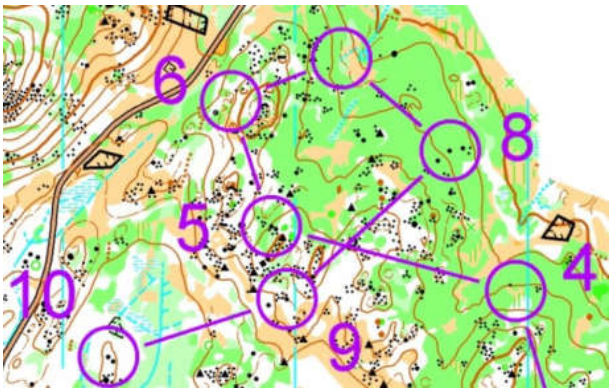

Další den přišel na řadu long, který vzhledem ke sněhovými podmínkám byl docela dost těžkej, ale nemohli jsme se dočkat. Já jsem tam celkem vymrznul, ale bylo to pěkně postavený. Odpoledne už čekala tvorba plánu, což spočívá v tom, že máte prázdnou mapu jenom se spojnicemi a musíte si tam sami dokreslit vše, co budete potřebovat vidět v tom lese. Bylo to v hodně volném tempu a hned po doběhu se otevřel krásný výhled přes rybník na zasněžené vrcholky Jesenických kopců. Chvílu to vypadalo jak ve Švédsku, ale kochali jsme se moc dlouho a málem nám ujelo poslední auto na ubytko. Večer klasickej rozbor a poslední den byl koridor na druhé straně lesa, který byl už v takových celkem břečkách, ale dalo se to. A rovnou od tam jsme pokračovali na sprint do Šumperku, kde nám košík nachystal docela záludný sprint s mapotočkou a některýma docela kontroverzníma švábama, na kterých se pár z nás vydiskalo. Ale přežili jsme vše a soustředko už bylo u konce. Já jsem měl to štěstí, že jsem byl vyhozen ve Svitavách, tudíž jsem to měl jen půl hoďky vlakem. Tahle víkendovka mě toho přinesla fakt hodně, protože jsem si poprvé vyzkoušel laktátové testování a zaběhal v pořádné dávce sněhu.

Strejda

Výsledky tréninků jsou k dispozici na webu juniorské reprezentace
https://reprezentace.orientacnibeh.cz/novinky/cist/1244

CEYOC

V brzkém dubnovém víkendu jsem se zúčastnila CEYOCu v Polsku. Jsou to závody pro dorostence ze střední Evropy v kategoriích DH16 a DH18. Konkrétně se konaly v aprílovem termínu 1. - 3.4. Na cestu jsem vyrazila se členy našeho oddílu a po pár hodinách cesty vlakem jsme se setkali s ostatními. Společně jsme běželi za TSM Valašsko. Už při cestě na závody počasí nevypadalo úplně nejlépe. Jakmile jsme přejeli hranice České Republiky s Polskem, už začínalo lehce sněžit.

První závod, který nás čekal, byl sprint v historickém centru města Olkusz. Počasí se nijak neumoudřilo, a tak jsme se museli smířit s nízkou teplotou a hustým sněžením. Na zem už zatím stihla napadnout i menší pokrývka sněhu. Podmínky nebyly úplně ideální, ale dalo se to zvládnout. Vždyť se přece říká, že běháme za každého počasí. Sprint se běžel v sídlišti panelových domů, následně i v centru města a na závěr kolem baziliky svatého Ondřeje. Nacházela se kousek od hlavního náměstí, kde bylo shromaždiště s cílem. I přes nízké teploty a kluzký povrch, který závod dost komplikoval, se mi sprint líbil a jako první závod po dlouhé cestě autem byl v pohodě. Vyhlášení pak proběhlo v centru města na, už zmiňovaném, náměstí. Následně jsme vyrazili rovnou na ubytování, kde jsme věnovali čas přípravě na ostatní dny.

Další den byla na programu krátká trať v lesích nedaleko města Ogrodzieniec. Celou noc sněžilo a tak se tento závod běžel asi v 10 až 15 centimetrové pokrývce sněhu. Terén byl středně kopcovitý s kamennými útvary a častými hustníky. Nacházely se zde i menší cestičky, které ale v zasněženém lese nebyly skoro ani vidět. V lese bylo postaveno hodně kontrol blízko u sebe, a tak bylo těžké natrefit na tu správnou. Později startující závodníci měli na trati hodně vyšlapaných cestiček od ostatních závodníků. Někdy pomohly, ale také mohly dost zmást. Mně se terén líbil, ale nevyvarovala jsem se menším chybkám. I přes to jsem byla po závodě spokojená. Večer se pak uskutečnilo vyhlášení na zámku Ogrodzieniec. Vyhlášení vítězů opět proběhlo za hustého sněžení, jako by toho sněhu nebylo málo.

Třetí den se konaly štafety. Shromaždiště bylo stejné s krátkou tratí, ale běželo se na jiné mapě. Terén se celkem lišil od předchozího dne. V lese se nenacházeli žádné kameny. Byl to les převážně borovicový, u země se vyskytoval borůvkový podrost celý zasněžený ještě větší vrstvou

sněhu než v předchozích dnech. Terén byl lehce kopcovitý někde až rovinatý. Zejména druhý a třetí úsek měl v lese už vyšlapané cestičky. Skoro by se jim dalo říkat dálnice, protože dost zrychlily postup vysokým borůvčím. Štafety se mi ze všech závodů líbily nejvíc. Nejen proto, že jsem běžela svůj oblíbený 2. úsek a umístily jsme se na bedně, ale hlavně se mi líbil terén. Z tohoto víkendu jsme si každý odnesl možná menší rýmu, ale ze všeho nejvíc nějaké zkušenosti navíc, které využijeme na ostatních závodech.

Doubravka

Výsledky závodů jsou k dispozici na webu
http://wawelcup.pl/en/live-5/

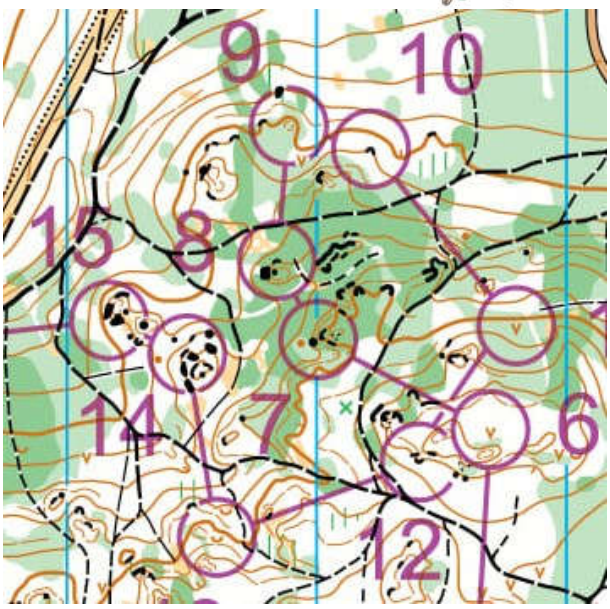

Expedice na Sibiř

Dne 2. 4. 2022 se uskutečnilo něco kouzelného v nedaleké vesnici od Brna. Oddíl orientačního běhu První brněnská se rozhodl pořádat oblastní mistrovství ve sprintu. A o jakou vesničku se vlastně jedná? Tentokrát nemluvím o Znojmě, Mikulově nebo dalších dírách, co si hrají na města. Mám na mysli líbeznou vesničku nacházející se necelých 50 kilometrů jihozápadně od Brna. Nese si krásný název – Miroslav. Tak právě tam nás dnešní příběh zavede.

Všechno začalo, jak už to tak bývá, brzkým ranním vstáváním a příjezdem do centra závodu. Při vystoupení z auta nás ale velmi rychle probudila krutá realita. To, že nic nebylo postavené, to se dalo čekat. Ale že bude pocitově Miroslav nejchladnějším místem na planetě, to už jsme tak moc nečekali. Tento fakt mi potvrzuje hned několik osob, které propadly nachlazení v následujícím týdnu. Po šokujícím chladnu jsme tedy byli odhodlaní postavit centrum závodu co nejrychleji. K našemu překvapení se tak stalo a měli jsme hotovo za necelé 2 hodiny. To by ovšem nebylo pořádání, pokud by se něco nepokazilo. Parkoviště pro závodníky bylo blokováno skruží (betonový válec většinou používán pro kanalizaci). Nic se nedalo dělat a 5 nejsilnějších chlapů se vydalo tento problém vyřešit. Mezi pěticí nesilnějších jsem byl já, Kamil, Aleš a čistou náhodou (spíš omylem) Vilém a můj bratr. Ze záchranné akce si ale pamatuji jen 2 věci. Pohled na skruž, která blokuje vjezd a pak pohled na to stejné místo, kde už skruž nebyla. Během chvíle jsme ji totiž byli schopni doslova přehodit a odkutálet na bok. Problém vyřešen. Další problém nastal při stavění kontrol. Řekl bych, že se spíše jednalo o osobní problém – já versus mapa. Pamatoval jsem si, že ještě něco takového existuje, ovšem při postavení první kontroly jsem si

uvědomil, že vůbec netuším, co se děje. Naštěstí se tento problém rychle vyřešil. Tímto jsme jako pořadatelé měli hotovo. Tedy prozatím.

Start této události byl naplánován na 10:30. Na programu dne byl tedy sprint s možností probojovat se na mistrovství české republiky ve sprintu. Nemalý počet závodníků byl přihlášen, 298 přesně. Z toho ovšem odstartovalo pouze 269. Stavitelem trati byl Aleš Bednařík. To napovídá, že se závodníci mohli těšit na opravdu zajímavou trať. Muži se na svoji trať začali dostávat v čase 10:58, ženy až v 11:34. Mezi ženami byla vítězná Adélka Finstrlová a mezi muži zvítězil Paľo Bukovac. Našemu oddílu se taky dařilo. Terezka Stašková doběhla 3. v kategorii D10, Bára Strýčková doběhla 2. v kategorii D14, Tereza Kendrová v kategorii D16 byla 3., Vojtěch Vítek získal 2. místo v kategorii H10, Tomáš Kasza přesltil všechny kluky v kategorii H18 a zvítězil, to stejné i Lumobír Trš v kategorii H45 a první místo získal i Albert Denemarek v kategorii HDR.

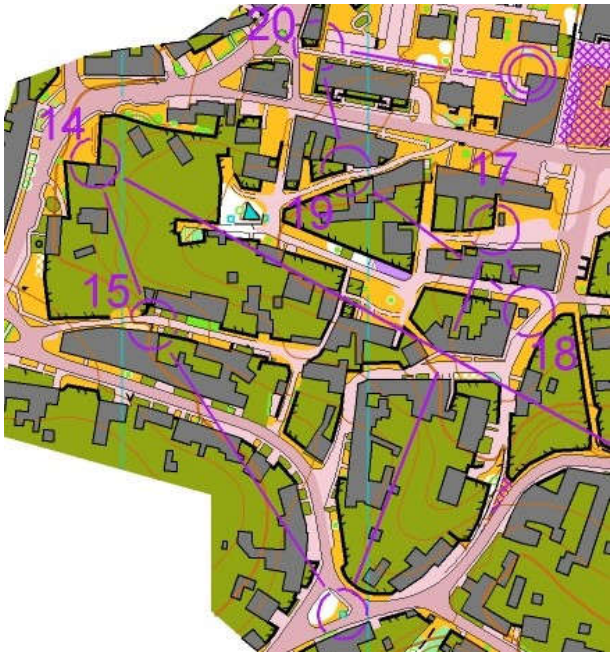

V průběhu celého závodu jsme jako pořadatelé (teď už skupinka Já, Emma a Vilém (omylem, spíše do počtu)) poctivě pracovali. Ani jednou nám nebylo řečeno z vyšších řad, že máme něco dělat. Poctivě jsme hlídali kontroly, drbali místní obyvatele a mnoho dalších užitečných činností. Po mnoha hodinách na nohou, při teplotách mrazu, hladoví a bez vody jsme se opravdu začali strachovat, že to nikdy neskončí. Avšak na konci tunelu jsme světlo zahlédli. Tím byl oběd. Ten jsme s Vilémem (opět tam nikdo jiný nebyl…) slušně spořádali. Dali jsme si jak bramborový salát, kuřecí řízek, ale taky kuřecí řízek v převleku smaženého sýra. Ten mi velmi připomínal chuť kuřecího řízku.

Po odstartování posledního závodníka na trať jsme pomalu ale jistě začali sbírat kontroly. Opět připomínám, venkovní teplota se blížila hranici podchladnutí. Nic nás však nezastavilo a všechno jsme zvládli. Po uklizení centra závodu a rozebrání si věcí, co nám závodníci omylem nechali, byl na čase odjezd domů. Vysloužil jsem si novou čelenku. Toto beru za veliký úspěch.

Pořádání těchto závodů v malebné vesničce Miroslav bych ohodnotil na výbornou. Celý den probíhal podle představ s občasným stresem. Nesmíme zapomenout na zimu. Prostě pořádání takové, jaké má být.

Kome

Výsledky závodu jsou k dispozici na ORISu.
https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7002

Patrik Báňa: Začalo nás to s mamkou bavit

Teprve osmiletý Patrik je jednou z velkých nadějí našeho oddílu. S orienťákem začal vloni v září a na závody začal jezdit až letos na jaře, přesto se mu podařilo hned ve své první sezóně zvítězit v celkovém pořadí Jihomoravské jarní ligy žactva ve své kategorii H10N. Dvakrát se přitom postavil na stupně vítězů jednotlivých závodů, když vyhrál závod na brněnském autodromu a v závěrečném závodě v Lipůvce byl druhý. O tom, jak ho orienťák baví, proč nezačal závodit v kategorii HDR a jestli se chystá na nefáborkované tratě v kategorii H10 jsem si s ním povídal po doběhu oblastního mistrovství štafet na Horneku.

Jirka

J: Ahoj Patriku, jak sis užil dnešní štafety?
P: Dobrý.

J: Byla to tvoje první zkušenost se štafetami?
P: Ano, zatím jsem žádné neběžel.

J: Dnešní závod se konal v době, kdy se normálně chodí na středeční mapové tréninky. Na jaké tréninky během týdne chodíš a jak se ti líbí?
P: Jsou dobrý a chodím různě do lesa.

J: Chodíš i na jiné tréninky, než na středeční mapové?
P: Ne.

J: Jestli se nepletu, tak už jsi byl i na nějakých soustředěních, na Šumavě a v Rýmařově. Jak se ti na nich líbilo?
P: Dobrý.

J: A líbily se ti i jiné lesy, než tady kolem Brna?
P: Jo.

J: Kdy jsi začal dělat orienťák a jak jsi se k němu dostal?
P: Někdy v září a dostal jsem se k němu, protože jsme s mamkou běhali orienťáky takhle normálně a začalo nás to bavit.

J: Letos na jaře jsi začal jezdit i na závody. Jak se ti líbí závodění?
P: Docela dobrý.

J: Hned od začátku jsi začal závodit v kategorii H10N bez doprovodu. Nechtěl sis prvně zkusit HDRka s doprovodem trenérů nebo rodičů?
P: Ne, věřím si, že to v lese zvládnu sám.

J: Hned dvakrát už jsi se na závodech postavil na stupně vítězů. Jaké to bylo být při vyhlášení na bedně?
P: Docela dobrý.

J: V celkovém hodnocení Jihomoravské jarní ligy žactva stačily tvoje výsledky na první místo. Nepřemýšlíš o tom, že bys po tomto úspěchu zkusil už i nefáborkované tratě H10?
P: Ne.

J: Bojíš se zatím chodit bez fáborků?
P: Nebojím se, ale je to lepší s fáborkama.

J: Na trénincích ale chodíš už i bez fáborků?

P: Ano.

J: Aktuálně jsi přihlášený na svoje první vícedenní závody dál od Brna v Jeseníkách. Jak se těšíš?
P: Docela se těším.

J: Máš kromě orienťáku i nějaké jiné zájmy a koníčky?
P: Chodím do Sokola a pak ještě mám v pátek florbal.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti daří jak při běhání, tak při všech tvých ostatních zálibách.

Velikonoční soustředění

Jako obvykle se i letos pořádalo Velikonoční soustředění v Jizerských horách. Cesta na místo byla dlouhá, ale díky jídlu a dobré společnosti uběhla docela rychle. Jeli jsme auty a proto jsme se s některými členy zájezdu setkali až na místě chaty. Byli jsme ubytováni v chatě Agatha a i přes to, že se mi chata nejprve nelíbila, mi nakonec přišla jako dobré a skoro až útulné ubytování.

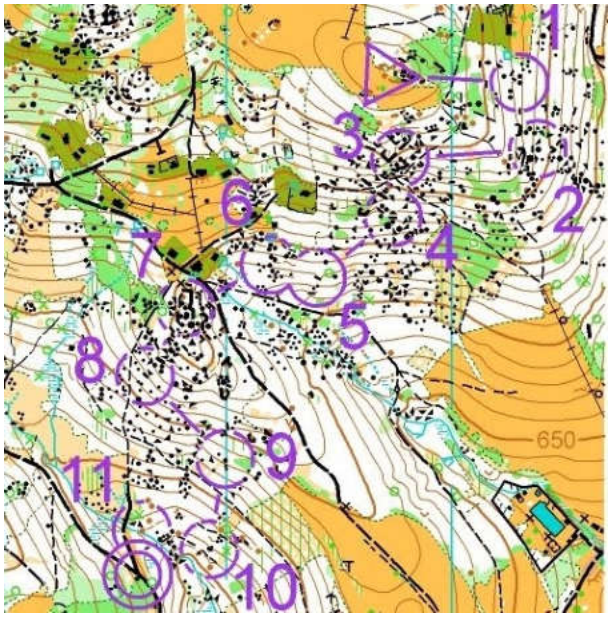

Na letošek bylo připraveno 7 tréninků, na které jsme někdy jezdili delší vzdálenosti a někdy byly i v blízkosti chaty, a také skoro až typicky štafety pořádané s “OK Lokomotiva Pardubice”. Tréninky byly různorodé od prvního tréninku spojeného s downhillem přes klasiku, okruhy, skalnatý terén či sprint. Co se štafet týče byly bez kódů a farsty byly velmi blízko u sebe, tudíž bylo hodně lidí DISK, konkrétně 6 štafet z 30 doběhlo úspěšně, jinak mi přišlo, že mapově i běžecky byla trať pěkně postavená.

Vzhledem k tomu, že v době a na místě soustředění nebylo nejteplejší počasí a místy byl i sníh, tak jsme většinu času trávili na chatkách, ale pokud vysvitlo slunce, pak bylo i docela příjemně. Díky tomu jsme mohli v průběhu soustředění hrát společenské hry i sportovní aktivity - hlavně fotbal, spikeball, nebo i jiné a to mimo tréninkový program.

Na chatě jsme měli plnou penzi a kuchyň byla docela dobrá, každý večer jsme v místech jídelny též procházeli postupy a dělali jsme si jejich rozbor, na což navazovalo protahování. Mě se nejvíc z tréninků líbila klasika na mapě "Kančák" a sprint na mapě "Český Dub", ale nejtěžší byl trénink ve skalách na mapě "Drábovna". Celkově se nedá říct, že by byl nějaký trénink nejhorší, protože byly všechny skvělé.

Po celou dobu soustředění se nesla příjemná nálada. Pokud dobře vím, tak se během soustředění žádná kontrola, ani dítě neztratilo (bez toho aby se našlo), takže bych řekl, že z této stránky věci bylo soustředění velmi úspěšné. Bohužel mnoho lidí po soustředění lehlo (myšleno onemocnělo), stejně tak jako já, ale to bylo ve stínu skvělého soustředění, na krásném místě a se skvělým kolektivem

Max

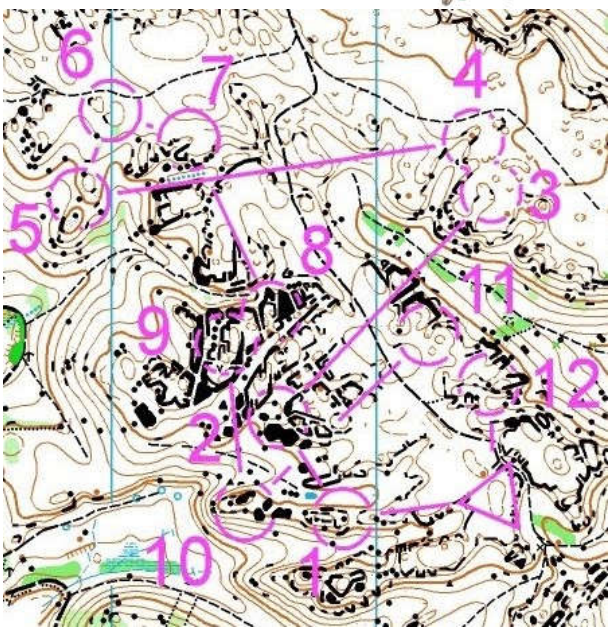

Výsledky měřených tréninků ou k dispozici na našem webu.
https://www.orientak.cz/news/velikonocni-soustredeni-jizerske-hory-ohlednuti/

Závody na Mácháči

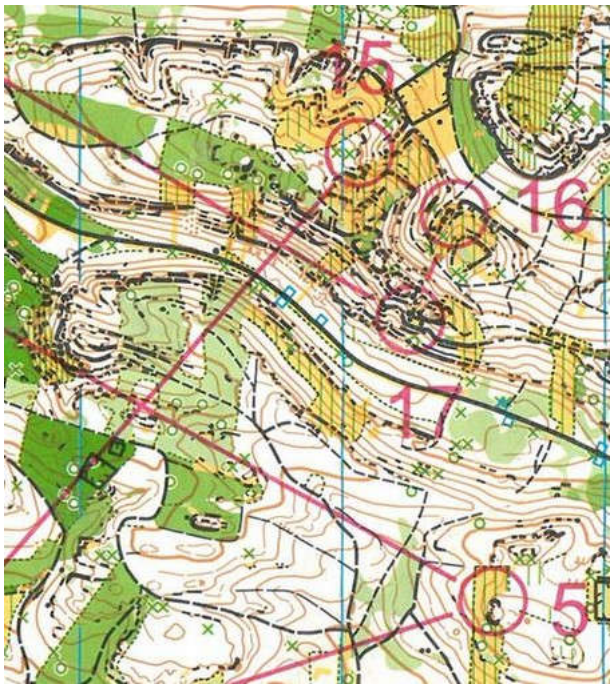

Jak je popsat stručně? Krásné ale náročné prostředí.

Tradiční Velikonoční závody nedaleko Máchova jezera jsou jedním, možná jediným, z našich pravidelných takto vzdálených míst, která pravidelně absolvujeme celá rodina, jako členové PBM týmu. Samozřejmě to nejsme jen my, kdo se závodů účastní, letos s námi byli například i Podhrázští s dětmi.

Tyto závody jsou jedny z těch náročnějších, terén je velmi členitý, skalnaté hřebeny a údolí a plochy s křovinatým porostem. Počasí bylo aprílové, takže i letos nám přálo tak napůl, přeci jen déšť ve skalnatém prostředí moc nepřidá ☺. První závody nás čekaly hned v pátek odpoledne, klasická trať, odběhli jsme je všichni, i když pro naši Terku byl tento závod zároveň poslední, po zbytek byla kvůli nemoci jen jako divák a fanda. Centrum závodů v pátek i v neděli bylo v Jestřebí, ale na sobotní závody byla cesta okořeněná jízdou autobusem asi 10 minut od centra, běžela se zkrácená trať, mapa Pavlovický důl a Drchlavská rokle.

A protože, jak jsem se zmínila, to nebyly naše první Velikonoce ve skalách, i letos jsme využili čas po závodech k objevování nových míst. Tentokrát jsme navštívili město Úštěk, kde se konal jarmark. Z minulých let stojí za zmínku naše návštěvy města Doksy a muzea Čtyřlístku, hradů

Houska a Bezděz, samozřejmě procházka promenádou kolem Máchova jezera, atd.

Postě je tam krásně, o tom žádná, ale ne tak, jako u nás na Moravě. A myslím, že můžu s klidem za celou naši rodinu prohlásit, že jsme si to užili, jako vždy včetně velikonoční pomlázky před návratem domů ☺.

A co dodat k výsledkům? Filip Ramach kategorie P 1. místo ☺

Naďa

Výsledky závodu jsou k dispozici na ORISu.
https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6759

MČR NOB a první áčka

V sobotu 9. 4. 2022 začala nová sezóna klasickým mistrovstvím v nočáku. Konečně příležitost zužitkovat skills nabyté přes zimu! No abych pravdu řekla, pro mě to byl spíš strašák, jelikož jsem si vědoma toho, že na easyjozích na nočák nenatrénuješ, a tak jsem žádné předstartovní nadšení necítila.

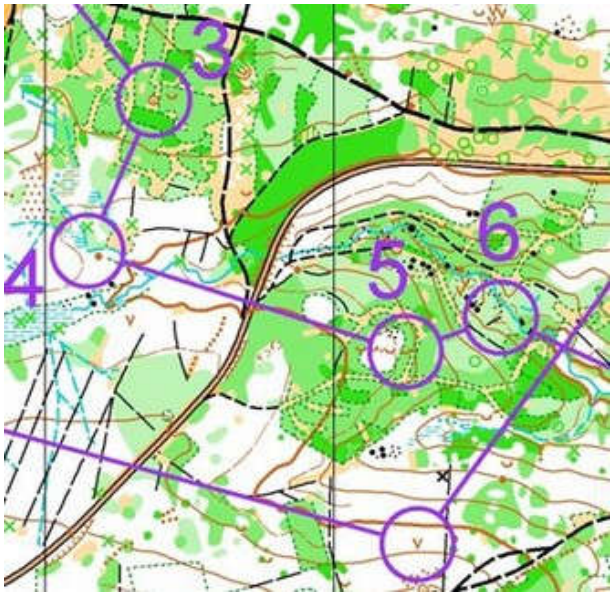

Naše výprava přijela na závody prakticky hnedka po pořadatelích, což bylo ale dobře, protože jsme alespoň mohli zabrat v sále hasičárny místo u stolu a k tomu i několik židlí. Čekání na start jsme si krátili hraním UNA. Mezitím se sál zaplnil tak na 500% jeho doporučené kapacity, protože na jednu židli spadalo minimálně 5 závodníků.

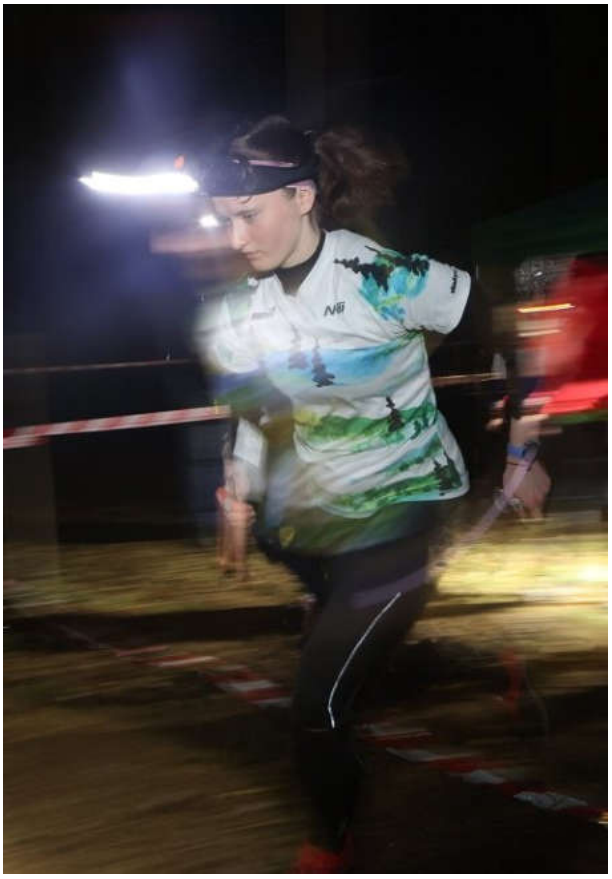

Když byl konečně čas na to vypravit se na start, čekalo na mnohé z nás nepříjemné překvapení, protože zatímco jsme si hověli v teploučku sálu plného lidí, začalo venku sněžit. Další nepříjemností bylo to, že si pořadatelé z nějakého rozmaru usmysleli rozdat GPSky všem závodnicím kategorie D20, což takovým hobby závodníkům, jako jsem já, na předstartovní pohodě nepřidá.

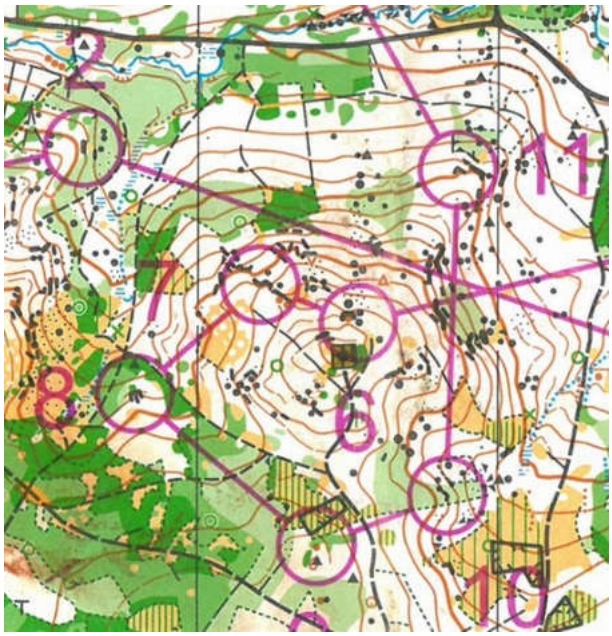

Nepovažuji se za osobu hodnou hodnocení tratí nebo terénu, takže do něčeho takového se ani pouštět nebudu. Mně osobně se nočák celkem líbil. Udělala jsem tam pár chybek i chyb, ale jinak z toho mám docela dobrý pocit. Terén mi přišel moc pěkný - hustníky, potoky, bažinky a kameny a tratě nebyly nudné, takže za mě pěkný závod. Někteří závodníci našeho oddílu (třeba Vilém) takové názory bohužel nesdílí. Jeden z nich (zase Vilém) se dokonce nechal slyšet, že "příští rok už na žádnej ******* nočák nepojede" a taky, že "odmítá běhat po sedmé večer." Tak uvidíme jestli se příští rok přihlásí nebo ne.

Ubytko jsme měli dosti luxusní - obrovský hotel na okraji Prahy. Ráno mě ale na snídani docela překvapilo, že tam vidím i našeho zástupce ředitele, jak si pochutnává s manželkou na rozpečené bagetce s marmeládou. Pro příště bych tedy volila pro turisty méně atraktivní noclehy.

Víkendová zábava ale nekončila nočákem. V neděli nás ještě čekala krátká. Všichni jsme byli po dlouhé noci a krátkém spánku docela rozlámaní, takže minimálně naše auto žádným předstartovním nadšením neoplývalo. Počasí tomu také nepřidalo. Během čekání na start v autě jsme mohli pozorovat jak déšť, tak sníh a azurové nebíčko. Když jsem odcházela na start svítilo zrovna krásně slunko a já jsem si bláhově myslela, že to třeba i vydrží po celou dobu mého závodu. Nakonec začalo, ještě než jsem došla na start, znova sněžit. Bylo to vlastně jako v pohádce O dvanácti měsíčkách, až na to, že jsme nesbírali fialky, jahody a jablíčka, ale kontroly. Tratě mi přišly docela pěkný. Taková fajnová krátká, na které to rychle odsýpá a je potřeba se pořád soustředit, ale bez zbytečných zákeřností.

Díky Strejdovi jsme dokonce přivezli do Brna (resp. do Letovic žejo) i mistrovskou medaili. Druhý den Strejda opět nezklamal a k stříbrné medaili z nočáku přidal ještě třetí příčku na krátké. Ostatní tak úspěšní nebyli, ale tak nikdy nemůžeme mít všechno.

Emma

Výsledky závodů jsou k dispozici na ORISu. Noční: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6112, krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6113

Jan Strýček:

Ve výsledku jsem hodně spokojený

První letošní medaili z mistrovství České Republiky pro náš oddíl získal hned na prvním letošním mistrovském závodě Strejdík, když skončil na druhém místě v kategorii H18, a proto jsem si ho pozval k diktafonu. Povídali jsme si na středečním mapovém tréninku v Tišnově a řeč nebyla pouze o úspěšném mistrovském závodě, ale také o navazujícím nedělním middlu, stejně jako o Strejdíkových ambicích v této sezóně jak na domácí, tak mezinárodní scéně.

Jirka

Ji: Ahoj Strejdíku, na letošním prvním mistrovství republiky ti to hned cinklo. Jak sis ten závod užil?

Ja: Podcenil jsem hned první kontrolu. Byla hodně lehká, ale hned jsem tam nechal půl minutky. Pak jsem se to snažil na dvojku dohnat, takže jsem nechal další půl minutku. Trojku už jsem šel víc v klidu a ta mě vyšla. A čtverku jsem zas netrefil, protože jsem si říkal, že by to mohlo jít. A po zbytek trati jsem se do toho konečně dostal a už to šlo. Šlo mě to perfektně běžecky, takže si myslím, že jsem běžecky hodně stáhl a mapově už to bylo od třetiny trati taky dobré.

Ji: Jak se ti líbil les a stavba tratí?

Ja: Myslel jsem si, že to bude mapově jednodušší. Dohledávky byly hodně těžké a v hustnících. Nebyl jsem úplně připravený na to, že to bude tak těžké. Les byl ale hodně pěkný. To se mi strašně líbilo.

Ji: A co stavba tratí?

Ja: Bylo to postavené hodně pěkně. Ze začátku mě dost vyděsily parametry, protože jsem nečekal, že to bude tak dlouhé. Protože se mi ale strašně dobře běželo, tak mi to nepřišlo ani tak strašný. Jak říkám, ty kontroly byly dost zašitý, ale volby tam byly a moc se mi to líbilo.

Ji: Jak jsi spokojený s výsledkem? Vloni, nebo vlastně na podzim ještě v H16, jsi bral zlato.

Ja: Měl jsem stejné ambice i letos, ale po tom nepovedeném začátku jsem se začal trošku bát. Ve výsledku jsem ale hodně spokojený, protože jsem si vůbec nemyslel, že to takhle nakonec dopadne, když jsem ten začátek tak zkonil.

Ji: Jak ti vyhovují na nočních závodech kontroly bez reflexů? Bylo to tak letos, bylo to tak i vloni v Plzni.

Ja: Mě to až tak moc nevadí, protože mi přijde, že ta kontrola zasvítí tak jako tak vždycky. Sice u ní musím být blíž, ale nepřijde mi to ale až tak strašný.

Ji: Na nedělním middlu, který se konal v podstatě ve stejném prostoru jsi se taky postavil na bednu. Byl ten závod v něčem výrazně jiný, než noční?

Ja: Přišlo mě to strašně jednoduché. Dohledávky mě přišly prostě jednoduché a bylo to hlavně o tom vydržet běžet rychle a neudělat nějakou chybu na postupu, což jsem teda jednou udělal. Běžel jsem lesem, místo abych to oběhl po cestě a dostal jsem tam půl minutu, o kterou jsem nakonec prohrál. Přišlo mi to jednodušší. Myslím si, že dohledávky na middlu by měly být těžší.

Ji: Časy v kategorii H18 byly hodně rychlé a závod byl hodně vyrovnaný. Čím to bylo? Myslíš, že stavitel to nezvládl a podcenil vás.

Ja: Myslím si, že to bylo dané těmi jednoduchými dohledávkami. Nedala se tam udělat moc velká chyba, takže to bylo tím.

Ji: Jak se vůbec díváš na tuto kombinaci závodů? Mám na mysli noční a pak následující den middle. Hraje podle tebe velkou roli sobotní startovka, popřípadě jestli ten závodník v sobotu na nočních vůbec startuje?
Ja: Myslím si, že hraje, protože mě se teda v sobotu večer běželo, jak už jsem říkal, strašně dobře a v neděli už se mi běželo znatelně hůř. Myslím si, že pozdější start až tak moc velkou roli nehraje, ale to, jestli daný závodník běžel nebo neběžel, hraje velkou roli.

Ji: Start do sezóny máš se ziskem medaile bez pochyby hodně úspěšný. Jak to vidíš dál? Jsi spokojený se zimní přípravou?
Ja: Se zimní přípravou spokojený úplně nejsem, protože jsem měl od Vánoc asi měsíc problémy s kolenem. Pak jsem měl ještě Covid a nebylo to úplně ideální. S pořádnou zimní přípravou jsem začal vlastně až na začátku února, ale od té doby už to je dobré. Podle těch prvních výsledků to vypadá, že to nebude až tak strašný, takže to vypadá dobře.

Ji: Vloni, v H16, jsi bral medaili na všech individuálních mistrovstvích republiky, kterých jsi se zúčastnil. Myslíš, že je šakce to letos zopakovat?
Ja: Myslím si, že tam šance je, ale bude to těžké, protože jsou tady teď ti starší kluci jako třeba Jirka Donda, Martin Kabát a tak dál. Nebude to lehké.

Ji: Z loňské sezóny máš kromě medailí z mistrovství republiky také kompletní sbírku medailí z EYOCu. Jaké jsou tvé letošní cíle na mezinárodním poli? Opět EYOC, nebo pomýšlíš třeba už i na JWOC? Nebo by se letos teoreticky možná dalo stihnout i oboje.
Ja: Oboje by se stihnout dalo, ale myslím si, že by to Košík úplně nedovolil. Kdyby se mi podařilo nominovat na obojí, tak bych si musel jedno vybrat ,a to si ještě nejsem úplně jistý, co bych si vybral. Na EYOCu bych určitě chtěl mít zase nějaké pěkné umístění řekněme do top pětky, protože jsem zase o tu kategorii výš. Nemyslím si, že to bude tak růžové, jak vloni. A ohledně JWOCu si myslím, že to neklapne, ale tam bych hlavně chtěl neudělat moc chyb a nepokazit to.

Ji: Jasně! Děkuji za rozhovor a ať se ti v té v podstatě stále ještě nadcházející sezóně daří.
Ja: Díky moc.

Náročná trojkombinace v Novém Městě na Moravě

Jak již z názvu vypovídá, předposlední dubnový víkend jsme strávili v Novém Městě na Moravě. Nicméně tentokrát se nejednalo klasicky o dva závody, nýbrž o sprint v žebříčku A a o dva závody Českého poháru štafet.

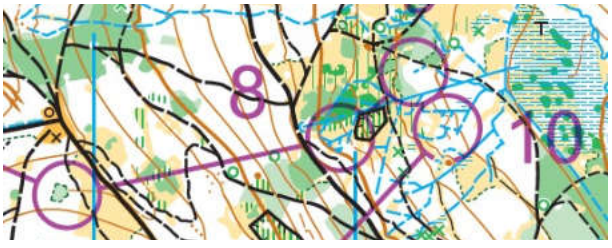

Já jsem jela na závody, jako ostatně většinou, s Liborem. Cesta byla klidná, jelikož jsme jeli nedaleko a do již velmi známého prostředí. Dopoledne byl v plánu sprint, přičemž shromaždiště bylo umístěno hned vedle biatlonového areálu, tudíž představa, že za pár hodin poběžím v areálu nemocnice byla úsměvná. S tím přicházel i problém se stihnutím karantény, jelikož byla dál, než většina z nás čekala, a proto pár minut před uzavřením karantény jsme sprintovali už všichni.

Samotná trať byla fyzicky náročnější než mapově. Taktéž pořadatelé špatně označili přechod přes hlavní komunikaci, což podle mě zabránilo hladkému průběhu závodu. Sama jsem se musela zastavit a dlouho hledat, kudy vlastně můžu proběhnout. Zkrátka pokud běháte spíše pro radost, jako já, tento závod by nemusel být váš šálek kávy.

Po sprintu nás čekal odpočinek a psychicky jsme se připravovali na osudné štafety. Ty se konaly ve velmi známém terénu, jelikož náš oddílový přebor se odehrával právě tam. Tento závod byl úspěšný především pro kluky (Oďa, Vilém, Strejda), jelikož zaslouženě vyhráli. Mně se tento závod také velmi líbil, jelikož klasický terén Vysočiny byl ozvláštněn o průběh biatlonovým areálem. Navíc štafety jsou vždy zábava a ozvláštnění sezóny.

Potom nás už jen čekalo známé ubytování v rekreačním středisku Zubří a teplá večeře v podobě kuřecího stehna a rýže.

Následující den nás čekaly další štafety, bohužel už ne ve slunečném počasí. Tyto štafety byly na podobný způsob, jako ty z předešlého dne, jen mapově náročnější. V tento den se k nám také připojili ostatní členové našeho oddílu a taktéž měli možnost si zazávodit. Bohužel naše klučičí štafeta jinak známa jako *naděje klubu* skončila na pátém místě. Nicméně stupně vítězů jsme přeci jen obsadili, a to díky Karlovi Pauschkovi, Liborovi Zřídkaveselému a Kamilovi Komendovi, kteří nakonec skončili na krásném třetím místě.

Po tomto náročném víkendu už jen hurá domů a těšit se na další víkend ve znamení závodů!

Kája Hovořáková

Výsledky všech závodů jsou k dispozici na ORISu. Sprint: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5546, sobotní štafety: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5547, nedělní štafety: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5548

Věra Mádlová:

Chodím se odreagovat po práci

Během závodního víkendu v Novém Městě na Moravě se udály hned dva historické momenty pro náš oddíl. Tím bezesporu viditelnějším bylo první vítězství dorostenecké, nebo vlastně lépe řečeno jakékoliv, štafety PBM v závodě Českého Poháru štafet. O nic méně historická událost se ovšem udála i v kategorii W21E na sobotním dopoledním sprintu. Věrka Mádlová se totiž stala první ženou, která kdy startovala v barvách Spartaku 1. Brněnská v závodě české ženské elity, který dokončila na 40. místě. Navázala tak na Radima Kheila a Petra Přikryla, kteří za náš oddíl startovali v mužské elitě a Markétu Zimovou, která měla do elity slušně našlápnuto, ale v našich barvách ji nakonec nikdy neběžela. S Věrkou jsme se pak potkali během závodního víkendu žebříčku B-Čechy v České Kanadě, kde jsme si povídali nejenom o historickém závodním víkendu v Novém Městě na Moravě, ale například i o Věrčině eliťácké minulosti a problematice současné české ženské elity obecně.

Jirka

J: Ahoj Věrko, jak si užíváš závodní víkend tady v České Kanadě?

V: V České Kanadě je to super. Známe to tady, protože sem jezdíme na kola. Jsou tu úžasné terény a ty nás nezklamaly. Takže fakt super, doporučuju.

J: Na sprintu v Novém Městě jsi běžela elitní ženskou kategorii a stala jsi se první ženou a třetím závodníkem, který kdy v barvách PBM startoval v elitě. Ty sama ale nejsi v elitě rozhodně nováčkem. Jaký to tedy byl z tvého pohledu závod?

V: Bylo to po pár letech zase něco jiného, sprint, který nepatří zrovna k mým oblíbeným. Ale trať mě překvapila. Nebylo to úplně jen o fyzické zdatnosti. Muselo se i trochu mapovat, takže závod hodnotím kladně.

J: Na trať jsem se chtěl zeptat. Pořadatelé měli problémy s povoleními, závod se přesouval. Byla tvoje trať nakonec zajímavá? Odvedl stavitel dobrou práci?

V: V té nemocnici to zajímavé bylo, ve zbytku se muselo spíš běžet. Bylo to jednoznačnější. Podle mě hlavní u nás byla volba na dvojku. Měly jsme krátkou jedničku, takže tohle rozhodilo, co vím, více lidí, kteří potom zaběhli jinam nebo se museli zastavit na jedničce a přemýšlet. Takže já za sebe to hodnotím dobře.

J: Oficiální závody ve sprintu v posledních letech, jak už jsi říkala, příliš nevyhledáváš. Jaký to má důvod?

V: Odjakživa nebyla mojí přední stránkou rychlost. Závody jsou jednodušší a já si přece jenom víc užívám mapu, kde musím přemýšlet a víc ji sledovat. Takže sprinty nic moc. Ale je pravda, že poslední dobou se účastníme zimních lig, protože naopak Káju to baví. Takže mě můžete potkat častěji.

J: Existují podle tebe ještě u nás v Republice neoběhané sprintové terény, které mají co nabídnout?
V: Jelikož sprintům neholduji, tak si myslím, že mapově náročné sprinty už tady nenajdeme. Museli bychom do terénu, kde už se kdysi běhalo. Takže za mě asi ne.

J: Svůj předposlední start v elitě jsi absolvovala v roce 2015 ve Štěměchách. Proč jsi od té doby elitu neběžela? Určitě by ses do ní alespoň v některých závodech vešla.
V: Jelikož jsem přestala trénovat, tak moje úroveň rozhodně neodpovídá tomu, abych v elitě oběhla klasiku. Už by mě to nebavilo, spíš bych se na konci závodu trápila. Zastávám názor, že když na tu elitu nemám, tak co bych tam dělala. A nejsem ten typ, co se přihlásí na klasiku do Áček a na krátkou do elity.

J: Podle čeho si tedy aktuálně vybíráš závody? Máš stále nějaké výkonnostní ambice?
V: Výkonnostní ambice momentálně nemám, orienťák dělám pro zábavu. Vždycky se jdu hlavně odreagovat po práci a užít si to. Závody vybíráme více méně podle terénu a termínu.

J: Jak to máš vůbec v současné době s tréninkem? Občas je možné tě potkat na mapových trénincích. Chodíš si občas zaběhat i bez mapy?
V: Na mapových trénincích mě spíše neuvidíte, spíše na soustředěních. Ty ano. Co se týče běhání, tak se chodíme dvakrát týdně s Kájou proběhnout, ale nazvala bych to spíš odreagováním po práci. Prostě krátké proběhnutí, ne trénink. A pak máme nějakou sportovní aktivitu vždy o víkendu, ale spíš je to třeba to kolo. Většinou už je to všechno jen formou zábavy.

J: Právě na oddílových soustředěních se často motáš kolem našich nejmladších členů. Máš do budoucna trenérské ambice?
V: To se těžko říká. Teď momentálně rozhodně ne, protože vzhledem k pracovnímu vytížení na to prostor rozhodně není. Nicméně, jelikož mamka trénuje, otec trénoval taky, tak to někdy do budoucna nezavrhuji, ale zatím to momentálně není moje priorita. Nemám ale problém pomoct na soustředění, když tam něco chystám.

J: Pojďme trochu do minulosti. V jednotlivých závodech Českého Poháru jsi se vešla i do první desítky, v Rankingu jsi byla v první dvacítce. Čtyři roky jsi měla vyběhnutou licenci E. Jakých konkrétních výsledků si zpětně nejvíc ceníš?
V: Já bych to spíš hodnotila z pohledu dobrých pozitivních vzpomínek. Určitě ráda vzpomínám na MED ve Slovinsku, kde jsme měli super partu a podařilo se mi vyhrát klasiku. A pak k tomu určitě patří juniorské v Itálii.

J: A potom v dospělých? Protože tohle byla doba dorostu a juniorů.
V: V dospělých ti teď asi neřeknu, nevím.

J: Jak se díváš na současné rozšiřování ženské elity v rámci „genderové vyrovnanosti“? Je u nás v Republice alespoň těch čtyřicet ženských, které elitu chtějí, respektive dokáží se ctí běhat?
V: Upřímně, když se podívám jak běhám já, s tím že netrénuju, a elitu bych nějak oběhla, vešla bych se tam, tak si myslím, že asi spíše ne.

J: Mimochodem, kolik je toho podle tebe nutné naběhat, aby člověk mohl dlouhodobě českou ženskou elitu běhat?

V: O něco víc než já, takže to nejsou žádné velké objemy. Samozřejmě, že pokud chceš vyhrávat, tak trénovat musíš, ale pokud chceš elitu oběhnout, tak si myslím, že není potřeba nijak extrémně trénovat.

J: Rozšiřování počtu startujících se týká i mistrovství Republiky. Zabrousím teď do právě skončeného Mistrovství na krátké trati. Je podle tebe správné, že Vendula Horčičková má letošní titul, když ještě vloni by svým výkonem z kvalifikace nepostoupila do finále A?

V: To se asi nedá hodnotit. Podle mě každá krátká je jiná. Záleží, jak se to povede, jak ta trať vede. Za mě prostě ano, vyhrála, takže ano.

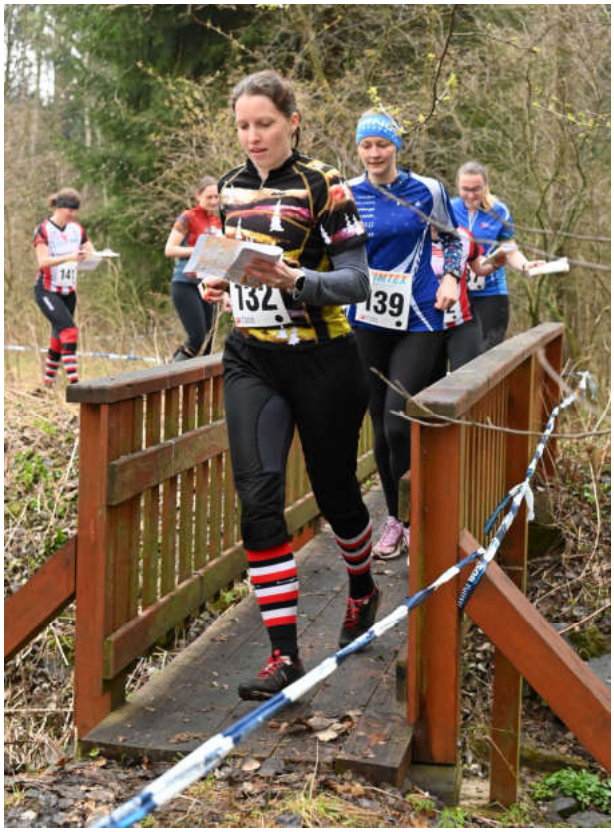

J: Ale jak jsem říkal, vloni by se do toho finále vůbec nedostala.

V: Ano, ale to se nedá říct. Prostě letos byla konkurence taková, jaká byla. Holky prostě chybovaly, ona se tam dostala, povedlo se jí to, takže si ten titul zaslouží.

J: IOF chce dokonce na základě průzkumu sjednocovat směrné časy mužských a ženských tratí včetně klasiky. Dovedeš si to představit? Ať už variantu prodloužení ženských tratí nebo zkrácení mužských.

V: Myslím si, že pořád je rozdíl mezi fyzičkou žen a mužů, takže bych tam rozdíl nechala.

J: Vraťme se ještě k závodnímu víkendu v Novém Městě na Moravě. V sobotu i v neděli jsi rozbíhala ženskou štafetu PBM. Bylo to opravdu po hodně dlouhé době, kdy se v závodě Českého poháru štafet objevila dospělá štafeta PBM. Jak sis s holakma oba závody užila?

V: Já jsem si závody užila, i přestože první úsek není ten můj nejoblíbenější. V této době se už ale nenechám tolik vystresovat, takže si dokážu najít svoje, nevnímat ty ostatní, takže holkám děkuju za příležitost běžet.

J: Byly jste spokojené s dosaženými výsledky? Bylo to dvacáté páté a dvacáté osmé místo.

V: Já myslím, že jo. Myslím, že jsme se s holkama shodly, že se nám závod líbil, že jsme byly spokojené, že jsme neudělaly velké chyby. Takže ano.

J: Chtěl jsem se zeptat na ty první úseky. Čím to, že jsi běžela oba dva dny první úsek? Vypadalo to, že sis to bybrala záměrně.

V: Nevybrala, řekla jsem holkám, že je mně jedno, co poběžím. Jak říkám, dřív bych to nepreferovala, teď už mně je to z pohledu psychiky jedno. Holky řekly, jestli by mně to nevadilo, tak jsem řekla, že ne a v pohodě.

J: Vaše výsledky by asi měly stačit na účast na podzimním mistrovství štafet. Plánujete běžet, popřípadě s jakými ambicemi?

V: Vůbec nevím. Holky dostudovaly, takže záleží. Když budou chtít běžet, tak s nima ráda poběžím, když ne, tak pojedu fandit veteránům.

J: Co plánuješ na prázdniny? Chystáš se na nějaké zajímavé závody?

V: Na prázdniny se chystáme teď na soustředění do Jeseníků. Potom závody asi spíše ne. Chtěli bychom čtrnáct dní v srpnu dovolenou, někde v zahraničí, nějaké hory. A pak mě nejspíš ještě čeká jedna služebka do Finska.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti daří jak v lese, tak i mimo něj.

V: Děkuju, ať vás orienťák baví.

Eliška Karafiátová:

Měla jsem ze sebe dobrý pocit

Eliška je novou tváří v našem oddíle, jelikož u nás před letošní sezónou začala hostovat. Individuální závody běhá za svůj mateřský klub KOB ALFA Brno s registrací ABM0752, přičemž v letošní sezóně startuje v Žebříčku B-Morava v kategorii D16B. Její hostování se realizovalo až těsně před koncem přestupového období, a tudíž jsem si ji jako jedinou z našich nových posil nestihl pozvat k diktafonu ještě před uzávěrkou letošního prvního čísla Trolla. Nyní tedy tento drobný rest ík doháním, přičemž jsem využil toho, že na závodech Českého poháru štafet v Novém Městě na Moravě Eliška poprvé startovala za náš oddíl se štafetou dorostenek, čímž se mi rozšířil okruh témat pro rozhovor, který jsme realizovali po skončení posledního závodu Jihomoravské jarní ligy v Lipůvce. Řeč přitom nebyla pouze o závodech štafet, ale i o Eliščiných dosavadních zkušenostech nebo jejích ambicích do budoucna.

Jirka

J: Ahoj Eliško, jak se ti podařil dnešní závod?
E: Pokazila jsem tam nějaké kontroly, ale užila jsem si to.

J: Takže to je hlavní. V letošní sezóně jsi začala hostovat ve Spartaku 1. Brněnská. To hostování se upeklo poměrně dost na poslední chvíli. Jaké jsou tvé hlavní důvody hostování v našem oddíle?
E: Chtěta bych vyskoušet více zahraničních závodů, víc s orienťákem cestovat.

J: První štafetové závody za PBM jsi běžela v Novém Městě na Moravě. Jaké byly tvoje předchozí zkušenosti se štafetovými závody?
E: Štafety jsem běžela jenom jednou a měla jsem z toho obavy. Byla jsem hodně nervózní.

J: Na sobotní závod jsi přejížděla z oblastního mistrovství na krátké trati ve Valchově. Jak náročné bylo běžet druhý závod během jednoho dne?
E: Byla jsem rozběhaná, ale bylo to náročné. Byla jsem unavená a všechno mě bolelo.

J: jak sis oba štafetové závody Českého poháru užila? Vyhovují ti farstované kontaktní závody?
E: Jo, užila jsem si to. Líbilo se mi to a měla jsem ze sebe dobrý pocit.

J: Oba závody jsi finišovala. Byl to záměr? Vyhovuje ti třetí úsek, nebo by ses chtěla pro příští závody přesunout na jiný?
E: Vyhovuje mi druhý nebo třetí úsek. První bych nechtěla běhat.

J: Takže to bylo tvoje přání běžet třetí?
E: Ano.

J: Jak jsi spokojená s dosaženými výsledky? Jak svými individuálními v rámci štafety, tak štafety jako celku. Po sobotním jednatřicátem místě jste si v neděli hodně polepšily na osmnácté.
E: V sobotu jsem si to z nějakého důvodu užila víc. Měla jsem pocit, že se mi to víc

podařilo. V neděli mám pocit, žejsem to pokazila a byla jsem už unavená z předchozích závodů.

J: Jak vidíš budoucnost štafety dorostenek PBM ve zbytku sezóny nebo popřípadě i v dalších letech? S jakými výsledky bys byla ty osobně spokojená?
E: Určitě bych se chtěla zúčastnit, zkusit to ještě jednou a o něco se zlepšit.

J: Pojďme se přesunout od štafetových závodů trochu někam jinam. Je možné tě potkat na nějakých trénincích nebo soustředěních PBM? Díval jsem se do přihláškového systému, že jsi přihlášená na prázdninové soustředění do Švédska.
E: Jo, to byl jeden důvod přoč hostuji. Jinak bývám většinou na středečních trénincích, pokud mi do toho něco nevleze.

J: Jaké máš dosavadní zkušenosti se zahraničními terény?
E: Nikdy jsem asi v zahraničí neběhala. Jenom, myslím že vloni, v Polsku. Takže moc zkušená nejsem, ale chtěla bych to změnit.

J: Jsou nějaké závody, na které se ve zbytku letošní sezóny speciálně těšíš?
E: Do toho Švédska a potom ještě uvidím.

J: V ORISu máš záznam o prvním absolvovaném závodě v orientačním běhu z roku 2018. Běháš tedy pět let. Jak jsi se k orienťáku dostala?
E: Jako malá přes tábory ABM. Trénovat jsem začala až před dvouma rokama před tím táborem. Takže jsem takový trochu nováček.

J: Mohla bys vypíchnou nějaké své dosavadní největší úspěchy? Nebo třeba jen závody, ze kterých jsi měla dobrý pocit, nebo se ti líbily?
E: Určitě tenhle a ještě se mi líbily ty závody v Polsku.

J: Jaké jsou tvoje individuální cíle pro zbytek této sezóny, popřípadě i do budoucna do dalších let?
E: Chtěla bych se alespoň na nějakém závodě umístit a zlepšit se. Abych z toho měla lepší pocit.

J: To znamená, že třeba o žebříčku A nepřemýšlíš?
E: To taky, ale nejdřív se chci alespoň trochu nějak zabydlet v tom Béčku.

J: Všechny nové tváře v našem oddíle jsem v rámci rozhovorů, které byly v minulém čísle, prosil, aby se trochu představili i mimo orientační běh. Protože většina členů tě zatím nezná, tak bych chtěl, i když trochu opožděně, poprosit o totéž i tebe.
E: Chodím do umělecké ZUŠky a baví mě přírodopis a biologie, celkově příroda a zvířata. Nic moc nedělám kromě orienťáku a umění.

J: A na jaký umělecký obor se zaměřuješ?
E: Výtvarné umění.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti daří ať už v barvách ABM v individuálních závodech, nebo ve štafetách za PBM.
E: Děkuju.

JRD Kytlice

O víkendu 29. 4. až 1.5. jsme se (Vilda a Strejda) zúčastnili soustředění JRD v Kytlici.

Do Kytlice byla samozřejmě dlouhá cesta, takže, abych stihl dopolední trénink, vyjel jsem už ve čtvrtek po škole a přespal v Liberci. V pátek jsme se pak se Strejdou potkali v Kytlici na ubytování. První trénink ještě neproběhl v kompletní sestavě a někteří přijeli až po obědě. První trénink byl věšák sběrač. Trénink byl hodně krátký a spíš to byla rychlá ochutnávka terénu. Bohužel i do Kytlice dorazil kůrovec a les už svou největší krásu měl za sebou. Po tréninku jsme měli rychlý oběd. K jídlu jsme měli buchtičky s krémem. V JRD není tajemstvím, že v PBM máme mlsné jazýčky a i u oběda se to potvrdilo, když jsme si nejednou přidali.

Odpoledne jsme měli v plánu měřený middle. Ten dost nekompromisním způsobem ovládl Strejda, pravděpodobně mu nedělaly buchtičky takové brikule v břiše jako mně. Večer byl v plánu klasický rozbor a pak začalo maturitní soustředění. Se Strejdou jsme se tak alespoň přiučili něco nového, ale oba dva jsme byli vděční, že máme pořád ještě 2 roky než to bude čekat i nás.

V sobotu dopoledne jsme si užili technicky dost náročný kombotech. V jedné části jsme měli v mapě jen skály a nic jiného a zde jsme museli jít hodně opatrně. Odpoledne jsme měli sprint v České Kamenici. Ve sprintu bylo dost voleb a švábů. Na jednom postupu jsem přehlédl jeden zakázány prostor a ochutnal jsem teda místní DISKotéku. Naštěstí jsem nebyl jediný, kdo se nachytal. Po tréninku jsme si dali rychlou zmrzlinu a vyrazili zpět na ubytování. Potom jsme se rychle vykoupali v rybníčku a někteří se možná koupali až moc…

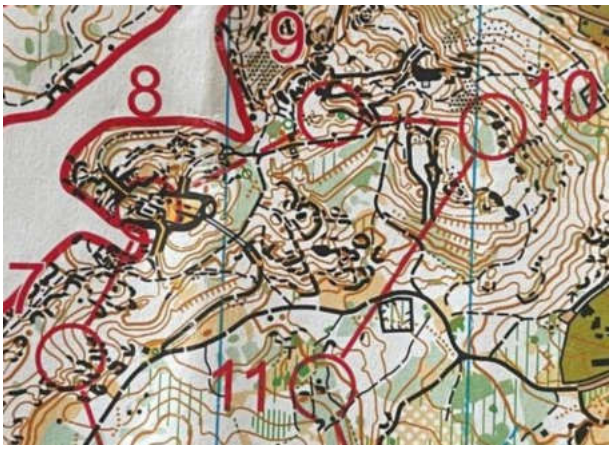

Na večeři jsme měli velmi chutné špízy, kterých jsme opět snědli nekřesťanské množství. Po večeři byl opět rozbor a maturitní soustředění. Večer jsme pak pálili čarodějnice. U ohně jsme hlavně řešili nadcházející Tiomilu. V PBM byl opět jeden exhibicionista, který všem dokázal, že přeskočí oheň.

V neděli jsme si už po snídani museli zabalit a vyrazili jsme do Německa na SAXBO. Běželo se v pískovcích, kde bylo dost prostoru pro chyby. Po závodě jsme se šli ještě vyklusat do skalního města. Účast na závodech byla poslední část programu a potom jsme už vyrazili zpět domů.

Celé soustředění bylo moc fajn a všechny tréninky byly náročné a zábavné. Přestože bylo soustředění dost krátké, tak si myslím, že jsme kvalitně odtrénovali a určitě jsme si osvěžili běhání v pískovcích.

Vilda

Výsledky tréninků jsou k dispozici na webu juniorské reprezentace
https://reprezentace.orientacnibeh.cz/novinky/cist/1249

Výsledky závodu jsou k dispozici na ORISu
https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6844

Mistrovství Zeleného ostrova

Pohled na letošní jarní termínovou listinu pro mě nebyl příliš příjemný. Čím jsem starší, tím méně mě uspokojují panelkrosy, kam si člověk jede přes půl republiky jen pro body. Rád běhám po lese a také rád běhám opravdové klasiky na devadesát minut. A toho letošní jaro, zvláště ve své první polovině, příliš mnoho nenabídlo. Jak z toho tedy ven? Orienťák se přece neběhá jen u nás v České Republice a v termínovce na WorldofO se dá vždy najít něco zajímavého. A něco zajímavého se opravdu našlo. Konkrétně o prodlouženém víkendu od 29. dubna do 2. května v kalendáři svítila položka IOC 2022, což je zkratka pro Irish Orienteering Championships 2022.

A čím mě tato akce oslovila? Předně tím, že slibovala hned čtyři závody v panenské přírodě jihozápadního cípu Irska v okolí národního parku Killarney. V Irsku jsem navíc nikdy předtím nebyl, natož že bych tam běhal, a když jsem si našel staré mapy závodních prostorů, tak prostě nebylo o čem. Je sice pravda, že můj původní záměr zaběhat si po lese moc nenaplňovaly, ale drsné otevřené podmáčené horské terény plné vrstevnicových kudrlinek a různě vysokých skalek mou představu o terénu vhodném pro orientační běh naplňují také velmi dobře. Navíc opravdu rád jezdím na závody do nových míst, kde orienťák není zatím až tak „profesionální“, jako třeba u nás. O-ringen nebo Tiomila mají rozhodně něco do sebe, ale závody třeba v Srbsku, Černé Hoře, Kalábrii nebo na Ukrajině mě vždy nadchnou svou přátelskou atmosférou.

Jak jsem již psal, tak irské mistrovství bylo čtyřdenní a nabízelo kompletní skladbu disciplín od sprintu přes obě „lesní“ distance až po závěrečné štafety. Nejdříve jsem uvažoval, že bych se zúčastnil kompletního závodního programu včetně štafet, což by ale vyžadovalo sehnat dva podobně postižené jedince, kteří nebudou váhat jet v právě se rozbíhající české sezóně na závody do orienťácky lehce exotické země. Mé hledání ovšem nebylo příliš úspěšné a popravdě jsem ho i poměrně brzy utnul, jelikož jsme se s Luckou domluvili, že si z této akce uděláme rodinný výlet a vyzkoušíme, jak bude Ráďa zvládat cestování letadlem. Do Corku, který je vzdálen jen necelých sto kilometrů od Killarney, se dá totiž s Ryanairem dostat s jedním přestupem na londýnském Stanstedu přímo z Brna a to velmi levně. Vše tedy bylo rozhodnuto. Mě čekají tři mistrovské závody mužské elity v Irsku a Ráďa poprvé v životě poletí letadlem, pojede metrem a doubledeckerem a také poprvé v životě uvidí moře.

Ruku na srdce, kolik z vás čte pokyny, než vyrazí na závody? A pokud, tak jak dlouho před odjezdem? Pokud se někdy rozhodnete vydat na závody do Irska, tak doporučuji pokyny číst včas. Mohou se v nich totiž kromě úsměvných pasáží o pořadali poskytovaných sadách na vyndávání klíšťat skrývat i poměrně nečekané a dost zásadní informace. Například to, že každý závodník s sebou musí mít na middlu a na klasice z bezpečnostních důvodů píšťalku. Tak jak se u nás v pískovcích na startu kontroluje, že nemáte boty s hřeby, tak v Irsku se kontrolují píšťalky v kapse. No, i když… Zajímavá také byla pasáž o oblečení. Požadavek na zakrytí dolních končetin nepřekvapí, ale pokud bude „špatné“ počasí, tak pořadatelé mohou vyžadovat „cagoule“. Anglicky sice umím vcelku obstojně, ale tady jsem si musel pomoci slovníkem, který říká,

že „cagoule“ je nepromokavá bunda s kapucí, která nemá na břiše žádné zapínání.

Píšťalky u nás mají naštěstí v každém hračkářství a něco podobného „cagoule“ jsem ve skříni taky našel, takže po doladění rodinného kufru na požadovaných 20 kg nezbývalo, než ve středu 27. dubna odpoledne vyrazit na brněnské letiště. Mimochodem, když jsme tak u toho cestování. Irsko je sice v Evropské unii, ale pokud letíte přes Velkou Británii a hodláte tam mezi lety přenocovat, tak to jen na občanku nepůjde. A podobné je to s covidem. Ten sice už na žádném z Britských ostrovů neexistuje, ale na palubě letadel Ryanairu se bez roušky stále ještě neobejdete. My jsme ovšem jako zkušení cestovatelé všechny nástrahy překonali a po noci strávené na hotelu v těsné blízkosti londýnského letiště Stansted jsme mohli ve čtvrtek po poledni pokračovat směr cílová destinace.

Na letišti v Corku jsme si po přistání bez větších obtíží vyzvedli zarezervované auto z půjčovny včetně objednané autosedačky. Jen nám bylo trochu divné, že je docela dost poškrábané. Z dalšího textu však bude více než jasné, proč tomu tak bylo, a že se v irských autopůjčovnách rozhodně nevyplatí šetřit na dodatečném pojištění proti poškození. Základní spoluúčast, která je u naprosté většiny autopůjčoven 2000 Euro, totiž není úplně nejmenší…

Do zhruba sto kilometrů vzdáleného městečka Kenmere, kde se po další čtyři noci měla nalézat naše základna, jsme dorazili v podvečer. Před zarezervovaným B&B nás vítal velký, ale naštěstí naprosto mírumilovný, Husky a také majitelka Eileen. Ta se během našeho pobytu ukázala být naprosto dokonalou hostitelkou, a to i proto, že sama má dvouletou vnučku, takže dům byl plný hraček, které si Ráďa s nenucenou samozřejmostí přivlastnil. Celý dvoudenní přesun do Irska jsme pak zakončili příjemnou večeří v jedné z místních hospůdek.

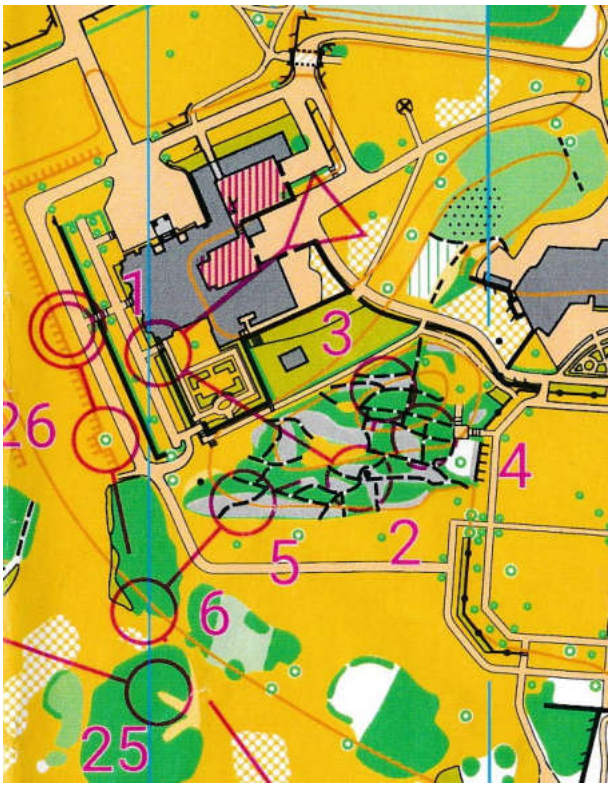

V pátek již byl na programu první závod irského mistrovství, konkrétně sprint. Čas 00 byl ale až o půl šesté večer, takže jsme měli ideální příležitost poznat krásy okolí. Oblast, ve které jsme se nalézali, je totiž jednou z turisticky nejatraktivnějších v celém Irsku a okolo poloostrova Iveragh, z nějž se mimo jiné tyčí i nejvyšší hora Irska Carrauntoohil s nadmořskou výškou 1038 metrů, vede téměř sto osmdesát kilometrů dlouhý vyhlídkový silniční okruh Ring of Kerry. A ten jsme se rozhodli z větší části objet.

Hlavním turistickým cílem dne měly být útesy Cliffs of Kerry s výhledem na Puffin Island s druhou největší kolonií Papuchalků

severních na světě a především souostroví Skelligy. Jedná se o skalnaté souostroví tvořené dvěma hlavními ostrovy vzdálenými necelých dvacet kilometrů od pevniny. Kdo má přehled o památkách světového dědictví UNESCO možná tuší, že na větším z ostrovů se nalézá klášter založený v šestém století po Kristu, přičemž křesťanské osídlení ostrova je mnohem starší a je datováno již do prvních desetiletí našeho letopočtu. Ty, které více zajímá současná populární kultura, pak asi nepřekvapí informace, že právě na tomto souostroví se skrýval Luke Skywalker a zmíněný klášter představoval posvátný chrám Jediů. Kousek jižněji podél pobřeží se pak nalézá ještě jinak zcela nezajímavý ostrov Scarriff…

Cestou k útesům jsme ovšem nevynechali několik dalších místních zajímavostí. S Ráďou jsme se například prošli po zdech více než šestnáct set let staré kruhové pevnosti Staigue nebo po pláži Derrynane beach, která je za odlivu spojena s ostrovem Abbey Island, na němž se nalézají pozůstatky středověkého opatství Derrynane. Na rovinu je ovšem nutné přiznat, že Ráďa ocenil především obrovské pískoviště.

Samotné útesy se pak ukázaly jako jedno velké zklamání a staly se naším prvním střetem s irskou realitou. Ne, že by snad samotná příroda nevypadala tak, jako na fotkách, jen jsme neměli příležitost si to na vlastní kůži ověřit. A na vině nebylo ani špatné počasí, které je v této části Irska a v tuto roční dobu téměř pravidlem. Přestože nás po většinu dne provázelo azuro a v Irsku začínal prodloužený sváteční víkend, tak na vjezdu na parkoviště u útesů seděl pán, který nám naprosto nekompromisně sdělil, že dnes je zavřeno, a že pokud chceme útesy navštívit, můžeme přijet v neděli. Nebylo tedy zbytí, naprostá většina pozemků v Irsku je soukromá a soukromník si může dělat na svém pozemku co chce. I pokus vylézt na nedaleký kopec a podívat se na útesy a na Skelligy z boku byl neúspěšný a skončil několik stovek metrů od silnice v prvním plotě místního pastevce.

Náladu jsme si tedy jeli spravit do hospůdky v nedalekém městečku Cahersiveen, která již naše očekávání nezklamala. I nedaleká zřícenina hradu Ballycarbery castle byla moc pěkná. Jen její návštěva byla opět naprosto v irském duchu. Na parkoviště vzdálené nějakých 50 metrů od hradu vedou krásné ukazatele, ale hned za ním jsou dvě cedule. První je vedle silnice a hlásá: „Zákaz vjezdu, soukromá silnice“. Druhá se pak tyčí na plotě podél parkoviště a návštěvníkům sděluje, že hrad není veřejnosti v žádném případě přístupný a že na pastvině kolem hradu se může pohybovat těžká zemědělská technika. Pastvina má prostě v Irsku jednoznačně větší ekonomický potenciál, než zřícenina hradu…

Okružní jízdu poloostrovem Iveragh jsme zakončili na vedlejší silnici, která nás zavedla hlouběji do vnitrozemí poloostrova a tedy do hor. Už hlavní silnice podél pobřeží byly poměrně úzké, ale vždy se na nich alespoň mohla bezpečně vyhnout dvě osobní auta. To ovšem na vedlejších silnicích rozhodně neplatí. Navíc to, co v mapě najdete jako vedlejší silnici, je pro místní „hlavní tah“ a není tak problém zde narazit na poměrně svižně jedoucí dodávky nebo mikrobusy. Skutečně vedlejší silnice, většinou s poměrně dobrým povrchem a vzorně namalovanými krajnicemi, jsou na mapách značeny jako silničky, na které by vás ve střední Evropě ani nenapadlo zatočit. Vyhýbací manévry s domorodci jsou pak na takovýchto cestách, zvláště pro pravostranné řidiče, poměrně náročné a zpravidla končí kontaktem levého boku auta s místní bujnou vegetací. Na druhou stranu se rozhodně vyplatí využít kvalitní pojištění půjčeného vozu, z hlavních silnic odbočit a zavítat do daleko divočejších oblastí s minimem turistů.

Na velké záchytné parkoviště u zámku Muckross House, kde se nalézalo centrum závodu ve sprintu, jsme dorazili kolem šesté odpolední, jelikož můj startovní čas byl až v 19:20, téměř na konci startovní listiny. Před samotným zámkem se nalézal party stan s prezentací a vyčítáním. Okolní travnaté plochy byly využity jako shromaždiště pro necelou pětistovku závodníků z mnoha různých zemí. Start i cíl pak byly v těsné blízkosti shromaždiště. Vyfasoval jsem tedy startovní číslo a začal se intenzivně připravovat na závod, který sliboval rychlé proběhnutí po zámeckém parku volně přecházejícím v lesíky s vápencovými skalkami a spletitou sítí pěšin.

Mapa pro mistrovský sprint byla, stejně jako mapy na všechny následující závody, vytvořena v roce 2019 a následně aktualizována letos na jaře. Důvod není až tak překvapivý, jelikož celé mistrovství se kvůli covidu posouvalo z roku 2020 na letošek. V případě sprintu ovšem došlo v mezičase ke změně mapového klíče. Pořadatelé to tedy vyřešili tak, že důrazně upozorňovali na skutečnost, že mapa je nakreslena v mapovém klíči ISSprOM 2019 a dodatečně zakázali překonávat „trojkové“ hustníky. Vzhledem k charakteru terénu a trojkových hustníků samotných ale tento zákaz stejně nehrál žádnou významější roli. Co ovšem mohlo hrát roli bylo vlastnictví bezkontaktního čipu. Tento závod se totiž jako jediný v rámci irského mistrovství běžel v bezkontaktním režimu.

Start závodu byl situován na nádvoří zámku a v době, kdy jsem si vyzvedával své startovní číslo byly u brány umístěny velké hodiny. Ty ovšem v průběhu závodu záhadně zmizely, a jelikož závodím zásadně bez hodinek, tak mou rozcvičku provázela jistá dávka nervozity. Další kapku stresu pak přidalo shánění popisů. V pokynech se o nich nic nepsalo, a když jsem vznesl dotaz na prezentaci, tak se na mě pořadatelé dívali dost nechápavě. Jeden z právě vyčítajících skandinávských veteránů mě ale informoval, že popisy jsou jak ve startovním koridoru, tak vytištěné na mapě. K prvnímu startovnímu koridoru na nádvoří, kde již časomíra byla, jsem se nakonec dostavil včas a zdárně prošel celou startovní procedurou, která nás, i s popisy v popisovníku, vyvedla z nádvoří na druhou stranu zámku.

Po otočení mapy mě poměrně dost zarazil hned první postup. Jednička byla na druhé straně zámku těsně vedle shromaždiště a jednoznačně nabízela dvě varianty postupu, z nichž jedna vedla přímo napříč shromaždištěm kolem stanu s prezentací. Jako zkušený sprinter jsem přitom správně vyhodnotil, že přes shromaždiště je to o zhruba 20 metrů kratší a navíc ve směru odběhu na dvojku. Po nepatrné chvilce váhání a ujištění se, že zašrafováno je skutečně pouze nádvoří zámku se startovními koridory, jsem tedy jako jeden z mála prosvištěl hned po startu znovu přes shromaždiště a pokračoval dál k první extrémně technické pasáži závodu.

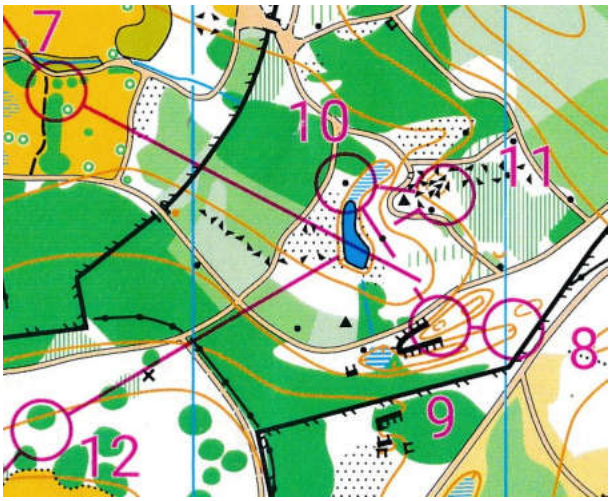

Kontroly dva až pět se nalézaly těsně u sebe na skalnatém kopečku o velikosti zhruba čtyřicet na sto metrů s obrovským množstvím nepravidelných chodníčků. O

volby postupů tu sice opravdu nešlo, ale ztratit se tu dalo hodně. Při náběhu do následující letecké parkové pasáže jsem už totiž měl po necelých třech minutách závodu a jednom drobném zaváhání na dohled závodníka startujícího o minutu přede mnou. Po náběhu do lesa ovšem následovala další velmi technická pasáž několika krátkých zamotaných postupů, kterou jsem nezvládl, přehlédl se a vyběhl z ní špatným směrem. Situace se tak rázem otočila a já se musel spíše dívat za sebe. Po následující rychlé lesní pasáži, v níž ovšem bylo nutné být, na sprintu dost netradičně, pečlivý na dohledávkách jsem byl skutečně o minutu doběhnut pozdějším stříbrným medailistou. Ke své smůle jsem se ho ale po další mapové chybě v namotané technické pasáži neudržel a navzdory Ráďovu povzbuzování „Do toho“ devátým místem se ztrátou 2:47 žádnou velkou díru do světa neudělal.

Jen tak mimochodem, zveřejňování výsledků mají v Irsku poměrně pěkně zvládnuté. Vytištěné papírové výsledky sice nikde na shromaždišti nenajdete, ale jak na mapě, tak na popisech je QR kód s odkazem na ně. Ve spodní části vyčítacího lístečku jsou navíc vytištěny zkrácené výsledky platné v době vašeho vyčtení. Dozvíte se z nich jména a časy závodníků na prvních třech místech, svoje aktuální pořadí a také aktuální počet závodníků v cíli. Za mě je to velmi pěkná vychytávka.

Vraťme se ale zpět k samotnému závodu. Když jsem se do Irska chystal, tak jsem sprintový závod považoval jen za jakýsi přívažek, který je dobré absolvovat, když už tam člověk bude. Zpětně ale musím konstatovat, že jsem si závod maximálně užil. Takovýto sprint si totiž bylo možné u nás zaběhnout v rámci oficiálního závodu naposled možná tak před deseti lety. Je pravda, že asi nebyl ideální přípravou pro irské reprezentanty směrem k letošnímu sprintovému mistrovství světa, ale na druhou stranu to byl, na rozdíl od současných panelkrosů, opravdový orienťák se vším všudy a bez hluchých pasáží. Na čtvrthodinovém závodě bylo všechno od voleb postupů, přes technické pasáže až po rychlé atletické úseky. A čas na hladkou trojku rozhodně nebyl zásadním faktorem rozhodujícím o úspěchu či neúspěchu. Ostatně já sám jsem na trati nechal přes minutu na čistě technických chybách.

Po skončení závodu jsme se vydali zpět na ubytování, přičemž jsme projížděli po horské silnici skrze národní park Killarney, kde jsme udělali už jen rychlou zastávku na velmi známé vyhlídce Ladies View, nesoucí jméno po dvorních dámách britské královny Vikrorie, která v roce 1861 navštívila Irsko. Kromě vyhlídky byly na trase ovšem zajímavé ještě na silnici vyznačené retardéry. O stejném víkendu jako irské mistrovství v orientačním běhu se totiž v okolí Killarney konala ještě automobilová Rally of the Lakes. Pořadatelé na to v pokynech upozorňovali a uváděli v nich i odkaz na plán uzavírek na webu místní samosprávy hrabství Kerry. Odkaz byl ovšem nefunkční a tak jsem se před odletem spokojil s konstatováním pořadatelů, že uzavírky nebudou v okolí jednotlivých závodních prostorů a Rally bude mít vliv pouze na určité zpomalení dopravy v celé oblasti.

V sobotu ráno, cestou na závod v middlu jsme ovšem potřebovali po stejné silnici projet zpět do Killarney a tudíž mě večer ještě čekala anabáze s Googlem. Plán uzavírek na webu hrabství byl samozřejmě stále nefunkční, samotní pořadatelé soutěže také nepovažovali za důležité na svých stránkách zveřejnit kudy se pojede, a tak mě nakonec zachránil web místního rádia, kde byly trasy jednoltivých rychlostních zkoušek alespoň slovně popsány. O nějakém plánku jsem si samozřejmě mohl nechat jenom zdát. Většina uvedených místních názvů ale nebyla na stránkách mapy.cz vůbec dohledatelná a tak musel vypomoct Eileenin kamarád, který

ji zrovna na ubytování zastupoval. Zajímavé přitom bylo, že ho informační vakuum na oficiálních webech nijak nezaskočilo a považoval ho spíše za naprosto normální. Výsledek celé anabáze pak byl naštěstí příznivý. Soutěžáci se totiž v sobotu pohybovali severně od Killarney, kam jsme neměli po celou dobu našeho pobytu vůbec namířeno a uzavírka silnice mezi Kenmare a Killarney se týkala až neděle, kdy už jsme se hodlali pohybovat jinde.

Sobotní middle byl naplánován do lokality uprostřed hor nedaleko městečka Killorglin a jelikož jsem startoval až po druhé hodině odpoledne zbyl nám před závodem ještě nějaký čas na turistiku. Zašli jsme se tedy podívat na vodopád Torc, kolem kterého jsme projížděli již včera cestou ze sprintu. Mimochodem, u silnice už se objevila cedule, že tudy to zítra téměř celý den nepůjde. Následně jsme vyměnili přírodu za civilizaci a šli se projít po centru největšího městečka v oblasti Killarney. Mají tu krásnou velkou katedrálu, staré kamenné domky a především spoustu obchodů s produkty z místní ovčí vlny, které nemohly uniknout Lucčině pozornosti.

Poté bylo nutné dokončit přesun do centra závodu, které se nacházelo poblíž jezera Lough Cappanalea ve velmi pěkné a dobře vybavené outdoorové základně patřící místní vysoké škole. Nebylo to ale tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Shromaždiště se totiž nalézalo na konci jedné z místních vedlejších silnic a parkovací kapacity v okolí byly velmi omezené. Proto pořadatelé vydali pár parkovacích povolení pro plně obsazená auta a také zájezdové autobusy skandinávských účastníků. Mimochodem, doteď nechápu, jak se jim tam podařilo dojet a především se následně otočit. Zbytek závodníků pak musel využít záchytné parkoviště v deset kilometrů vzdáleném Killorglinu a na shromaždiště se dostat pořadatelskými mikrobusy, což byl vzhledem k šířce místních vedlejších silnic vcelku zajímavý zážitek.

Popis dnešního terénu byl poměrně jednoduchý, jelikož se mělo jednat o divoký otevřený horský prostor. O tom jsme se mohli přesvědčit již cestou na shromaždiště, kdy jsme měli možnost nezanedbatelnou část závodního prostoru vidět na vlastní oči a to včetně závodníků na trati. Další velká část prostoru, včetně kilometr vzdáleného startu pak byla viditelná přímo ze shromaždiště. Zde si dovolím drobnou poznámku k tomu, co to v Irsku znamená horský. Nejvyšší bod závodního prostoru byl sice v nadmořské výšce pouze 285 metrů, ovšem jezero Lough Caragh, které tvořilo severní okraj závodního prostoru má nadmořskou výšku 15 metrů. Vysoko jsme tedy rozhodně nebyli, ale kopce to byly pořádné. Ostatně i nadmořská výška nejvyšší hory Irska Carrauntoohil nevypadá na papíře nijak závratně, pokud se ovšem chcete dostat na vrchol, lze zaparkovat nejblíže necelých šest kilometrů od něj v nadmořské výšce lehce přes 150 metrů. Jednoduchým výpočtem lze zjistit, že převýšení, které vás čeká je téměř 900 metrů, což je zhruba o 50 metrů víc, než když lezete z Pece na Sněžku a navíc na kratší cestě.

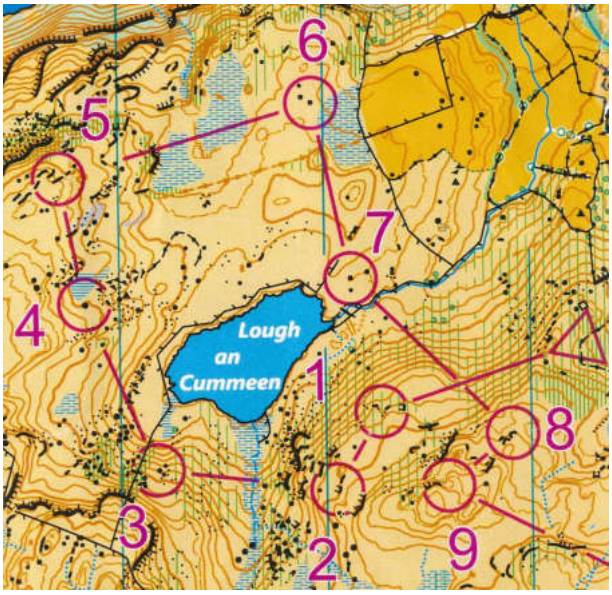

Pojďme se ale vrátit zpět k závodu na middlu, konkrétně k použité mapě. V pokynech se psalo, že mapa ve standardním middlovém měřítku 1:10000 byla zmapována v roce 1981 a revidována v roce 2020. Osobně si ale myslím, že to nebyla úplně pravda, jelikož vrstevnice na nové mapě byly evidentně z laserscanu. Drobné nesmyslné kudrlinky, které závodníka spíš matou, než že by mu pomáhaly, prostě asi jinak vzniknout nemůžou. Navíc porovnání závodní mapy s mapou z roku 2005 zveřejněnou na webu závodu na pouhou revizi také neukazovalo. To jsem ale poněkud předběhl.

K detailnímu posouzení kvality mapy bylo nejprve nutné dorazit na start a samotný závod absolvovat. Už samotné místo startu bylo opravdu parádní. Na jednu stranu výhled na jezero Lough Caragh, za nímž se rozprostíral mořský záliv Dingle Bay oddělující od sebe hornaté poloostrovy Iveragh a Dingle. Na druhé straně se pak majestátně tyčil masiv Carrauntoohilu. A mezi tím vším bylo vidět závodníky bojující v otevřeném terénu se svými tratěmi. Ta mužská elitní měřila 5,2 kilometru a nastoupat jsme na ní měli 205 výškových metrů. Směrný čas udávaný pořadateli pak byl 32,5 minuty.

Oproti včerejšku jsem startovní proceduru zvládl v naprostém klidu, jelikož časomíra byla dobře viditelná a nikam nezmizela. A ačkoliv jsem měl v pokynech vyžadovanou píšťalku vzorně v zadní kapse kalhot, tak se na ni nikdo z pořadatelů ani náznakem nedotazoval. Po zkouknutí prázdné závodní mapy v jednom ze startovních koridorů jsem tak mohl vyrazit na trať. Hned na prostupu na jedničku jsem pak začal vážně pochybovat o reálnosti směrného času. Traverz prudkým svahem s jedničkovými šrafy, které v reálu představovaly poměrně špatně poddajné rostliny sahající někam do půlky lýtek nedával moc nadějí na dosažení kilometrového průměru šest a čtvrt minuty. Úvodní pasáž trati ale byla moc hezká a vcelku technická. V mapě bylo velké množství jak hnědých, tak černých detailů a kontroly byly většinou za terénními zlomy, což vyžadovalo především preciznost na dohledávkách. Na druhou stranu díky otevřenému terénu s extrémní viditelností a dobré kvalitě mapy nebylo možné vyrobit nějakou zásadnější chybu na postupu.

Po krásné úvodní pasáži pak následoval poněkud rozbíjecí postup kolmo na vrstevnice s převýšením 75 metrů, který nás zavedl do další velmi členité oblasti těsně pod nejvyšším vrcholem závodního prostoru. Po vyběhnutí z ní si pro nás stavitel připravil už jen poněkud nudnější pasáž vedoucí rovinatější pasáží téměř bez skal a kamenů. Zde to bylo již především o rychlosti běhu v náročném podmáčeném terénu. Posledních pár kontrol před cílem pak přineslo poměrně prudký seběh, který kazila pouze skutečnost, že bylo v postatě vidět z kontroly na kontrolu.

Celkově ovšem závod hodnotím velmi pozitivně. Nejednalo se o žádnou technicky extrémně náročnou trať, což potvrzují i výsledky, kdy se medailisté srovnali v necelé půl minutě, jen tak mimochodem čtyři minuty za plánovaným směrným časem. Pro dobrý výsledek byla naprosto rozhodující schopnost rychlého běhu po velmi náročné měkké podložce, což dobře dokumentuje i moje ztráta osmi minut v závodě, který považuji po mapové stránce za povedený. Přesto se jednalo o krásný middle, kde člověk nenarazí na jedinou pěšinku a po celou dobu se musí soustředit na precizní dohledávky, čehož stavitel, s vyjímkou posledních dvou kontrol, dosáhl ukázkovým využíváním horizontů a terénních zlomů. Absence bezkontaktního ražení pak pro mě představovala trochu nostalgie a ještě umocnila výborný dojem ze závodu, zvláště když jsem opravdu nemusel řešit svoje umístění ve výsledkové listině.

Jelikož jsem startoval téměř na konci startovní listiny, tak jsem po doběhu do cíle již nemusel řešit odevzdávání map. Ty se vybíraly pouze v elitních kategoriích a pouze do času startu posledního elitního závodníka. Mapy ostatních kategorií běžících ve stejném prostoru a na stejných kontrolách z nějakého záhadného důvodu problém nepředstavovaly. Výdej map pak probíhal buď v centru závodu a nebo večer v rámci kulturního společenského programu, který byl naplánován na sedmou hodinu večerní do kulturního centra v Killarney.

Ohledně závodní mapy bych pak rád zmínil ještě jednu zajímavost. Téměř celý okraj mapy byl zašrafován, což bylo jasným dokladem toho, od kterých vlastníků půdy mají pořadatelé povolení vstupu a od kterých už ne. Je tedy evidentní, že orienťáci v Irsku to mají s vlastníky půdy ještě mnohem těžší než turisté a velká řada zajímavých prostorů tak zůstává neobjevena a nezmapována. Možná i proto nezaujímá Irsko v orienťáckém světě významější pozici, jelikož potenciál podmíněný především kvalitními terény na to rozhodně má.

Po přesunu mikrobusem zpět do Killorglinu jsme se pak vydali na pozdní oběd. Lucka našla místní rybárnu zásobenou každý den čerstvými rybami z místních vod, na kterou byly jen samé vynikající recenze. Vyrazili jsme tedy do ní a objednali si dvě tresky připravené místním způsobem ve smaženém obalu. Byly to pořádné kusy ryb a dostali jsme k nim ještě dva pořádné pytle hranolek. Najedli jsme se parádně, ovšem jak se později ukázalo právě tento oběd byl největší slabinou celého zájezdu. Ráďu totiž treska opustila už v noci a mě pak pořádně potrápila během nedělní klasiky.

O tom všem jsme ale po opuštění rybárny neměli ani tušení a cestou zpět do Kenmare navštívili ještě malebné horské údolí s několika jezery Gap of Dunloe, kterým se táhne úzká silnička která je hojně využívána jak pěšími a cyklisty, tak i automobilisty. Panoramata byla opravdu nádherná, jen všudypřítomné ploty těsně přiléhající z obou stran k silnici trošku kazily dojem. Stejně tak jako fanoušci rally, kteří sem vyrazili a chvílemi si úzkou silničku, kde se dalo vyhnout jen na k tomu určených vyhýbacích místech, pletli se závodní dráhou. Krásný a opět převážně slunečný den jsme pak místo orienťáckého kulturního programu zakončili na břehu největšího jezera v národním parku Killarney Lough Leane, kde jsme Ráďovi kromě hradu Ross ukázali i stádo pasoucích se jelenů, kteří jsou v této oblasti hodně rozšíření a lidí se příliš nebojí.

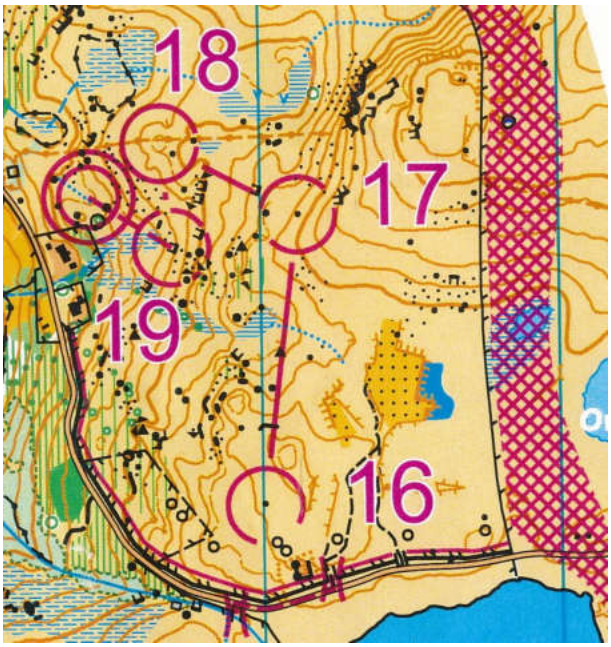

Na neděli byl naplánován sportovní vrchol célého mistrovství a sice závod na klasické trati. Pořadatelé oprášili prostor Crohane Lake nalézající se 15 kilometrů jihovýchodně od Killarney použitý na Světový pohár, který se v Irsku konal v roce 1998, což bylo bezesporu zárukou kvality. Pokyny navíc slibovaly kromě otevřených horských bažin a vřesovišť i nějaký ten kousek lesa. Od roku 2020 prý sice nějaké stromy popadaly a

pořadatelé museli upravit tratě, ale lesem i tak poběžíme. Parametry mužské elitní trati pak dávaly tušit, že to rozhodně nebude zadarmo. Téměř 12 kilometrů s více než 400 metry převýšení bych svým včerejším middlovým tempem za hodinu a půl opravdu nestihl.

Pro nás se ale neděle začala výrazně komplikovat už v noci. Jak jsem se již zmínil, tak Ráďův trávicí trakt začal proti tresce protestovat a rozhodl se ji z těla vypudit stejnou cestou, kudy ji přijal. Pro nás s Luckou to znamenalo bezesnou noc a taky obavy o to, jak budeme ráno případně hledat lékařskou pomoc. Situaci ovšem naštěstí paradoxně uklidnilo moje ranní lítání na záchod. Usoudili jsme, že treska byla prostě moc mastná a Ráďa to má určitě z ní. Já jsem se zatím nijak zvlášť špatně necítil, takže plán zněl, že na závod vyrazím sám a Lucku s Ráďou nechám dopoledne odpočívat na pokoji a po mém návratu se uvidí.

Naházel jsem tedy věci do auta a vyrazil vstříc klasické trati do dne, který nám konečně ukázal, jak v Irsku vypadá typický přelom dubna a května. Je pravda, že zima úplně nebyla. Teploměr ukazoval nějakých 15 stupňů Celsia. Obloha ale byla důsledně zatažená, foukalo a mrholení se střídalo s vydatnějšími dešťovými přeháňkami. Podle mě to na běhání nebylo úplně špatné, jen mi na mysli vyvstávala otázka, zdali po mě na startu náhodou pořadatelé nebudou vyžadovat „cagoule“. Nejdřív ale bylo nutné dojet na shromaždiště a především tam zaparkovat. Tedy na shromaždiště. To tentokrát v podstatě neexistovalo, jelikož parkovací místa se rozporostírala podél štěrkových lesních silničkek v celkové délce 1300 metrů a pořadatelé v pokynech psali, že místo na klubové stany opravdu nikde není. Pouze pro skandinávské závodníky dopravující se vlastními autobusy, které musely parkovat u hlavní asfaltové silnice, byly připraveny dva tunely na odložení věcí.

Jelikož jsem pokyny důkladně četl, tak jsem si dal dostatečnou časovou rezervu. Nebylo totiž vůbec jasné, kde mě pořadatelé zaparkují a délka cesty na start se mohla lišit až o nezanedbatelných 1350 metrů. Na shromaždišti jsem nakonec byl mezi prvními a tak mě pořadatelé zaparkovali až na úplný konec silničky pouhých pár set metrů od cíle nacházejícího se poblíž kraje slibovaného lesa. Tedy zároveň nejdále od startu, jak to jen šlo. To bych ovšem nezjistil, kdybych si neodchytil jednoho z pořadatelů, který měl na starosti parkování.

Kromě mé aktuální polohy vůči startu a cíli mě ještě zajímalo, zda po mě náhodou někdo nebude chtít na stratu „cagoule“. Nebylo by úplně šťastné dorazit na téměř dva kilometry vzdálený start a tam zjistit, že je „problém“. Jednoznačné odpovědi se mi sice nedostalo, ale dnešní počasí je prý na irské poměry naprosto normální a omezení oblečení se nařizuje jen když je fakt hnusně. Raději nedomýšlet, jak v Irsku vypadá fakt hnusně. Dál mě ještě zajímaly podrobnosti ohledně transportu oblečení ze startu do cíle, které pořadatelé v pokynech inzerovali. Nechtěl jsem si po náročné klasice ještě dávat čtyřkilometrový výklus pro větrovku. Borec mi ale sdělil, že nikdo nic převážet nebude a že si věci můžu na startu pouze odložit. Tím mě moc nepotěšil, ale jelikož déšť zrovna sílil, tak jsem se rozhodl to risknout a na start ve větrovce vyrazit.

Cesta na start vedla skoro celá lesem a dávala tušit, že oproti otevřeným vřesovištím to zrovna výhra nebude. Jednalo

se o zavřený jehličnatý les s velmi těžkou a nerovnou podložkou. Co se týče předpokládané rychlosti běhu, tak bych to přirovnal k jedničkovému hustníku v kamenném poli. Samotný start se pak nacházel na okraji otevřené oblasti svým charakterem připomínající prostor včerejšího závodu na middlu.

Ohledně samotné startovní procedury jsem neočekával žádnou výraznější zradu a v klidu jsem se rozcvičoval. Jenže chyba lávky! Startovní hodiny byly sice umístěné viditělně vedle prvního koridoru, ale tentokrát neukazovaly čas vstupu do něj, ale rovnou čas startovní. Zhruba dvacet sekund před svým časem jsem se tedy začal chystat do koridoru a byl poměrně překvapen tím, že pořadatelka vyvolává čas o pět minut větší. V tu chvíli mi to docvaklo, rychle jsem ji seznámil se situací, strhl popisy, vynuloval čip a vyrazil na trať s naprosto minimálním časovým zpožděním. Klidu to ovšem do úvodu trati rozhodně nepřidá. Na druhou stranu alespoň nikdo neměl čas řešit nějaké „cagoule“ nebo píšťalky. Jen tak mimochodem, v pokynech bylo, že dnes se budou prý píšťalky fakt důsledně kontrolovat. Tak nevím, já ji v kapse od kalhot zase poctivě měl.

Ještě než se vrhnu do popisu svých zážitků z trati, tak lehce okomentuji mapu. Kdo by čekal, že budou v Irsku používat podrobná měřítka, aby plně vykreslili krásy svých terénů, tak se plete. Kategorie od osmnáctek po dospělé měly prostě patnáctku. Přesně tak, jak to na klasice má být. A současné moderní měřítko 1:7500 bylo použito pouze pro žákovské kategorie a veteránky starší 75 let, kde to má jisté opodstatnění. Všechny ostatní kategorie včetně těch nejstarších veretánů běžely na desítce. U nás myslím nečo zcela nemyslitelného.

Co se týče kvality mapy, tak plně odpovídala použitému měřítku. V mapě prostě byly jen ty největší objekty. V některých skalnatějších pasážích to možná nebylo úplně ideální, jelikož mapa působila žlutě a terén spíš černě, ale na druhou stranu vrstevnice seděly pěkně a ke kontrolám se dalo vždy rozumně domapovat. Jen bylo potřeba počítat s tím, že ta skála, kterou jasně vidím na několik set metrů jednoduše nemusí být v mapě.

Posledním zajímavým aspektem mapy byl na ní vytištěný text: „Safety bearing: south“, který všechny účastníky závodu informoval, že když se totálně ztratí, tak mají jít na jih. Za mě velmi užitečná věc. Eliťákům to sice může připadat úsměvné, ale ve stejném, od civilizace poměrně odlehlém, prostoru, ve kterém se v podstatě nenalézala ani jediná pěšina, závodilo i žactvo. A pokud takový žák vyběhl z mapy směrem na sever, tak mohl zůstat dost nepříjemně ztracen uprostřed irských hor. Zatímco cestou na jih nemohl v žádném případě minout nedalekou hlavní asfaltovou silnisi spojující Kenmare s Cloonkeenem.

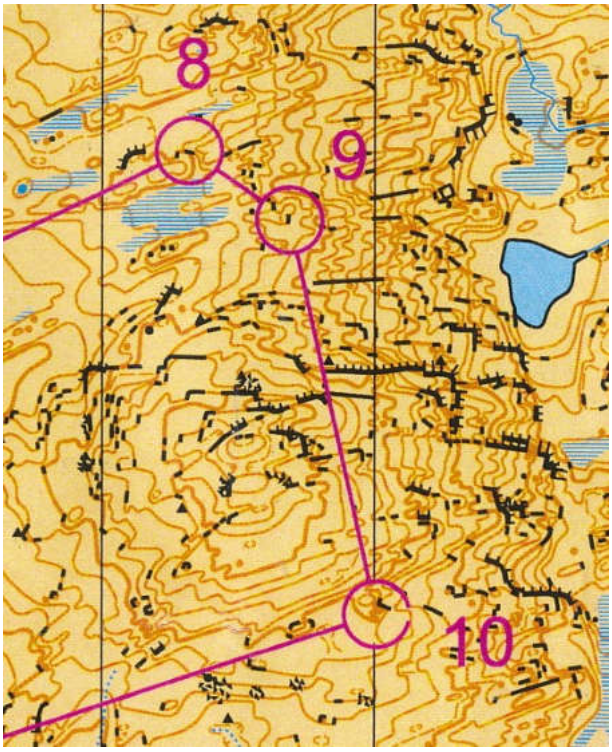

Pojďme už ale na mou elitní mužskou trať. Její začátek vedl západní částí závodního prostoru, která se vyznačovala největším nakupením terénních detailů. Postupy nebyly nijak dlouhé, často měnily směr a na první pohled neskýtaly zásadní volby postupu. Nejtěžší se tak zdála především zdárná adaptace do klasického měřítka, jelikož terén kladl při běhu minimálně stejně velký odpor jako včera a tudíž to na mapě vůbec neodsýpalo. Při podpobnějším pohledu ovšem volby postupů naskočily. Šlo přitom především o to eliminovat zbytečné přebíhání terénních kudrlinek, které sice skýtaly vcelku dobré záchytné body, ale na druhou stranu výrazně zpomalovaly běh. Po okrajích relativně plochých bažin to bylo naopak rychlejší, ale povětšinou mapově náročnější. A když mluvím o mapové náročnosti, tak to rozhodně nebyla taková legrace jako včera. Postupy na middlu byly přece jenom ze své podstaty poměrně krátké, zatímco dnes bylo potřeba udržet kontakt s mapou třeba i půl kilometru. Styl orientace byl prostě mnohem více skandinávský, kdy bylo nutné bezmezně důvěřovat buzole a vždy si najít dostatečně výrazný záchytný bod před kontrolou.

Po úvodní pasáži pak přišel královský, téměř přesně tříkilometrový postup, na němž bylo nutné vystoupat hodně přes dvě stě výškových metrů až do blízkosti nejvyššího vrcholu na mapě, hory Carrigawaddra s nadmořskou výškou 425 metrů nad mořem. A aby to nebylo pouze o držení směru, tak v úvodní části postupu bylo nutné vymyslet, z které strany oběhnout jezero Lake Crohane, které za daných povětrnostních podmínek rozhodně nevybízelo ke koupání. Pro mě osobně se pak závod začal právě na tomto postupu docela zásadně lámat. V táhlém stoupání podmáčeným terénem mi to jaksi přestalo táhnout a závod se pomalu začal měnit na výlet. Nejprve jsem si začal při běhu všímat podružností, jako například lišky, která evidentně nebyla úplně nadšená z mé přítomnosti v blízkosti své nory. Nebo třeba masožravých tučnic, pravděpodobně druhu pinguicula grandiflora, které se v místních bažinách vyskytují v poměrně hojném počtu. Ke konci postupu jsem pak začal cítit, že opravdu není něco v pořádku, což vyvrcholilo opětovným shledáním se s částí snídaně.

V tu chvíli jsem byl sice zhruba v polovině závodu, ale do cíle už to bylo v podstatě pořád z kopce a zabalením závodu bych si to ani moc nezkrátil. Cesta navíc nikde žádná. Rozhodl jsem se tedy pokračovat po kontrolách. Nevýhodou bylo, že jsem na sobě neměl úplně výletové počasí a postupem času jsem stále více promrzal. Jistou motivací ovšem bylo podívat se i do místního lesíka, který na nás čekal v samotném závěru trati. Tedy přesněji řečeno jsme nejprve naběhli do oblasti s roztroušenými trojkovými hustníky a až úplně poslední smyčka byla v lese.

Když jsem se tam dostal, tak už jsem byl fakt na konci sil. Zhodnotil jsem tedy situaci a dospěl k závěru, že jsem lesík viděl a po téměř dvou a půl hodinách od startu jsem se rozhodl poslední tříkontrolovou smyčku vynechat. Být to Mistrovství ČR nebo Český pohár, tak bych tu poslední čtvrthodinu asi ještě dobojoval, ale v tomto případě to opravdu nemělo smysl. Další den ráno bylo potřeba dojet na sto kilometrů vzdálené letiště v Corku.

Po oražení cíle na mě ještě čekaly dvě administrativní záležitosti. Předně jsem se modlil, aby na mě v cíli čekala moje větrovka, což naštěstí vyšlo. Čtyři kiláky na start a zpět bych už asi fakt nedal. Druhou záležitostí byla mapa. V pokynech se psalo, že mapy elitních kategorií se vybírají do dvou hodin odpoledne. To sice ještě nebylo, ale byl jsem vnitřně smířen s tím, že si na mapu počkám. Ovšem chyba lávky! Pořadatelé mi sdělili, že eliťáci musí mapy bez výjimky odevzdat a

vyzvednout si je mohou až večer na vyhlášení výsledků všech tří dosavadních závodů v kulturním centru v Killarney. Návštěva vyhlášení přitom rozhodně nebyla v plánu a navíc jsem si opravdu nebyl jistý, zda budu večer schopen dojet z Kenmere do Killarney a zpět. Použil jsem tedy veškerý svůj zbývající šarm a pokusil jsem se pořadatelům vysvětlit, že bydlíme docela daleko od Killarney a zítřejší štafetový závod, kde bych se ke své mapě také zajisté dostal, už neběžíme. Naštěstí to vyšlo, a tak jsem se mohl s mapou v kapse přesunout pár set metrů k autu. Teď jsem byl fakt rád, že jsem dorazil mezi prvními a měl jsem to z cíle blízko.

Dalším poměrně náročným úkolem bylo rozvázání tkaniček od bot. Byl jsem naprosto promrzlý a vysílený. Tkaničky si přitom vždy vážu hodně pevně, což se během závodu vyplatí. Ne už tak moc teď. Po několikaminutovém boji se nakonec zadařilo a poté, co jsem se usušil, převlekl a definitivně dovyprázdnil obsah žaludku jsem mohl vyrazit zpět za zbytkem rodiny. Lucka už měla docela strach, jelikož předpokládaný čas návratu jsem fakt nestihl. Moje vzezření ale asi bylo dost výmluvné a hned, jakmile jsem se dostal do postele, jsem naprosto nekompromisně usnul. Zážitek nemusí být nutně pozitivní. Hlavně když je intenzivní a to dnes v mém případě platilo dvojnásob.

Pojďme se ale ještě na chvíli vrátit k podstatě onoho zážitku a to samotnému závodu na klasické trati. Za mě to byla opravdu poctivá a důstojná klasika a vcelku mě mrzí, že jsem ji nemohl oběhnout ve standardním závodním tempu. Žádné opravdu zásadní volby postupu na ní sice nebyly, ale to bylo dáno především charakterem terénu. Ostatně většina skandinávských terénů také nějaké zásadní volby postupu nenabízí a přesto si nikdo nestěžuje. Co bylo naopak velmi hezké byl často se střídající charakter terénu. Pasáže s množstvím kupiček a terénních detailů střídaly plošší bažinaté oblasti a skalnaté partie nalézající se především kolem jezera Lake Crohane a vrcholu hory Carrigawaddra. Konec závodu pak byl zpestřen oblastí rozprostřených těžko prostupných hustníků a především sice malým, ale zajímavým kouskem peměrně dost zavřeného lesa.

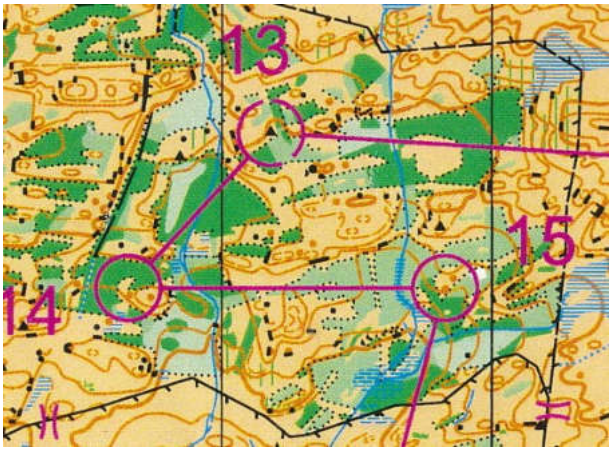

Délka trati také nebyla nastavena nijak přehnaně. Hodně elitních závodníků sice závod nedokončilo a medaile se nakonec brala za čas těsně pod dvě hodiny, ale na druhou stanu jsem si jistý, že za normální situace bych byl schopen držet podobné tempo jako včera na middlu a atakovat stominutovou hranici. A to mi připadá naprosto adekvátní.

Poslední věcí, která mě docela zaujala, byla situace ohledně v pokynech zmiňovaného padání stromů. Pořadatelé totiž na svých stránkách zveřejnili poslední mapu části závodního prostoru z roku 2013, ze které je patrné, že původní plocha lesa byla zhruba třikrát větší než nyní. Část původního lesa nyní pokrývala zeleně zašrafovaná pasaka na níž se nacházel cíl závodu a bylo zjevné, že v roce 2020, kdy byla mapa nová, tady les ještě stál. Druhá část původního lesa pak byla nyní pokryta obyčejnou pasekou a když jsem touto oblastí probíhal, respektive procházel, tak stopy po původním lesním

porostu již byly naprosto minimální. Je tedy naprosto evidentní, že lesy bohužel mizí nejen u nás vlivem sucha a kůrovce, ale i jinde v Evropě a to z na první pohled nejasných příčin. Na sucho to fakt nevypadalo, tak možná vítr a nebo prostě jen těžba.

Závodní program mistrovského víkendu byl tedy víceméně zdárně za mnou a nyní bylo potřeba se dát alespoň trochu dohromady, abychom mohli realizovat etapový návrat přes Londýn zpět do Brna. Začal jsem tedy zkoušet osvědčenou neutralizaci zkaženého žaludku alkoholem. Finlandia, kterou Eileen našla ve skříni, ovšem nezabrala a stejně jako cokoliv dalšího ji můj žaludek neudržel. Radimkovi už bylo naštěstí lépe a tak s Luckou vyrazili na pěší výlet do nedalekého obchodu pro suchý chleba. Bohužel Radimkův žaludek během výletu opět zaprotestoval a tak jsem pro ně nakonec sjel autem. Alespoň jsme tak ještě na rychlo zkoukli Kenmare Stone Circle nalézající se v bezprostřední blízkosti hlavního parkoviště v Kenmare. Jedná se o největší keltský kamenný kruh v oblasti a je jak jinak než za plotem na soukromém pozemku. Majitel ovšem tentokrát pochopil jeho ekonomický potenciál a po průchodu pokladnou se k němu dá dostat. V blízkosti kamenného kruhu pak ještě stojí strom přání, který byl ověšen spoustou lístečků, což souviselo s keltským svátkem Beltain, který připadá vždy na první pondělí v květnu.

Zbytek dne už jsme pak opravdu jen proleželi a sbalili si kufry na brzký ranní odjezd. Letadlo nám odlétalo z Corku v osm hodin ráno, takže bylo potřeba vyjíždět již o půl šesté. Eileen s námi ráno nejen vstala, aby se rozloučila, ale nachystala nám i snídani s sebou. Noc už jsme tentokrát oba s Ráďou zvládli bez potíží, takže to vypadalo, že ji později během dne snad oceníme.

Cesta do Corku probíhala bez jakýchkoliv komplikací, jelikož silnice byly v tuto denní dobu, navíc ve sváteční den, opravdu prázdné. Jediné, co bylo potřeba vyřešit bylo natankování auta před jeho vrácením. Ve čtvrtek nám v autopůjčovně při vyzvedávání tvrdili, že benzínka na letišti otevírá v šest ráno. Nebylo tomu tak. Auto jsme sice teoreticky mohli vrátit i s prázdnou nádrží, ale jelikož jsme měli nějakou časovou rezervu a letiště v Corku se nejevilo jako nijak zvlášť velké a přetížené, rozhodli jsme se šetřit a jet natankovat pár kilometrů zpět do města. To se zadařilo a zhruba hodinu před odletem jsme stáli v odletové hale letiště.

Člověk by řekl, že hodina je dost času, ale letiště v Corku se nakonec ukázalo poněkud větší a frekventovanější, než jsme čekali. Navíc každý protřelý cestovatel ví, že čas odletu neodpovídá času uzavření brány. Poprvé v životě jsem tak zažil, že jsme byli na letišti vyvoláváni. Každopádně letadlo nám neuletělo a zdárně jsme opustili Irsko v době, kdy se většina tamních orienťáků připravovala na poslední závod prodlouženého mistrovského víkendu, a sice štafety konané v lesoparku přiléhajícím přímo k městu Killarney.

Na Stanstedu jsme přistáli o půl desáté dopoledne a před návratem do Brna nás čekala ještě jedna noc v Londýně. Tentokrát jsme ovšem nevyužili služeb hotelu v bezprostřední blízkosti letiště jako před pár dny cestou do Irska, ale vydali jsme se do centra Londýna, abychom Ráďovi alespoň trochu ukázali svět. Ještě před tím ovšem bylo potřeba opatrně doplnit energii, jelikož jak můj, tak Ráďův žaludek už v sobě dokázal vhodně zvolené poživatiny udržet. Popravdě řečeno jsem konečně pochopil, k čemu jsou dobré všechny ty předražené komerční sportovní nápoje. Je v nich spousta cukru, nějaké ty soli a především žádné bublinky. A to je přesně to, co se v takovýchto situacích hodí.

V Londýně jsme si pak dali rychlý turistický okruh po trase Big Ben, Westminster Abbey, London Eye, Trafalgar Square a Piccadilly Circus. Kousek od něj se pak nalézá tradiční anglický obchod Fortrum & Mason založený v roce 1707, jehož návštěvou jsme pondělní poznávání britské metropole zakončili. Rozhodně to není místo pro nějaké velké nákupy, ale díky neopakovatelné atmosféře a originálnímu sortimentu se projít jeho dveřmi rozhodně vyplatí. Před tím než jsme se definitivně vydali na hotel jsme se ještě stavili v jedné z místních restaurací a objednali si hodně neostrovní večeři v podobě těstovin. Místní britská kuchyně nás tentokrát opravdu jaksi nelákala.

Poslední noc našeho výletu jsme strávili v hotelu v blízkosti nádraží Paddington, který se shodou okolností nacházel přímo nad tunelem metra. Londýnské metro ovšem naštěstí v noci nejezdí, takže pravidelné otřesy celého domu s příchodem noci ustaly a my se po dvou dnech mohli konečně trochu vyspat. Ráno jsme měli ještě poměrně dost času, jelikož letadlo do Brna odlétalo ze Stanstedu až o půl sedmé večer. Je sice pravda, že Stansted je poměrně velké letiště, navíc vcelku vzdálené od centra Londýna, ale i tak jsme ještě stihli dopoledne zkouknout londýnský Tower, přilehlý Tower Bridge, St. Paul´s Cathedral a konečně Buckinghamský palác, kde se vše chystalo na oslavy sedmdesátiletého výročí panování Alžběty II. Ráďu jsme tak neochudili o žádnou z nejvýznamějších londýnských turistických atrakcí, i když je pravda, že v jeho očích bezkonkurenčně největší úspěch slavily jízdy na horní palubě londýnských doubledeckerů jen těsně následované jízdami metrem. Jeho názor na historické monumenty lze asi nejlépe demonstrovat na jeho, naštěstí českém, komentáři při prohlídce interiéru Westminsterského opatství: „Malej kostelíček“.

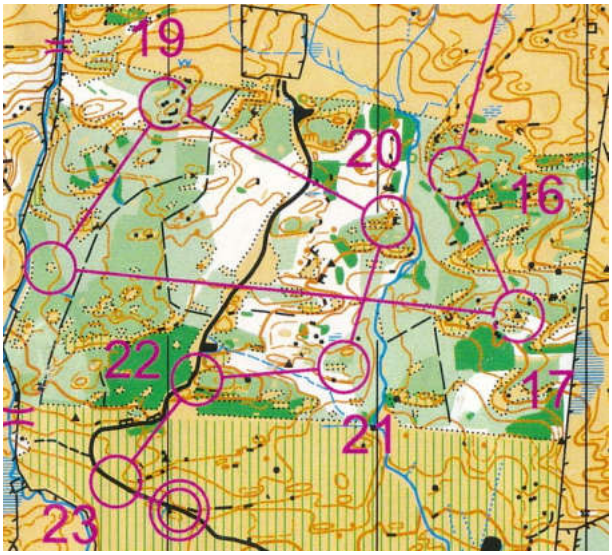

Celý výlet pak pro nás skončil o půl desáté večer šťastným přistáním na brněnském letišti v Tuřanech. Bylo to hodně intenzivních šest dní, ale rozhodně to stálo za to. A to jak po sportovní, tak turistické stránce. Orienťák v Irsku, stejně jako Irsko samotné, má rozhodně co nabídnout. Pokud tedy budete mít někdy příležitost vyrazit do jihozápadního cípu Zeleného ostrova, tak neváhejte. Narazíte tam na úchvatnou přírodu, malebná městečka a pohostinné lidi, kteří evidentně spoustě věcí nechávají volný průběh. A pokud budete mít to štěstí, že v rámci svého pobytu poběžíte nějaký ten orienťák, tak počítejte s tím, že místní mentalita se promítá i do něj. I v případě významné akce typu irského mistrovství ne všechno úplně stoprocentně fungovalo a ne všechno, co bylo psáno v pokynech byla pravda. Na druhou stranu ale ve výsledku nic nebyl problém a mezi startem a cílem bylo

vše vždy naprosto v pořádku. Včetně toho, že mapa na klasiku je v měřítku 1:15000 a čip je potřeba do krabičky opravdu strčit.

Na úplný závěr pak mám ještě jednu zajímavost pro ty, které tento článek ispiroval natolik, že by v budoucnu třeba stáli o nějakou tu medaili z mistrovství Irska v orientačním běhu. Abyste ji mohli získat, tak nemusíte nutně mít irské občanství nebo pas. Dokonce ani nemusíte být registrovaní v irském orienťáckém svazu. Stačí pouze určitou dobu legálně pobývat na území Irska. A je přitom jedno, jestli to bude Irsko jako takové, nebo Severní Irsko, které je součástí Spojeného království. Ona ta hranice procházející Irskem, kolem které bylo tolik diskusí během brexitu, bude přece jenom taková nějaká zvláštní…

Jirka

Výsledky závodů jsou k dispozici na webu https://irishorienteeringchampionships.org/

Sprintové soustředění - Slovensko

Dne 29.4. vyjela naše šestičlenná sestava směr Mistrovství Slovenska ve sprintu. Cestou jsme se stavili v Bratislavě na krátkém okruhovém tréninku. Cesta autem trvala okolo 3 hodin nakonec jsme ještě trochu hledali ubytování. Naše ubytování bylo velmi kvalitní včetně ranní snídaně. Druhý den jsme vyrazili okolo 11:00, cíl byl hned před našimi věcmi takže jsme to z cíle neměli moc daleko. Parkoviště bylo asi 200 metrů přes otevřený park, což znamenalo že jsme hned cestou na shromaždiště viděli asi 5 kontrol. V podstatě celý závod probíhal okolo místních lázní, které nebyly v moc dobrém stavu. Na tomto závodě se umístili 4 Češi z PBM. Následně jsme jeli na trénink, který byl jako normální COB. Jelikož už byl večer, jeli jsme na večeři, ale bez našich slovenských kamarádů. Druhý den jsme museli vyrazit asi o 3 hodiny dřív protože byly štafety a start jako vždycky musel být hromadný a brzy.

Na stupních byly obě naše štafety i se slovenskými kamarády z Farmaceutu Bratislava. To by bylo vše ze sprintového soustředění na Slovensku.

Marťa

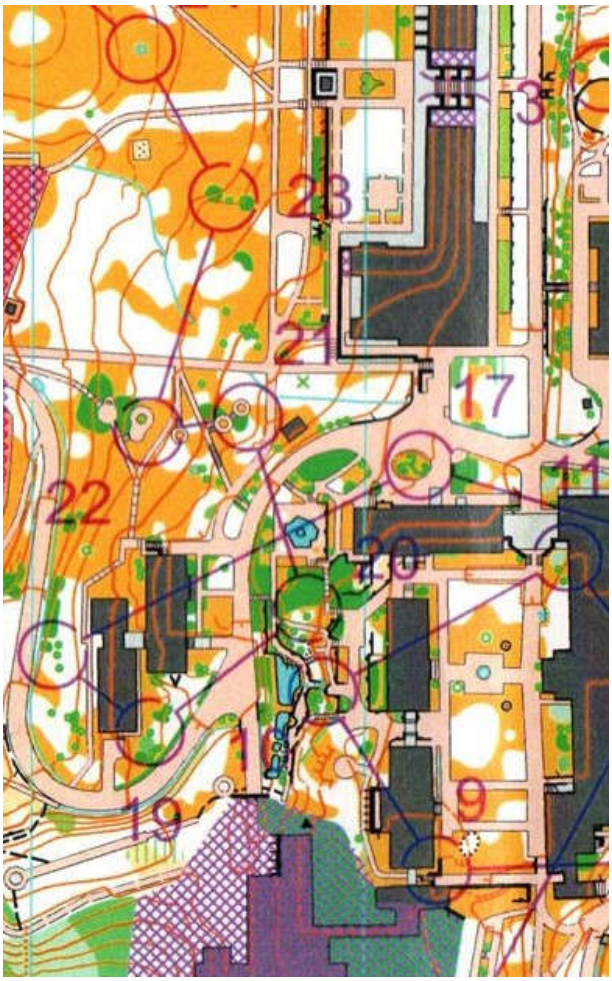

Výsledky obou závodů jsou k dispozici v IS Slovenského svazu. Sprint: https://is.orienteering.sk/competitions/1678, *sprintové štafety:* https://is.orienteering.sk/competitions/1679

MČR sprint a sprintové štafety

14. května nás běžce s licencí A a Kazsiče, který si vyběhl možnost startu z oblastního žebříčku, čekal šampionát ve sprintu. Pořadatelé byli z Kotlářky a Tretry Praha.

Jako již klasicky jsem se sbalil až těsně před spaním, takže jsem měl nervy, abych na nic nezapomněl. Tento pocit zvýšilo i to, že jsem do tašky naházel množství věcí, jak kdybych vyrazil do Miami na pláž. Naštěstí mé obavy nebyly naplněny a v 8 hodin jsme odjeli natěšeni do Prahy. Všichni jsme jako obvykle kromě Libora skoro celou cestu prospali. Teda až do té doby, než jsme vjeli do tunelu na Pražském okruhu. Najednou se na rádiu objevil nápis, že máme vypnout a zkontrolovat motor. Všichni až na Strejdu jsme se probudili a nechápavě zírali, co se děje. Libor nám vše vysvětlil a zjistili jsme, že možná půjdeme zbytek pěšky. Porouchalo se totiž něco v autě. Naštěstí jsme na parkoviště tak tak přijeli a mohli se vydat na shromaždiště. Mezitím Libor odjel rychlostí šneka do servisu.

Shromaždiště bylo pěkné v areálu školy v Praze ve Stodůlkách. Cílový doběh byl z větší částí po dráze, takže se tam mohlo pořádně vyřádit. Karanténa byla téměř 2 kilometry daleko a byla taktéž na dráze. Počasí bylo na běh příjemné. Já jsem moc nevěděl, co od sebe čekat (ještě, když jsem celý pátek prospal a ani se nešel rutinně rozběhat .. psst). Začátek tratě byl v parčíku, většinou krátké postupy, pak dvě volby a už byl konec. Můj cíl byl top 20. Startoval jsem na začátku, a tak jsem trpělivě vyhlížel další běžce z kategorie. Bohužel mi to nevyšlo o 2 místa a skončil jsem 22. Pocit smutku ale vylepšila zlatá medaile Brošmana v kategorii H16 a bronzový Áďa, který si určitě získal sebevědomí zpět. Strejdovo 5. místo bylo také skvělé.

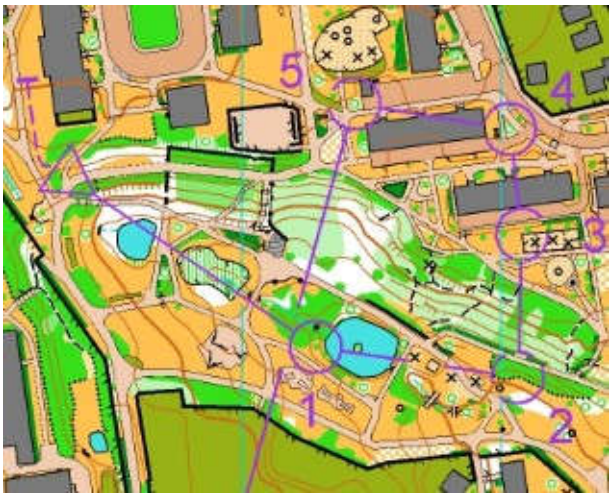

Po závodě jsme se vydali na metro a dojeli na Zličín, kde jsme se v Globusu najedli. Museli jsme totiž počkat na Libora, než se vrátí ze své cesty kolem světa Praha – Brno – Bílovice – Neslovice – Brno – Praha (důvod této cesty je trochu složitější, tak se kdyžtak zeptejte Libora nebo mě :D). Jel ale jako drak, a tak naše čekání bylo relativně krátké. Přivezl s sebou i Barču, která doplnila štafetu na neděli. Ubytování jsme měli kousek pod Karlštejnem u řeky Berounky. Na večeři jsme šli do hospody kousek vedle. Se Strejdou jsme si dali luxusní horké maliny se zmrzlinou. Poté už jsme jen sledovali, jak Slováci prohráli s Němci a šli spát.

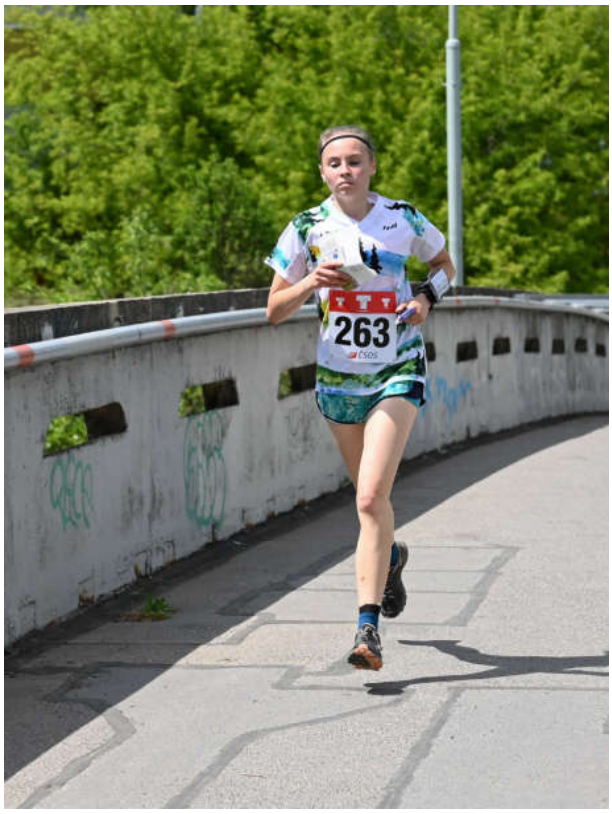

Ráno jsme se všichni vzbudili skvěle vyspaní, dokonce i Strejda, který má s tímto lehké problémy. Na snídani nás čekal švédský stůl a luxusní palačinky s čokoládou. Kdybych neběžel, jsem tam doteď. Bohužel jsme museli brzo vyrazit, jelikož karanténa se zavírala už v 9 hodin. Nejdříve jsme zhlédli závod dospělých a pak si i sami zazávodili. Trať byla super, rychlá a všem se i líbila. Barča skvěle finišovala a doběhla na 15. místě proti holkám o 3 roky starším.

Po závodě jsme odjeli směr Brno s klasickou zastávkou v Mekáči, kde jsme potkali další orienťáky.

Tom Odehnal

Výsledky obou závodů jsou k dispozici na ORISu. Sprint: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5798, sprintové štafety: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5799

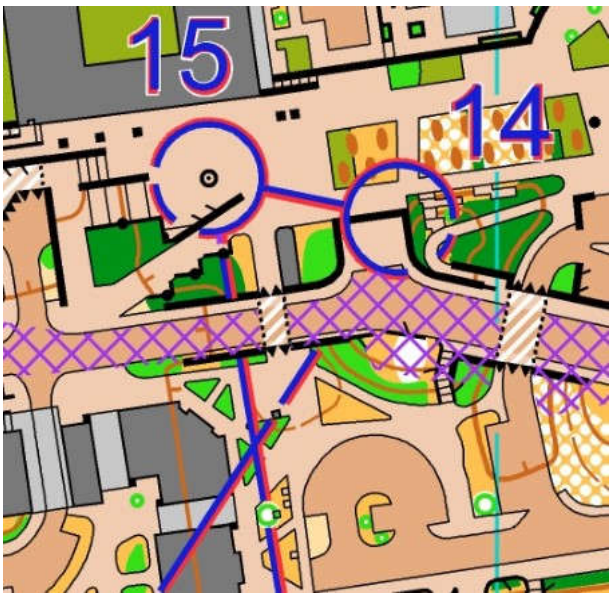

Adam Zřídkaveselý:

Na sprintech se moje rychlost projeví

Druhé letošní mistrovství Republiky znamenalo pro náš oddíl druhou medaili. Tentokrát se o ni zasloužil Adam ve své kategorii H18 a byla bronzová. I vzhledem k tomu, že to byla jeho první individuální medaile z mistrovství Republiky, tak nemohl uniknout mému diktafonu, k němuž jsem si jej pozval večer mezi závody žebříčku A v Oldřichově u Nejdku, které byly zároveň s mistrovským sprintem jedněmi z nominačních závodů na letošní EYOC v Maďarsku. Nepovídali jsme si přitom pouze o medailovém mistrovském závodě, ale i o sprintech obecně, navazujícím Mistrovství Republiky sprintových štafet nebo Adamových ambicích vzhledem ke zbytku domácí sezóny respektive EYOCu.

Jirka

J: Ahoj Adame, na letošním mistrovství republiky ve sprintu jsi získal svou první individuální medaili. Jak sis ten závod užil?
A: Závod byl pěkný. Bylo to takové spíše jednodušší, ale závod se mi líbil, protože si mi to povedlo. To je taky jeden z důvodů proč se mi to líbilo.

J: Jak jsi spokojený s konečným výsledkem? Podle mezičasů jsi ve třetině trati ještě vedl.
A: Došlo tam k nějakému menšímu zaváhání, což mě zpětně trochu mrzí. Nebýt takové menší chybky, tak to mohlo být lepší.

J: jak se ti líbil terén závodu? Bylo na trati co řešit?
A: Nějaké volby tam byly, ale nebylo jich tolik. Bylo to na šestou kontrolu a na jedenáctou kontrolu. To byly jediné dvě důležité volby. To bylo všechno. Bylo tam co řešit, ale nebylo toho tolik.

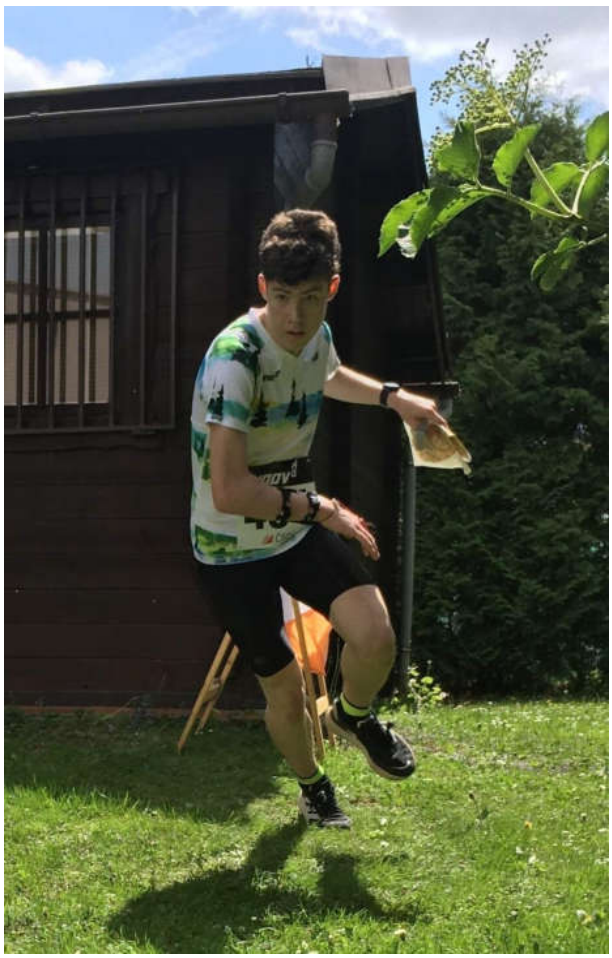

J: Jednu z těch voleb postupů, právě ten nejdelší postup závodu na šestou kontrolu jsi vyhrál. Bylo to dobrou teoretickou přípravou, nebo jsi vše řešil až když jsi na startu otočil mapu?
A: Všechno jsem řešil, až když jsem na startu otočil mapu. Nějakou trať jsem si v rámci přípravy naplánoval, ale tak trošku vedle. Závodní trať nebyla postavená úplně podle mých předzávodních představ.

J: Závod byl poměrně dost vyrovnaný. Jestli jsem se správně díval, tak prvních dvanáct závodníků se vešlo do minuty. Je to známka dobré atletické přípravy současných dorostenců?
A: Já bych řekl že jo. Přes zimu určitě všichni absolvovali atletickou přípravu, takže to určitě hraje nějakou roli.

J: Jakou roli podle tebe hraje na sprintech čas na hladkou trojku na dráze? Má podle tebe smysl mít hladkou trojku na dráze jako jedno z nominačních kritérií na téměř všechny reprezentační akce? Když se podívám do výsledků, tak je vidět, že i papírově pomalejší závodníci jsou schopní se dostat ve výsledcích poměrně dost vysoko.
A: Když někdo zaběhne dobře trojku, tak to znamená, že je asi poměrně rychlý. Ve finále to ale nemusí hrát takovou roli. Při sprintu je potřeba se hlavně rychle rozhodnout a co nejrychleji realizovat plán. To je nejlepší. A v lese. To, že člověk zaběhne rychle trojku , neznamená, že poběží v lese taky rychle. Ohledně nominačních kritérií si myslím, že většina závodníků to má za stejné body. To co běhají dobře to mají za šest, pět nebo čtyři body.

J. Dá se ta letošní individuální medaile srovnávat s tou loňskou bronzovou, kterou máš ze štafet, kdy jsi dobíhal pro třetí místo?
A: No nedá. Z té letošní individuální mám určitě větší radost, protože je to přece jen můj výkon. Minulý rok to byl určitě víc výsledek té štafety něž mě samotného, protože přece jenom jsem ten poslední úsek neběžel úplně nejlíp. Takže určitě ta ze sprintu je pro mě hodnotnější.

J: Na závodech žebříčku A jsi se zatím na bednu postavil dvakrát a vždy to bylo ve

sprintu. Je to náhoda, nebo je sprint tvoje nejlepší disciplína a třeba i budoucí specializace?
A: Já bych řekl, že sprinty mi jdou nejvíc díky tomu, že mám dobrou atletickou přípravu a celkově dost naběháno, takže se tam ta moje rychlost projeví. A v lese dělám chyby, takže ta moje rychlost už není výhoda. Proto bych řekl, že mi jdou sprinty víc. Ale se specializací bych si nebyl úplně jistý.

J: Mimochodem, máme podle tebe u nás stále ještě dostatek zajimavých sprintových terénů, nebo už musíme vzít za vděk horšími, popřípadě recyklovat nějaké již použité?
A: Ty pěkné terény se už určitě vyplýtvaly. Třeba Tábor by to chtělo už recyklovat a zaběhnout si tam znova. Jinak si myslím, že se za chvíli bude běhat jenom mezi paneláky. Takže podle mě už těch pěkných sprintových terénů není tolik. Asi nějaké budou, ale už jich nebude dost.

J: Jako dorostence s etě to sice ještě netýká, ale jak se díváš na rozdělení dospělého mistrovství světa na lesní a sprintové? Vidíš budoucnost orienťáku v přesouvání se z lesa do měst?
A: Určitě se to teď přesouvá, díky tomu, že sprinty jsou divácky atraktivnější a očividně o to tady jde někomu víc. Ale řekl bych, že ten hlavní princip orienťáku je v tom, že se to běhá v lese. Asi se to k těm sprintům bude přesouvat víc a víc. Bude víc sprintových závodů než je teď, ale řekl bych, že lesní závody taky určitě zůstanou. Podle mě se to úplně nevymýtí.

J: Pojďme se zase vrátit k závodnímu víkendu v Praze. Jak jsi spokojený s nedělním výsledkem vaší sprintové štafety?
A: Já bych řekl, že výsledek byl fajnový. Zaběhli jsme to, co jsem čekal. Řekl bych, že na zlatou medaili ta naše štafeta úplně nemá. Když se podívám třeba na štafetu Turnova, tak je asi trochu jinde. Já jsem spokojený s tím, jak běželi zbylí tři členové štafety. Určitě si nemůžu stěžovat, bylo to fakt dobrý.

J: Ohledně tvého výkonu. Na svém úseku jsi dosáhl šestého času, stáhl jsi pět pozic a 33 sekund na čelo závodu. Jaké to bylo vybíhat více zezadu a stahovat pozice?
A: Určitě mám lepší pocit, když vybíhám ze zadní pozice, než když vybíhám první, protože můžu spolupracovat s lidmi, které potkávám a jsou stejně rychlí jako já. To se pak běží pěkně.
J: Lišil se nedělní závod nějak výrazněji od toho sobotního co se týče terénu nebo stavby tratí?
A: Nepřišlo mi, že by to bylo tak rozdílné. Asi tam byly zásadnější volby. Byly tam dva dlouhé postupy, které byly poměrně rozhodující. Dalo se na nich určitě získat. Ale jinak bych řekl, že to byly podobné paneláky.

J: Letošní sezónu máš zatím trochu jako na houpačce. Jaké máš ambice pro zbytek jara?
A: Chtěl bych jet na mistrovství Evropy dorostu, kdyby se to dalo nějak dohromady. A jinak bych chtěl zaběhnout solidní výsledek na MČR na krátké trati. A určitě bych se chtěl v žebříčku A posunout do top desítky, ideálně do top pětky.

J: Na EYOC jsem se chtěl zeptat separátně. Jak reálně vidíš, i s ohledem na dnešní výsledek, možnost nominace? Body za dráhový test a mistrovství na sprintu máš poměrně slušné.
A: Po dnešním závodě musím říct, že to bylo horší, než jsem čekal. Čekal jsem, že alespoň ten bod by tam mohl padnout, ale nějak to nevyšlo. Zítra na klasické trati do toho dám všechno a doufám, že to výjde a budou z toho nějaké pěkné body a ještě ten EYOC výjde.

J: Děkuji za rozhovor, přeji ať se ti nejenom zítra daří a na EYOC se nominuješ kdyžtak alespoň bez přímé nominace na základě rozhodnutí trenérů.
A: Děkuju.

Žebříček A Nejdek

V sobotu 21. května se odjíždělo velmi brzo ráno, nepamatuji si přesně v kolik to bylo, ale bylo to hodně brzo, protože do Nejdku to z Brna není nejblíž. Čekala nás tam poslední áčka jarní sezóny (pak už bylo jen MČR na krátké trati). Klasicky to byla v sobotu krátká a v neděli klasika. Běželo se na úplně nové mapě v okolí přírodní rezervace Oceán u Perninku. Byla připravena warm-up mapka, která se úplně nepodobala lesům v okolí Oceánu, ale zase to bylo velmi podobné jako závěry tratí jak v sobotu, tak i v neděli. Shromaždiště bylo na pěkné louce a bylo moc pěkně udělané. Počasí nám také dobře vyšlo, takže z mého pohledu byly závody celkem fajn. Krátká trať se ze začátku běžela v bažinkách, které jsou podobné jako ve Švédsku na náhorní plošině, a poté se sbíhalo dolů na shromaždiště. Tratě byly hezky postavené, a i když to bylo těžké, celkem jsem si to užil.

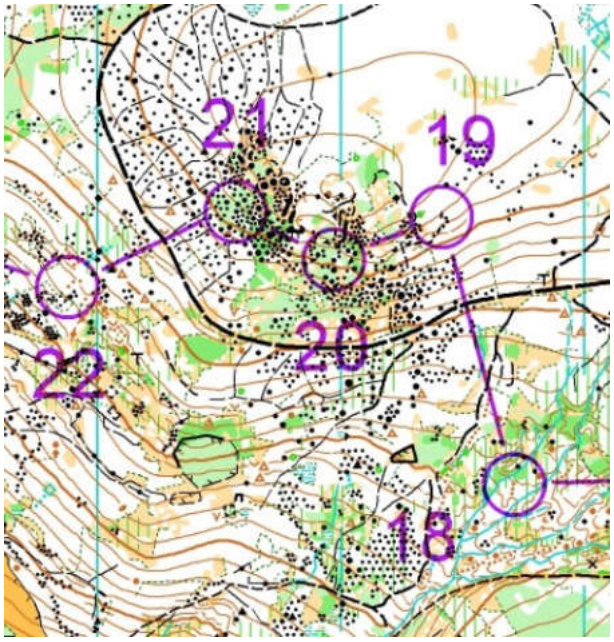

Po závodech jsme se vydali na ubytování a poté do opuštěného dolu Rolava. V neděli byla na programu klasika, tratě byly dlouhé a nepodobaly se příliš klasice, protože tam nebylo mnoho voleb. Směrné časy vůbec nebyly dodrženy – např. v kategorii H10 byl vítězný čas 70:37, což mi přijde opravdu hodně. Každopádně terén to byl moc pěkný a celkově tyhle závody byly fajn (až na nedělní klasiku).

Adam

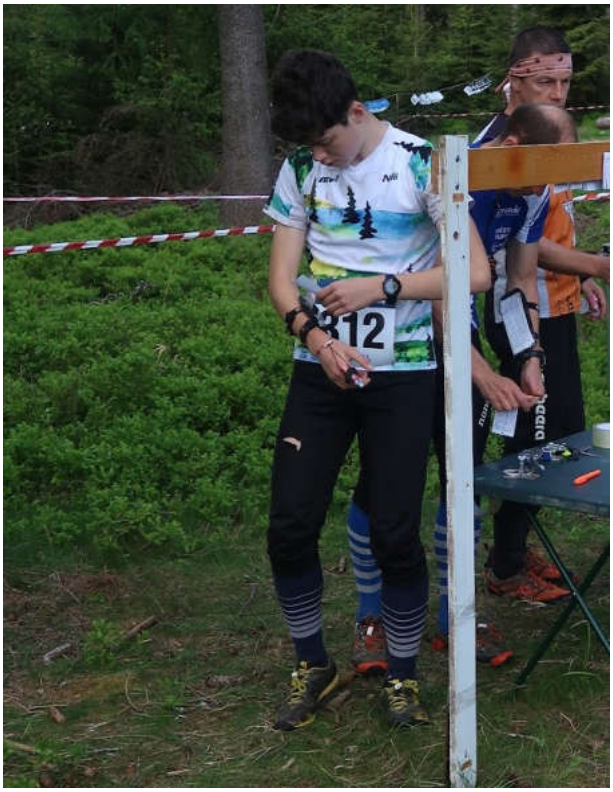

Výsledky obou závodů jsou k dispozici na ORISu. Krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5549, klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5550

Vilém Bednařík:

Na klasikách se cítím docela dobře

Vilda patří bezpochyby k užší špičce ve své kategorii, což mu pro letošní sezónu vyneslo i pozici sledovaného závodníka juniorské reprezentace. Dokázal už získat i tři medaile z mistrovství Republiky a proto je poměrně zajímavé, že se v samostatném závodě žebříčku A postavil na stupně vítězů až letos na nedělní klasické trati v Nejdku, kterou dokončil na třetím místě, čímž v daný okamžik zároveň posílil svoje šance na nominaci na letošní EYOC. Nejen o úspěšném závodním víkendu v Nejdku, ale i o jeho přístupu k reprezentaci a dalších sportovních aktivitách jsme si spolu povídali po doběhu oblastního mistrovství štafet na Horneku, tedy v době, kdy už bylo zřejmé, že nominace na EYOC mu nakonec bohužel utekla.

Jirka

J: Ahoj Vildo, v Nejdku na klasické trati jsi se poprvé postavil na stupně vítězů závodu žebříčku A a to přesto, že už máš tři medaile z mistrovství Republiky. Čím to je, že se ti až do teď nedařilo na samostatných závodech žebříčku A prosadit?

V: No, to pořádně nevím. Asi to bylo taky tím, že většinou se mně moc nedaří na krátké trati, což je většina závodů žebříčku A. Klasiky a sprinty mám lepší. Klasická trať byla vloni v žebříčku A jenom jedna, běžela se na Kladkách a tam jsem byl čtvrtý. Z MČR na klasice jsem pak měl medaili. A letos to byla vlastně první klasika. Na klasikách se cítím docela dobře. Myslím si, že tam jsem na tom dobře fyzicky a hodně na tom získávám.

J: Jak sis samotný závod užil?

V: Závod to byl dobrý. Hned ze začátku, na druhou kontrolu jsme tam měli takovou volbu. Bylo to kolem rezervace Oceán, takové zleva, zprava. Hned ze začátku, když jsem ten postup šel, tak jsem byl trochu nejistý. Moc jsem pořádně nevěděl kde jsem, ale nakonec jsem tenhle postup zvládl a pak už to bylo hodně fyzické, hodně běžecké a to mě myslím sedlo a až na dvě menší chyby jsem to všechno uhlídal. Takže v pohodě.

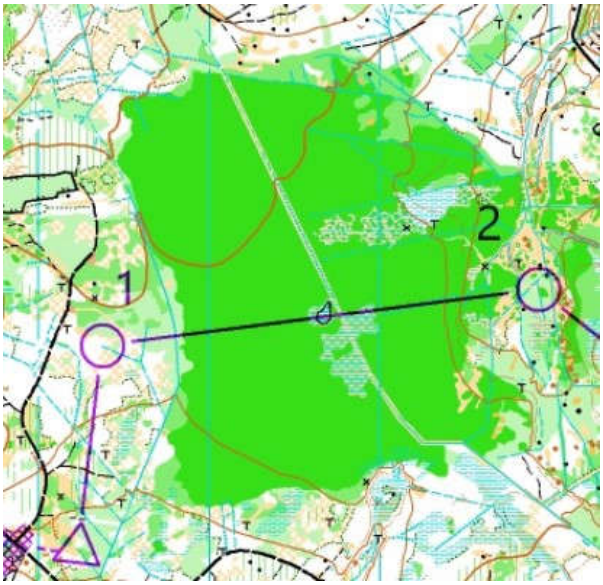

J: Na ten postup na druhou kontrolu jsem se chtěl zeptat samostatně. Vyplatilo se to jít rovně skrz klečí? Pokud vím, tak tam nějaké takové postupy byly. Popřípadě bylo z mapy možné jednoznačně identifikovat, z které strany rezervace to bude rychlejší vzhledem k charakteru terénu?

V: Myslím si, že Kuba Chaloupský v juniorech to vzal rovně. On osobně tvrdí, že na tom nic extra neztratil. Já jsem se do téhle varianty nepouštěl, takže jsem vybíral zleva, zprava. Nakonec jsem se rozhodl pro levou severnější variantu, protože jsem se tam ze začátku mohl svézt trochu po cestě a ta obíhačka

samotná mně přišla kratší, než kdybych šel spodem. Myslím, že tam byla i lepší dohledávka, že jsem tam šel z jistější strany. Když se to šlo zprava, tak se tam myslím šlo přes nějaký jedničkový hustník a bylo to těžší na dohledávku. Hodně lidí na té pravé variantě i chybovalo.

J: Po závodě se vyrojilo docela dost kritiky na stavbu tratí. Šlo především o extrémní náročnost tratí žákovských kategorií a naopak výrazně přestřelené délky dospělých tratí. Jaká byla stavba trati H18A z tvého pohledu?

V: Podle mě byla naše trať na délku i na převýšení v pohodě. Byla tam ale docela těžká podložka, neběželo se úplně nejrychleji. U nás to šel první myslím sedmdesát tři, já jsem to šel sedmdesát šest, což je teda trošku přes náš směrný čas, ale mně to nijak nevadilo. Myslím si, že mi to i vyhovuje, když je to trošku delší než obvykle. Takže já jsem byl spokojený.

J: Rovněž se ozývala kritika mapy. Měl jsi ty sám s mapou nějaký problém?

V: S mapou jsem asi problém vyloženě neměl, ale ta naše trať nebyla tak technicky náročná jako například mužská, takže nějaké detaily na mapě jsem asi ani řešit nepotřeboval.

J: Jak hodnotíš svůj sobotní výkon na middlu, kdy jsi byl osmý?

V: V sobotu jsem ten závod rozběhl podle mě docela dobře, ale na sedmou a osmou kontrolu jsem udělal postupně chyby na minutu a pak na dvě. Tam už mě vlastně doběhl o čtyři minuty Strejda, který šel dva intervaly za mnou a pak jsme šli spolu. Od té osmé kontroly to bylo hodně rychlé a šli jsme to bez chyby. Ale určitě ty tři minuty na chybách zamrzí.

J: Lišily se z tvého pohledu nějak výrazně oba víkendové závody?

V: Ta sobotní krátká byla hodně technická. Bylo to takové málo fyzické, spíš to bylo na techniku. Bylo to na začátku na rovině a pak tam byl ten downhill. Ta klasika byla taková běžná klasika. Nebyla tak specifická jako ten middle.

J: Terén, v němž se běžely oba víkendové závody byl na české poměry hodně specifický. Líbil se ti, respektive vyhovoval ti svým charakterem?

V: Terén se mně hodně líbil, ale nevím, jestli mně vyhovoval. Ta klasika mně hodně sedla, ale nevím, jestli to bylo terénem a nebo spíš parametry. Ale byl jsem spokojený s terénem, moc se mi tam líbilo. Určitě bych se tam chtěl i vrátit.

J: Oba víkendové závody se počítaly do nominačního žebříčku na EYOC. Myslíš, že byly relevantní vzhledem k tomu, kde se EYOC poběží? Na severu Maďarska jsou především listnaté lesy a strmé svahy.

V: Slyšel jsem, že lidi říkají, že ty terény byly dost nerelevantní vzhledem k tomu, co v Česku máme, a že je to takové nešťastné řešení na tom dělat nominačky. Ale já jsem to nijak neřešil. Pro všechny to byl stejný terén, stejně neznámý, takže mě to ani nijak netrápilo.

J: Co ty a EYOC? Byla tvým letošním cílem nominace?

V: Chtěl jsem se určitě nominovat, ale před MČR ve sprintu jsem byl nemocný, takže mně MČR ve sprintu moc nesedlo. Potom už to bylo takové, že jsem s nějakou nominací ani moc nepočítal. Takže při těch nominačkách

v Nejdku jsem to už nějak dostal z hlavy. Tam jsem se spíš jenom soustředil na závod a na nominaci jsem moc nemyslel.

J: Pokud se nepletu, tak v nominačním žebříčku jsi se pohyboval právě v okolí kritického čtvrtého místa a měl jsi potřebný bod z lesa. V žebříčku A jsi aktuálně šestý. Do kdy jsi věřil, že doplníš dva přímo nominované závodníky a na EYOC pojedeš?

V: Říkal jsem si, že bych musel mít hodně štěstí a bylo by to asi za předpokladu, že by někteří dorostenci jeli na juniorské Mistrovství světa, což nakonec jede jenom Dan Bolehovský. Věděl jsem, že jsem nějak na té hranici, že možná budu první náhradník nebo až ten šestý. Nakonec to nedopadlo, ale nijak se tím netrápím a určitě jsou i další věci, na které se můžu v sezóně soustředit.

J: Jak to vlastně máš s reprezentací? Pro tuto sezónu jsi i sledovaným závodníkem juniorské reprezentace, ale na jaře jsi vynechával soustředění kvůli florbalu a teď jsi ani nebyl na nominačkách.

V: První dvě soustředění juniorské reprezentace, která byla pro sledované jsem vynechal kvůli florbalu. Tam jsme ještě dohrávali sezónu. Ale teď po sezóně jsem už s florbalem skončil a plně se věnuji orienťáku. Byl jsem teda jenom na jednom ze soustředění, na která jsem jet mohl. Na nominačky na JWOC jsem měl v plánu jet, ale byli jsme se školou na školním zájezdu v Itálii. Takže to mě možná zpětně trochu mrzí, že jsem tam nebyl. Nebylo to tak, že bych ty nominačky jenom vynechal, protože bych na ně jet nechtěl.

J: Takže s reprezentací počítáš? Není to pro tebe jen nějaká okrajová záležitost a hodláš se v reprezentaci udržet?

V: Ano, určitě. Doufám, že se ještě do konce sezóny dokážu posunout v žebříčku A, zaběhnout nějaké závody, abych ještě ukázal, že alespoň v těch sledovaných mám co dělat a nebylo to tak, že by lidi mohli jenom říkat, že na to kašlu.

J: Dál jsem se chtěl zeptat na další sporty, kterým se věnuješ. Kromě orienťáku se věnuješ i florbalu a poměrně aktivně běháš atletiku za znojemský klub. Lze tyto sporty úspěšně kombinovat? A který v současné chvíli považuješ za svůj hlavní?

V: Dobře se to kombinovalo, když jsem byl mladší. Myslím si, že mi celkově ve sportu i hodně pomohlo, že jsem měl velkou všestranost. Hezky se kombinoval florbal s orienťákem. V zimě jsem hrál florbal, v létě jsem běhal. To bylo fajn, ale poslední dobou, když už jsem se snažil běhat líp a víc trénovat, tak se ty tréninky blbě kombinovaly. Poslední sezónu jsem chodil na florbalové tréninky jednou nebo dvakrát týdně, spíš jak mi to vyšlo. A teď na jaře už to bylo opravdu špatné. Skoro vůbec se to nedalo zkombinovat, takže jsem i po sezóně s florbalem přestal. Taky se věnuju atletice a atletiku dělám jako doplňkový sport. Mám registraci, takže většinou chodím druhou ligu mužů, kterou Znojmo běhá a pak dorostenecké závody. Teď minulý týden jsem se nominoval na MČR, kde jsem běžel dva tisíce metrů překážek. Skončil jsem tam pátý, takže s tím jsem hodně spokojený.

J: Takže jestli to chápu správně, tak do budoucna bereš jako svůj hlavní sport orienťák?

V: Beru jako hlavní sport orienťák, ale zároveň bych se chtěl určitě věnovat i atletice a snažit se zkombinovat atletický a orienťácký trénink.

J: S reprezentací a nominací na EYOC souvisí i Mistrovství na krátké trati. Co se stalo na postupu na první kontrolu v kvalifikaci? A proč jsi se pak rozhodl neběžet finále?

V: No, pořád pořádně nevím, co se na první kontrolu stalo. Už do závodu jsem šel takový utahaný. Asi jsem byl hodně unavený z cesty. První kontrola byla kámen uprostřed hustníku a asi mně tam nějak úplně vypla hlava. Čtrnáct minut jsem tu kontrolu hledal, pak jsem ji nějak našel a už jsem to jenom tak nějak doběhl, aby se neřeklo. Už před MČR na krátké jsem měl záložní program, kdyby se náhodou nepovedlo nominovat do finále A, že v neděli poběžím v Ostravě dva tisíce metrů překážek, na kterých jsem letos ještě neměl zaběhlý čas a potřeboval jsem ho na to Mistrovství České Republiky. Takže, když jsem pokazil sobotní kvalifikaci, tak jsem alespoň jel v neděli do Ostravy, kde jsem si zaběhl limit na MČR v atletice.

J: Pojďme teď k příjemnějším věcem. Letos jsi byl i členem historicky první štafety PBM, která vyhrála závod Českého poháru. Bylo to v sobotu v Novém Městě na Moravě. Na druhý úsek si vybíhal patnáctý s téměř tříminutovou ztrátou. Vyhrál jsi ho a doběhl první těsně před štafetou ZBM. Jaký to byl pro tebe úsek?

V: Celé jsem to šel s Tomem Kučerou. Bylo to tak, že oba dva jsme se hodně tlačili a snažili jsme se jeden druhému utrhnout. Nakonec si myslím, že to bylo to, co nám pomohlo. Nebylo to ani tak, že bychom spolupracovali, spíš to byla prostě PBM ZBM rivalita, která nás hnala. Takže jsem rád, že jsem ho nakonec i v poměrně zbytečném finiši na konci druhého úseku udolal. Ale byl to dobrý závod. Když jsem byl na divácké, tak jsem pochopil, že jsme na tom dobře, že jsem to asi vytáhl docela dost, ale až v cíli jsem zjistil, že jsem to vytáhl až na první místo. Už jsem jenom doufal, že to Strejda udrží a ten to teda udržel a s luxusním náskokem jsme vyhráli.

J: Takže Strejdíkovi jsi věřil, že na třetím úseku nezaváhá a dotáhne to.

V: Ano, Strejdíkovi jsem věřil. On to umí. Myslím si, že nebylo nějak o čem pochybovat, že by to nevyhrál. Byl v docela dobré formě, byl rozběhaný, takže jsem mu věřil.

J: Co bylo v neděli jinak, že se vám sobotní výsledek nepodařilo zopakovat?

V: V neděli jsme měli hned po prvním úseku docela velkou ztrátu a já už jsem na svém druhém úseku neměl nikoho, s kým bych pořádně běžel. Takže jsem něco málo stáhl, ale nebyl to optimální výkon. Asi to šlo jít rychleji. Pak teda Strejda dost dobře zaběhl na třetím úseku a běžel tam kolem třetího místa, ale nakonec v pytlíku udělal chybu a skončili jsme myslím čtvrtí nebo páti. Takže

to byla trochu škoda, ale nevadí. Určitě jsou i další závody Českého poháru, kde chceme ukázat, že umíme vyhrávat.

J: Co plánuješ na prázdniny? Chystáš se na nějaké zajímavé závody?
V: O prázdninách mám jedno soustředění v Jeseníkách. Pak tam bude tak týden a půl volna. To úplně nevím, co budu dělat. 13. července jedu na Baník, budou hrát přátelský zápas proti Celticu. Tak na to se těším. Pak pojedeme na dva týdny do Švédska. Budeme se účastnit O-ringenu, pak budeme mít týden soustředění a zakončíme to dětskou Tiomilou. Myslím si, že na dětskou Tiomilu bychom letos mohli mít hodně dobrý tým a doufám, že vylepšíme loňské šesté místo. Snad to výjde, věřím tomu, že ano. Srpen pak budu mít takový volnější. 20. srpna bude druhá liga mužů a žen v atletice, takže tam asi poběžím nějakou trojku, nebo něco takového. Takže asi před tím budu trochu ladit na dráze, abych si zaběhl nějaký dobrý čas. A na konci prázdnin je tradiční testování a srovnávací testy v orienťáku.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti ve zbytku sezóny daří.
V: Děkuju.

Doubravka Procházková:

Vyhovuje mi, když je terén těžký

Dobravka měla letošní jarní část sezóny jako na houpačce. Po skvělém úvodu, kdy suverénně vyhrála závody ve Španělsku a vysloužila si tím výkon minulého čísla, si formu přenesla i do prvních závodů u nás. Ve sprintové části sezóny ale přišel výrazný útlum, který se jí ovšem na konci jara podařilo úspěšně zvrátit. Na závodech žebříčku A v Oldřichově u Nejdku se vešla dvakrát do první desítky v kategorii D16A a v sobotu na krátké trati si dokonce vylepšila svoje dosavadní nejlepší umístění v závodě žebříčku A na páté místo. Dobrou pohodu si pak přenesla i do vrcholu jarní části sezóny, kdy na Mistrovství na krátké trati po suverénním postupu do finále A navázala na výsledky z Nejdku jedenáctým místem. Především o těchto dvou závodních víkendech, ale i o tom, jak je se svými výsledky v jarní části sezóny ona sama spokojená a zda by mohla její výkonnost stačit na reprezentaci jsme si povídali po skončení letošního posledního jarního středečního mapového tréninku na Myslivně.

Jirka

J: Ahoj Doubí, jak sis užila poslední letošní jarní mapový trénink?
D: Bylo trochu tepleji, než jsem čekala, takže se běhalo trošku hůř, ale na to si už teď v létě budeme muset zvyknout. Trochu bouřilo, takže jsme nevěděli jestli začne bouřka, nebo ne. Ale pro mě to bylo docela zábavné, protože jsme měli připravených více tratí a mikrosprint. Takže to byl takový pohodový poslední trénink před prázdninama.

J: Na krátké trati v Nejdku sis posunula svoje dosavadní maximum ze závodů žebříčku A na páté místo. Jak sis užila tenhle závod?
D: Hodně jsem se na něho těšila, protože to byl vlastně skoro první závod po sprintech na začátku sezóny. A navíc to byla krátká trať,

která je moje nejoblíbenější disciplína. Jak jsem slyšela po doběhnutí, že les, nebo terén, je velmi těžký, tak jsem se na to moc těšila a užila jsem si to hodně.

J: Tvoje trať D16 vedla například na rozdíl od D18 všemi pasážemi závodního prostoru od bažin přes kleč až po skalnaté partie. Jak ti ten terén vyhovoval? Stíhala ses přepínat mezi jednotlivými typy terénu?
D: Docela jo. Byl to teda krásný terén. Velmi se mi líbil a myslím, že jsem orientaci zvládla dobře. Samozřejmě jsem se nevyvarovala menším chybkám, které podle mě byly trošku zbytečné, ale o tom ten orienťák vlastně je.

J: Co ti chybělo, aby ses postavila na bednu? Chybělo jen pětatřicet sekund?
D: Udělala jsem dvě zmiňované hodně blbé chyby, takže mě to hodně mrzelo.

J: A je něco, co ti třeba obecně chybí na ty bedny do budoucna?
D: Tak určitě musím potrénovat rychlost nebo fyzičku, protože v mapě jsem si celkem jistá. Samozřejmě to není nejlepší, ale spíš se zaměřuju na běh.

J: I tím pátým místem jsi ale získala body do nominačního žebříčku na letošní EYOC. Přemýšlela jsi, popřípadě přemýšlíš do budoucna o reprezentaci?
D: Jestli se mi bude běhat dobře, tak určitě, ale podle mě je naše konkurence velmi velká, takže to bude velmi těžké, pokud budu do reprezentace chtít.

J: Vraťme se ale k závodnímu víkendu v Nejdku. V neděli jsi měla na začátku trati stejně jako většina ostatních kategorií dlouhou volbu kolem rezervace Oceán. Jak zásadní tento postup na vaší trati vzhledem k její poměrně malé délce podle tebe byl?
D: Podle mě bylo spíš důležité, jak člověk ten postup realizoval a jestli ho realizoval bez chyb, protože obě volby byly přibližně stejně dlouhé. Jedna využívala cestu, ale pak vedla lesem. A ta druhá, kterou jsem neběžela, vedla taky kousek po cestě, ale byla vzdálenější od spojnice.

J: Jak hodnotíš nedělní závod jako celek? I ve vaší kategorii, stejně jako ve většině ostatních, jste byly na trati déle, než jsou směrné časy.
D: Pro mě byl závod po krátké trati dost náročný. V hustých hustnících se člověk musel vypořádat s velkým množstvím klacků a podrostu. Bylo těžké udržet směr a po proběhnutí těchto pasáží už člověku nezbývalo moc sil. A když se běželo v bažinách, tak se v nich samozřejmě běhá špatně. Tam to taky ubere síly, takže to bylo velmi náročné.

J: Po závodě se docela diskutovali i nad kvalitou mapy. Měla jsi s ní ty sama nějaké potíže?
D: Ani moc ne. Spíš jsem se soustředila na ten závod, než abych stihla kontrolovat nějakou kvalitu mapy.

J: Před závody v Nejdku jsi měla období, kdy tvoje výsledky nebyly úplně ideální. Čím to bylo? Úplný začátek sezóny někdy do začátku dubna jsi měla výborný.
D: Podle mě to bylo tím, že se odehrávaly spíše sprintové závody, což není moje oblíbená disciplína. A taky v tom nejsem moc dobrá. A taky si myslím, že to je tím, že jsem byla v období těch sprintů nemocná, takže se mně po nemoci běhalo špatně.

J: Formu z Nejdku jsi ale pak potvrdila i na Mistrovství na krátké, kde byla také velmi těžká běžecká podložka. Vyhovují ti takovéto silovější závody?
D: Určitě mi vyhovuje když je terén těžký a musím se víc soustředit na mapu než běžet.

J: Vaše finálová trať na krátké jako jedna z mála příliš nezabrousila do oblasti hlubokých bažin. Přesto se i u vás dost chybovalo a časové rozestupy byly poměrně velké. Jaká ta trať byla z tvého pohledu a jak ses s ní popasovala?

D: Na začátku tam byly docela lehké postupy, které jsem zvládla v pohodě. Ale pak, jak se šlo do té pasáže s bažinami, tak tam byl pro mě docela nepřehledný terén. Do těch bažin se nabíhalo z vrchu, takže byl člověk hodně rozběhnutý a daly se udělat chyby.

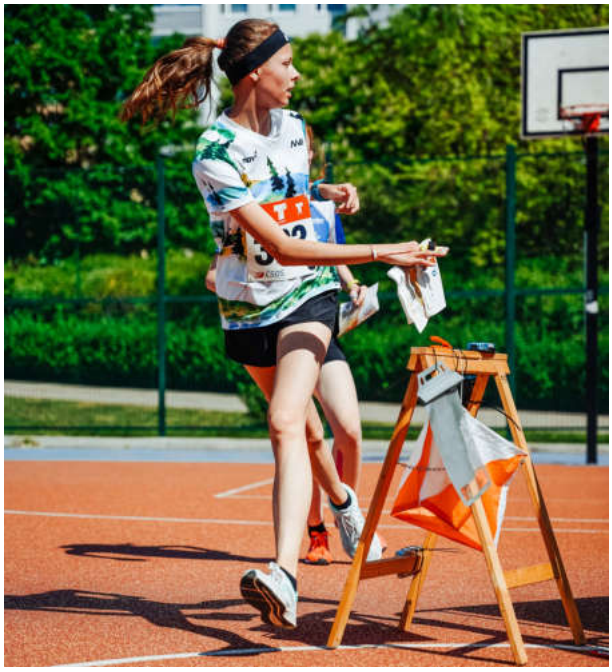

J: A tys to tam zvládla ze svého pohledu dobře?
D: Právě na tu kontrolu, na kterou se sbíhalo dolů, jsem udělala chybu.

J: Před sezónou jsi říkala, že chceš dosáhnout pěkných výsledků na mistrovstvích Republiky. Je konečné jedenácté místo z tvého pohledu pěkný výsledek?
D: Byla jsem spokojená, že jsem se dostala do finále A, takže jsem byla spokojená celkově.

J: jak jsi celkově spokojená se svými výsledky v jarní části sezóny?
D: Tak na začátku to mohlo být trošku lepší, ale pak jsem si trošku zlepšila náladu těmi lesními závody.

J: Teď jsou před námi prázdniny, kdy o výsledky zas až tak moc nejde. Na jaké zajímavé orienťácké akce se o prázdninách chystáš?
D: Na začátku prázdnin jedeme na Cenu Střední Moravy, kde pak budeme mít s tím spojené soustředění. Ráda bych jela i na H.S.H., co se minulý rok nekonalo, ale jedeme do Švédska, takže se tohoto závodu nebudu moct zúčastnit.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti daří jak na prázdninových závodech, tak potom hlavně ve zbytku hlavní sezóny na podzim.
D: Taky děkuju.

Žebříček B-Morava – Ochoz u Brna

První žebříček B-Morava odstartovaly SK Žabovřesky Brno. Konaly se ve dnech 21.-22.5.

Zvolily si oblast u Ochozu u Brna s centrem u Hádeckého rybníka. Počasí bylo ideální na běh, teplota dosahující 22 stupňů. Parkování bylo na přilehlé louce v blízkosti centra.

V sobotu byla krátká trať se dvěma starty. Pro závodníky D/H16-D/H65 byla vzdálenost na start neuvěřitelné 3 km. Bežně se setkáváme se vzdáleností startu okolo 2 km. Tato délka měla vliv na pozdní příchody na start, jelikož si závodníci špatně spočítali čas nutný k dostavení se na svůj startovní čas. Díky vysokým teplotám se začala u některých objevovat i únava.

Kategorie HDR, D/H10, D/H12, D/H14B/C, P, D/H75 a starší to měli 1,5 km a 75m převýšení na start, což odpovídá běžným vzdálenostem na start.

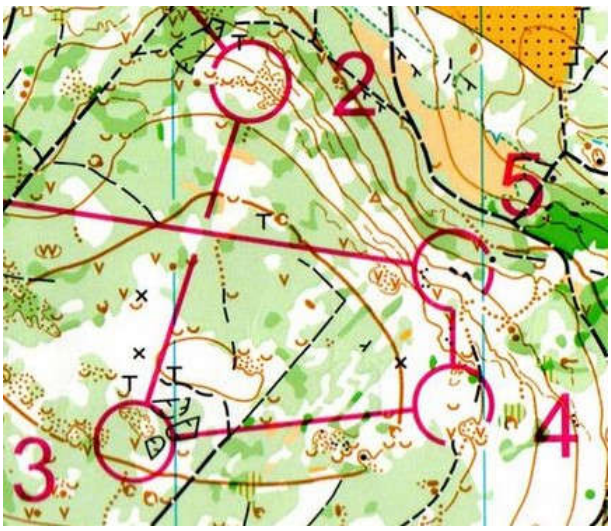

Sobotní tratě byly postaveny na mapě Skalka. Stavitel tratí se snažil maximálně využít potenciál terénu a nabízených objektů.

Nedělní klasické závody už probíhaly v běžnému standardu. Vzdálenost na start byla v normálu, délka a vítězný čas u mé kategorie byl stanoven dobře. Neslyšel jsem žádné námitky, že by to v jiných kategoriích bylo jiné. Klasika byla postavena v lépe průběžném terénu než sobotní krátká trať a bylo zde i více běžeckých úseků.

Pro mě osobně byly závody náročné, sobotní závod rozhodovala mapová příprava a nedělní rozhodovala fyzická kondice jednotlivých závodníků.

Závody nebyly naplněny pozitivními výsledky, tak aspoň tady máme ty nejlepší z nás:

D10N 3. místo - Ramachová Anna
D14C 5. místo - Stratilová Barbora
D14B 5. místo - Strýčková Barbora
D35C 5. místo - Ramachová Magda
H10N 1. a 3. místo - Denemarek Albert
H10C 1. místo - Vítek Vojtěch
H14C 2. místo - Svoboda Jakub
H65B 3. místo - Robotka Libor

Jakub Komenda

Výsledky obou závodů jsou k dispozici na ORISu. Krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6683, klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6684

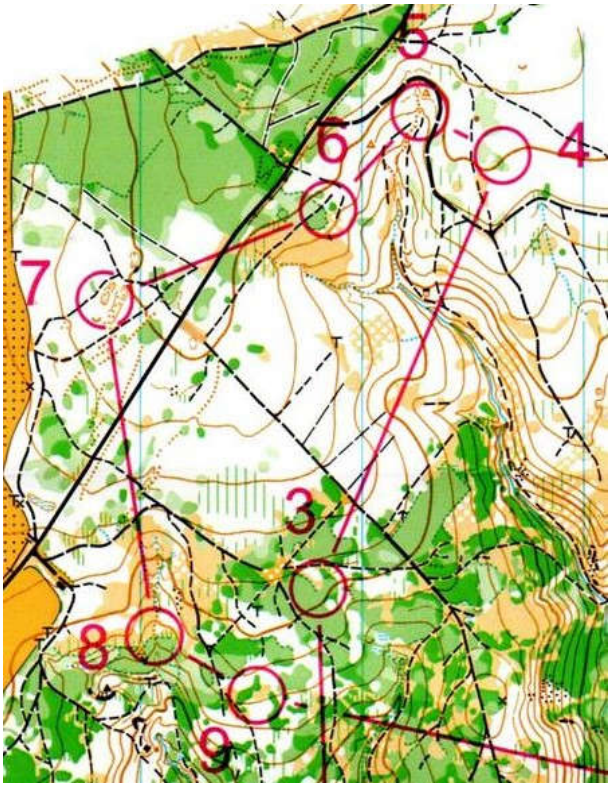

Celý den a celou noc

Tak jsme si to opět nenechali ujít. Nakonec těžko odolat. Kdo by se nechtěl proběhnout po lese, když slunce rozehřívá vločky jinovatky na ranní rosu. Tu ranní chvíli, kdy slunce prořízne les, a noční kontroly přestanou házet odlesky do daleka a je potřeba je opět poctivě najít. To všechno po tom, co se po dvou hodinách přerývaného spánku nasoukal do vlhkého a studeného dresu, protože už vyráží do lesa na šestý úsek, a suchá sada oblečení není k dispozici. A zkusil se přesvědčit, že se mu do lesa chce i po těch třiceti svižných kilometrech, co už má za poslední den v nohou.

Takže mi není moc jasné, proč jsme si to ujít nenechali, ale u všech zúčastněných šlo o mnohonásobnou recidivu. Snad selektivní paměť vytlačující traumata ročníků minulých, možná snaha přesvědčit sama sebe, že tentokrát to bude pohoda, nebo třeba největší počet odběhaných orienťáků za minium času neodpracovaných rodinohodin. Každopádně a zase znovu jsme se našli na startu Čtyřiadvacetihodinovky orientačního běhu.

Tato akce pořádaná německým klubem USV Jena OL má solidní tradici, jednalo se o již 23. ročník. Většinou probíhá jednou za dva roky, když zrovna neprobíhá zombie apokalypsa jako loni, popřípadě jiná přírodní či společenská kalamita. Pro zatvrzelé příznivce byly do hluchých let vkládány obdobné závody v Maďarsku. Jejich historie je však těžko dohledatelná, protože na rozdíl od Němců mění webové adresy závodů, popřípadě zveřejňují propozice pouze v rodném jazyce a jsou tak za hranicí mé schopnosti práce s googlem. Přes tuto kryptyčnost jižnějších organizátorů s následkem mnohem menšího startovního pole se nám díky osobním kontaktům dařilo v minulých letech maďarské mutace zúčastňovat. Odměnou byly mnohem komornější závody, zato v bez výjimky v úžasných terénech s příjemným zázemím. Pro závodníky preferující domácí luhy a háje je pak dobrou zprávou, že orienťáci z FSP dovezli tento originální formát i do Čech. Zatím se tedy neběžel (zombie apokalypsa), ale napřesrok už by to mělo vyjít.

24 hodin je nepřekvapivě doba trvání celého závodu. Naštěstí na to není člověk sám. Tedy krom maďarské kategorie “eugeny”, kde na to právě sám je, a v jejíž startovce jsem myslím jeden rok zahlédl i tři lidi ochotné tuhle řeholi podstoupit. Ve standardní konfiguraci je to štafeta šesti lidí. Říkám lidí, ale je potřeba mít na paměti, že dva z nich musí být ženy. A třetí musí být z nějaké znevýhodněné skupiny, jako junior, veterán, nebo ještě další žena. Pořadí běžců je pevné, jednoho člověka lze v průběhu závodu stáhnout po alespoň jednom odběhnutém úseku, akorát se již později nesmí do závodu vrátit. Běhá se na co nevyšší počet správně zaběhnutých úseků, pokud tým oběhne všechny, tak rychlejší vyhrává. Úseků bývá něco mezi 35 a 40, letos 39. Sada úseků je pro všechny týmy stejná, každý úsek pro jednotlivý tým má ale jinou trať. Na začátku několik startovacích farstovaných úseků, pak denní úseky. Denní úseky jsou rozděleny napůl na orientačně lehké a těžké, v obou kategoriích jsou rozepsané tratě od cca 2,5 po 10 kilometrů v délce a od 50 do 400 metrů převýšení. Až to skončí, nebo začne padat noc – co přijde dříve – tým absolvuje dva úseky stmívací a pak vzhůru na noční. Zase lehké a těžké, zase různě dlouhé i široké, teda vlastně vysoké. Na konec pár finálových farst, a je hotovo. Což platívá pro jeden až tři nejlepší týmy, ostatní končí na časový limit. Nebo když jsou organizátoři optimisté, tak se nikdo nedostane ani k finálovým farstám.

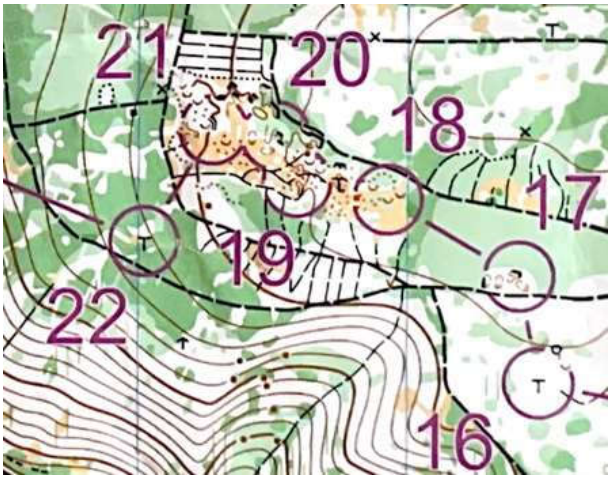

Teď trochu o tom, jak to letos šlo.

Krátká verze: Není každý den posvícení.

Dlouhá verze: Věci začaly optimisticky. Mnohem dříve, než se odjíždí, začíná totiž první zápletka závodu. Tou je stavba týmu. Šest lidí se nezdá jako nijak nesplnitelný počet. Běžné závody družstev vyžadují více, a to je ještě omezeno na požadavek příslušnosti všech členů družstva k jednomu oddílu, tak jak by mělo být šest problém?

Problémy jsou v zásadě dva: nízká likvidita a holky.

Kdo chce postavit tým, musí naplnit kvótu dvou holek. Nebo i tří, ale sehnat veterána nebývá v našem případě problém, tak stačí dvě. Problém začíná ve chvíli, kdy děvče musí být svolné běhat orienťák v noci. A ještě mu musí přijít jako dobrý nápad v noci na běh vstávat dvakrát, a za jeden den a noc se jít pokochat lesním porostem asi tak šestkrát. Kritéria noční orientace a běžecké vytrvalosti splní spousta holek s výkonnostními ambicemi, povětšinu jim však rankingovými body nehodnocená akce nesedí do tréninkového plánu, navíc termín bývá kousek před nějakým mistrovsvím a chvíli po jiném mistrovství. Děvy výkonnostního spektra tak prostě nemají na koniny čas. Ve chvíli, kdy přestanou řešit tréninkový plán, začnou hrozit těhotenství, a pak rodinná zaneprázdnění a následně ztráta motivace motat se po tmě v lese, navíc několikrát za jeden den. Na místě je dík a poklona holkám, které nám umožňují se celkem pravidelně zúčastňovat.

Problém likvidity je v potřebě právě šesti lidí, ne více, ne méně. Buď se nedostává, nebo přebývá, v nejhorším případě nejdřív přebývá, a když se řeší odstoupení tak už jsou dříve odmítnutí uchazeči zaneprázdněni. Nebo uraženi, že se nedostali už na poprvé.

Tentokrát všechno proti standardu proběhlo úplně jinak. Spřízněná holčičí tréninková skupina si vyzkoušela štafety na žabiňáckém Krátkém Dni a rozhodly se, že chtějí více a lépe, a že vyrazí na čtyřiadvacetihodinovku. Právem manželským byl přizván Honza Kopáček, a já jsem dostal pozvánku asi za celoživotní zásluhy a přihlašování posledních pěti ročníků.

Takže bylo rychle dohodnuto a přihlášeno. Od té doby to začalo jít zvolna dole vodou. Omluvenky odstartovalo pochroumané koleno Verči Křístkové, to se dá omluvit přílišnou tréninkovou horlivostí. Krátce na to odstupuje i Janča Kopáčková, zda z důvodů horlivosti či jiných zůstává zahaleno tajemstvím. Alespoň půjčila muži na akci firemní auto. Což se ukázalo jako chyba, ale popořadě.

Naštěstí letos máme zálohy, a tak i když PePr si jede nepříliš dobrovolně užívat školní výlet, na uvolněná místa zaskakují Lucka Cicvárková a Michal Šrubař.

Cestu tam pečlivě vkládám do dvou navigací a vyrážím s půlkou týmu o hodinu dříve, abychom stihli prezentaci. Do Prahy jedu po paměti, a pak se svěřuji do rukou navigace Lucčina mobilu, která nás zkušeně povodí po jižním Sasku o hodinu delšími oklikami. Když máme půl hodinky do cíle, druhé, o hodinu později vyjíždějící auto, je čtvrt hodiny před námi. Tak nás snad alespoň odprezentují.

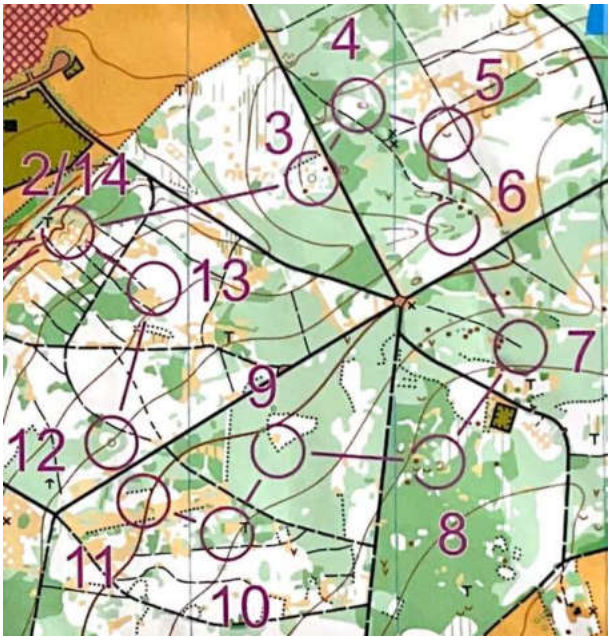

Což by asi klaplo, kdyby na dálnici minuli srnu. Auto je ale pojízdné, kvůli jednomu dodřenému plastu ani nechtějí čekat na policajty. Je to záležitost za pár tisíc. Kdyby pod plastem nebylo čidlo radaru, což, jak Honza později zjistí, prodražuje opravu asi desetinásobně. No snad to Janče pojišťovna zaplatí. Dělám si legraci, jasně že nezaplatí, pojistné podmínky jsou napsány důsledně.

Tak třeba se Honza nerozvede. Za půjčené přepravovadlo každopádně Jani díky.

Takže se scházíme kousek před půlnocí, z tradičního rockového koncertu a pařby na uvítanou už si mnoho neužijeme. Prezentaci nějak pořešíme ráno.

Ráno jsme po cestě trochu použití, ambice ale nechybí. Na vylepšení minulého umístění 12/78 to asi nebude, ale při nižší konkurenci 60 týmů chceme s minulostí alespoň udržet krok. Protože jsme večer nevyřešili prezentaci, pořadí úseků začíná podle pořadí v původní přihlášce mnou. V devět hromaďák a hurá do lesa.

První prohlédnutí mapy a začínám tušit zlo. Za devět účastí na čtyřiadvacetihodinovkách už jsem zažil horší terén. Jednou. Mapa trpí akutní zeleností všech odstínů, rozhraní v podstatě žádná. Chození i přes hodně zelené v podstatě povinné, někdy to jde, jindy totálně neprostupné ostružiny, některé pasáže prostupuji plížením. Chybuje se hodně, není se kde srovnat, a tak chyby přidávají spíše po minutách než sekundách. Z myšlenky udržet krok s minulostí se stává snaha neztratit stopu.

Po mě nastupuje Honza, který je naším hlavním trumfem a vrací se v úctyhodném čase. Jen škoda, že je příliš sexy na to, aby sbíral všechny terčíky a jeho úsek se nezapočítává. Někdo výsledkovou listinu uzavírat musí, tak to bereme na sebe.

Holkám se docela daří, Evča Adamová na lehčích úsecích létá, i hlavní organizátorka letošního výjezdu Bára Stachoňová rehabilituje svůj pochroumaný kotníček solidním během na delších tratích, a tak se pomalu dostáváme do středních pozic výsledkové listiny.

Nejstabilněji to sází Michal, svůj první noční těžký úsek zvící čtyř kilometrů dává pod půl hodiny, což je v místím terénu impozantní. Za odměnu je vybrán na nejdelší těžkou noc. Ta je asi dvakrát tak dlouhá, a tak hodinu po Michalově startu Honza očekává předávku. Po hodině a půl navštíví stan z otázkou, jestli jej Michal náhodou neminul. Po dvou a čtvrt hodinách vyprosí od orgů mapu, a jde v protisměru Michala hledat. Nachází ho kousek před předsběrkou, na louce za Michalem se v jinovatce mrazivé noci táhne nepříliš rovná čára. V odpovědi na Honzovu otázku, jestli je v pořádku odpovídá nesrozumitelně, zato u toho kýve hlavou. Na běh už to není, ale naštěstí nic, co by pár hodin ve spacáku nespravilo.

Když to shrnu, s umístěním 46/60 nebude tento ročník blyštivým klenotem naší kariéry. Centrum závodu vzdálené půl kilometru od kempu dost zaostávalo za minulým, kde předávka byla hned u stanů a na druhé straně kempu bylo koupaliště. Z jiného pohledu, když mrzne, tak bychom si ten koupák stejně neužili. A terén možná měl rezervy v estetice, navigačně ale rozhodně zajímavý byl. A ten pocit ráno po mrazivé noci na hřejivém sluníčku před kavárnou v historickém centru Meningenu. Ten pocit, že už nikam běžet nemusím…

Víťa

Výsledky závodu jsou k dispozici na webu https://www.24h-ol.de/en/

Republikový festival žactva

V pátek 3. 6. jsem společně s asi 40 orienťáky ve věku do 14 let vyrazila vlakem na republikový festival žactva do Chotěboře reprezentovat Jihomoravskou oblast. Po příjezdu jsme běželi sprint dlouhý cca 2 km pro všechny kategorie. Po doběhnutí nás čekala večeře a rozložení věcí v zimním stadionu, který se stal na tento víkend naším útočištěm. Potom jsme šli na večerní program ve stanu v centru závodu. Nejprve proběhlo vyhlášení výsledků sprintu a poté představní oblastí s vlastními pokřiky. Naše oblast si připravila pokřik: „Pokud jezdíš šalinou, medaile tě neminou.” Pak následovala beseda s Tomášem Křivdou a krátký rozbor postupů.

V sobotu byl na programu desetiboj. V dopolední části desetiboje byly nachystané disciplíny: Indoor orienťák (orienťák v budově), O-labyrint (orienťák v labyrintu), Memory challenge (zapamatovat si co nejvíc informací z piktogramů a následně odpovědět na otázky), Piktogram challenge (podle piktogramů určit správnou kontrolu) a Azimut challenge (podle buzoly určit azimutem správnou kontrolu). Jakmile byla po obědové pauze nachystána odpolední část desetiboje, vyrazili jsme na: Paměťák (zapamatovat si a následně orazit určitý počet kontrol), Odhad vzdálenosti (oražení správné kontroly v předem určené vzdálenosti), Překážkovou dráhu, Crossable challenge (určení možnosti překonání překážky) a Superpíchače (v nejrychlejší čase orazit kleštičkami 20 kontrol do starých průkazek). Ve všech disciplínách byly penalty, které se při případné chybě přičítaly k času v dané disciplíně. Ve zbylém čase před večeří jsme si mohli zajít na pouť, kde jsme měli vstup na jednu atrakci zdarma. K večeru nás překvapila přeháňka, a proto byl zrušen oblastní turnaj ve frisbee. Po večeři bylo vyhlášení vítězů a nejúspěšnějších členů jednotlivých oblastí.

Vše zakončily nedělní štafety. Terén byl převážně rovinatý, jen doběh do cíle byl po sjezdovce nahoru a důkladně prověřil zbytky našich fyzických sil. Výsledky naší oblasti nebyly vůbec špatné. V kategoriích D14 a H14 jsme obsadili druhá místa.

Barča

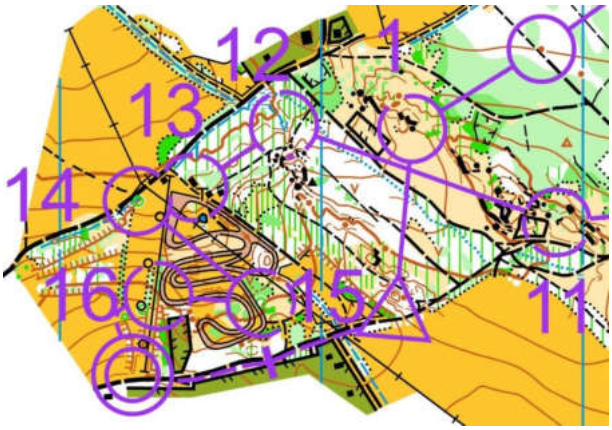

Výsledky obou závodů a desetiboje včetně jednotlivých disciplín jsou k dispozici na ORISu. Sprint: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7145, desetiboj: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7261, štafety: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7260

MČR na krátké trati

Letošní MČR na krátké trati lákalo na zajímavé terény v oblasti Jizerských hor, takže i přes fakt, že Kája bude moci běžet pouze veřejný závod a já hned v pondělí vyrážím na služebku do Osla, jsme se rozhodli opět po několikaleté pauze zúčastnit.

Jelikož PBM osazenstvo nebylo z největších, tak jsme se vlezli do dvou osobních aut, což tedy znamenalo sobotní sraz v 7 hodin u Libora. Tam jsme dostali ještě u Míši snídani, čerstvě napečené dobroty, pobalili veškeré potřebné vybavení a hurá směr Jablonec. Cesta probíhala bez problémů, takže jsme na parkoviště dorazili s dostatečným předstihem a tudíž jsme kopec na shromaždoště i stavění stanu mohli vzít pěkně v poklidu a dokonce jsme měli před katranténou i čas na odpočinek či předzávodní debaty o taktice. Po dvanácté už ovšem bylo potřeba pomalu vyrazit směr karanténa, tam jsme směřovali všichni kromě Karla, který vyrazil na svou Borůvku. Můj startovní čas se řadil mezi ty dřívější, což byl při pohledu na menší rozlohu karantény neocenitelný plus.

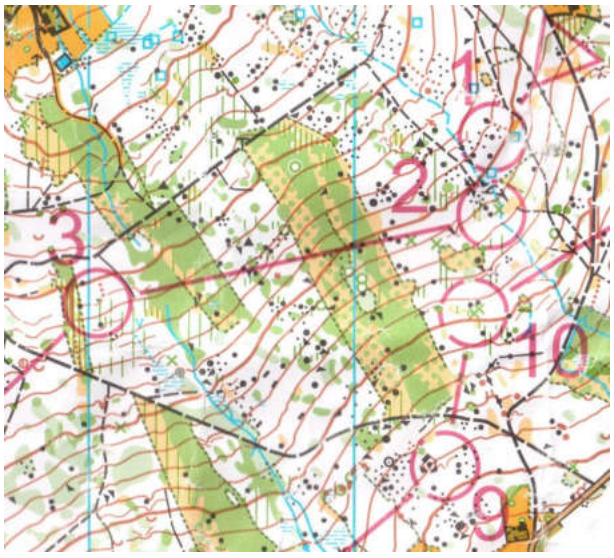

Závod byl záludný hned od startu, o čemž se přesvědčili nekteří již na první kontrole. Tratě měli několik smyček a térén se měnil od rychlého lesa se skvělou viditělností, přes svah s těžkou podložkou a nižší vegetací, která ztěžovala viditelnost, až po podmáčené oblasti, kde jsme si mohli dopřát i bahenní koupel. Já jsem na trať vyrazila svým rozvážným tempem, což mělo za následek, že jsem již na 8. kontrole byla doběhnuta za mnou startující Adélkou. Nicméně jelikož závod mě bavil, což je pro mě hlavní, tak jsem se nenechala rozhodit a pokračovala svým tempem dále. Což se později ukázalo jako dobrá volba. Bohužel i mně se nevyhla chyba při odběhu z 11. kontroly, kdy se mi již nechtělo tolik stoupat do kopce. Takže jsem díky špatnému odběhu v následném traverzu skončila níže než jsem čekala a 12. kontrolu tudíž musela chvíli pohledat. Nicméně se povedlo a já mohla s trochou zdravého naštvání a vědomím, že lenost se nevyplácí, pokračovat dále. O to větší překvapení pro mě bylo, že mě na následující kontrole opět doběhla za mnou startující Adélka. Pak už zbývalo překonat jen závěrečnou bažinovou pasáž a hurá do cíle.

Po závodě jsme si ještě stihli užít nádherný slunečný den na shromaždišti s výhledem na Ještěď, Tanvaldský Špičák a Bramberk, kam jsme se navečer vyrazili ubytovat, do nám již známého penzionu „Chata Agátha“. Stejně jako na Velikonoce se nám dostalo skvělého pohoštění včetně ochutnávky domácí klobásy.

V neděli byly startovní časy přiřazeny podle sobotních výsledků, což znamenalo, že někteří z nás vyráželi do lesa vcelku časně a

to včetně Libora, který tentokrát doplnil Karla na trati Malina a mohl se díky tomu podívat s denním zpožděním do prostoru sobotní kvalifikace. Mezi tím jsem se na start svého B finále vydala i já. Trať byla tentokrát koncipována ve dvou rozdílných terénech. První část trati byla v čistém lese s rychlou běžeckou podložkou, která se ovšem za silnicí změnila v bažinatou či borůvčím porostlou podložoku, kde byly místy nízké hustníky snižující viditelnost na minimum. Moje trať stejně jako většina měla několik smyček, tudíž bylo potřeba neustále dávat pozor, kam člověk běží, aby se nikde nemusel vracet. Po sobotním závodě, se mi neběželo už nikterak lehce, takže závěrečné 3 kontroly do kopce směr cíl mi daly dost zabrat, nicméně závod jsem zvládla bez chyb, takže v cíli mohla převládnout spokojenost. Pak následovalo rychlé předání poznatků z lesa A finalistům, kteří pomalu odcházeli směr start, aby stihli karanténu. Poté jsme se už přesunuli k cílovému koridoru, kde jsme sledovali nejen doběh, ale také GPS tracking těch nejlepších, které trať zavedla do zcela nové části lesa. Ta byla zcela pokrytá bažinami a potrápila nemálo závodníků, což udělalo závod dosti napínavým, a tudíž jsme vydrželi až do doběhu poseldního PBM člena, kterým byl vítězný Strejda.

Poté už následoval rychlý přesun do aut a cesta do Brna, která byla také plná nečekaných zážitků. Nejprve jsme zastavili za Prahou na benzince na zmrzku a když se vratíme k autu, vidíme Fildu, jak se baví se starší německou paní ve vedlejším autě a něco jí vehementně anglicky vysvětluje. Při dojití k autu pochopíme, že paní zaparkovala trochu blízko a Filda jí prosil o přeparkování, což se ukázalo jako ne zcela dobrý nápad, jelikož paní nebyla zrovna nejlepší řidička, takže jsme byli rádi, když se po chvíli snahy vrátila bez poškození našeho auta na své parkovací místo a uložila se ke spánku. Nicméně, abychom těch zážitků neměli málo, tak jsme ještě při příjezdu do Brna měli druhý šok a to v podobě vysklení bočního okénka u řidiče. Naštěstí se nikomu nic nestalo, takže stačilo jen na benzince posbírat sklo, pak předat kluky ze Slovenska jejich dalšímu řidiči, zaparkovat auto v garáži, zabalit na služebku a jet vstříc dalším dobrodružtvím.

Věrka

Výsledky závodu jsou k dispozici na ORISu. Kvalifikace: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6232, finále: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6233, veřejný závod sobota: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7195, veřejný závod neděle: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7196

Tomáš Odehnal:

Je dobře, že už nemusím řešit licenci

Óďa měl letos poměrně turbulentní jarní část sezóny. Po úspěšném dubnu, kdy byl součástí historicky první štafety PBM, která vyhrála závod Českého poháru štafet nejenom v dorostenecké kategorii, přišla po sprintovém mistrovském víkendu v Praze nemoc a neúčast na dvojzávodě Žebříčku A v Oldřichově u Nejdku. Jak se ale říká, konec dobrý, všechno dobré. Na vrcholu české jarní orienťácké sezóny, na Mistrovství Republiky na krátké trati v Jizerských horách, se Óďovi podařilo postoupit do A finále ve své kategorii H18 a zajistit si tak po výpadku v letos velmi vyrovnaném Žebříčku A s předstihem licenci A pro příští sezónu a také klid do podzimní části sezóny. Nejen o mistrovském závodě a o úspěchu štafety v Novém Městě na Moravě, ale třeba i o jeho květnovém vítězství v kategorii H21C v závodě Ligy Vysočiny v Jihlavě jsme si povídali po doběhu oblastního přeboru štafet na Horneku.

Jirka

J: Ahoj Óďo, jak sis užil dnešní štafety?

T: Ze začátku to bylo docela dobré, to jsem měl hodně sil. Víckrát jsem si to ťukal, potom jsem doběhl i toho prvního z Tesly, teď už nevím jak se jmenoval. Ten kopec na diváckou byl docela záhul a pak už mně hlava moc nemyslela. Už jsem byl zavařený. První dvě kontroly dobrý a pak tam bylo za hustníkem takové údolíčko. Tak to jsem nezvládl a nechal jsem tam přes dvě minuty, ale doběhl jsem první, takže jako dá se.

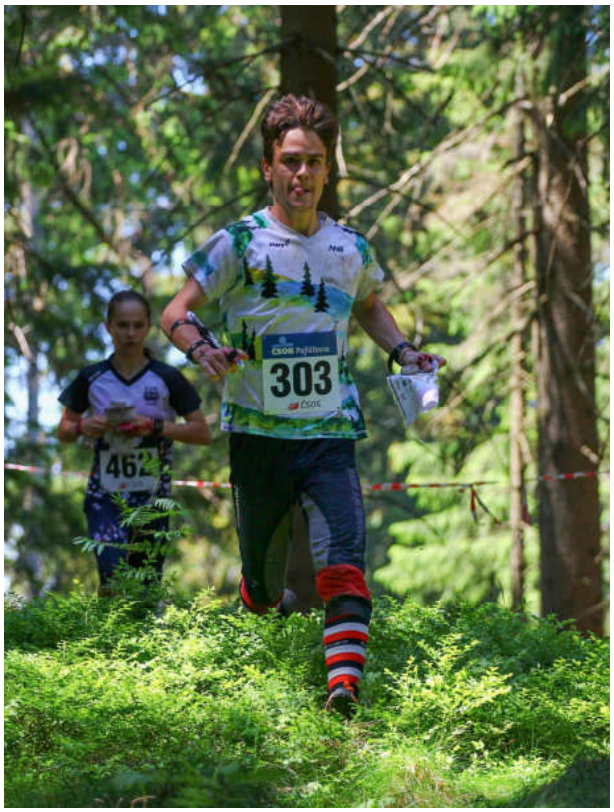

J: Letos na jaře jsi zaběhl několik zaznamenáníhodných výsledků. Začněme u stejné disciplíny jako se běžela dnes, tedy štafet. V závodě Českého poháru štafet v Novém Městě na Moravě jsi v sobotu rozbíhal vítěznou štafetu. Jaký byl tvůj úsek?

T: Teprve v sobotu ráno jsem zjistil, že poběžím první štafetu, takže jsem byl trošku vystresovaný, ale po sprintu jsem se cítil dobře a víceméně to šlapalo v pohodě. Ono to bylo i mapově docela jednoduché, protože jsme běhali v novoměstské aréně, takže ty kontroly byly jednoduché. Doběhl jsem víceméně s přijatelnou ztrátou a kluci už to potom v pohodě vytáhli na první místo.

J: Doběhl jsi patnáctý s necelými třemi minutami ztráty. Věřil jsi při doběhu, že by z toho nakonec mohlo být vítězství?

T: Ano, protože přede mnou dobíhali kluci, kteří měli štafetu postavenou tak, že na prvním úseku běžel dobrý kluk a potom už tam měli různě šestnáctky nebo dokonce někteří i čtrnáctky.

J: Jestli se nepletu, tak na takhle velkém závodě jsi byl na bedně poprvé. Jak sis užil vyhlášení? Oslavili jste to vítězství s klukama potom nějak?

T: Užil jsem si to suprově, fakt pocit byl suprovej. Ani jsme to neoslavovali. Snědli jsme tři velké vdolky, co jsme měli a šli jsme

spát, protože jsme byli docela unavení a chtěli jsme se připravit na ten další závod.

J: V neděli jste běželi ve stejném složení jako v sobotu. Platilo, že vítězná sestava se nemění?
T: Platilo. Libor nám říkal, že kdo z nás doběhne v sobotu první, tak půjde tu první štafetu. Byl jsem to já, ale ráno jsem se ani moc necítil. Byl jsem hrozně unavenej a i jsem se špatně najedl a vůbec mě to nešlo. Takže kdybych věděl, jak se mně poběží, tak Broshákovi určitě v neděli tu první štafetu přenechám. Ten doběhl nějaký pátý, úplně suprově.

J: Co bylo v neděli jinak, že se vám nepodařilo sobotní úspěch zopakovat?
T: Určitě borci běželi suprově, ale mě to fakt nešlo. Dělal jsem tam i chyby. Ze začátku to nebylo tak hrozné, ale potom jsem na jednu bažinku nechal prostě hrozně moc a to už s tím nešlo nic dělat.

J: Jak jsi ty osobně spokojený s výsledky obou závodu? Využil jsi možnost běžet v A štafetě ze svého pohledu na maximum?
T: V sobotu ano a v neděli mi to taky určitě dalo nějaké zkušenosti jak běhat ty první úseky. Takže celkově si myslím, že určitě.

J: Oba závody se kvůli omezením ze strany CHKO běžely v poměrně malém prostoru kolem Ski hotelu, kde se vloni běžel oblastní žebříček. Nakonec se ani nešlo za silnici na Harusák. Byl celý závodní víkend, vlastně i včetně rovněž přesouvaného sprintu, důstojný ze sportovního hlediska?
T: Já myslím, že pořadatelé se s tím popasovali dobře. Sice jsem čekal, že se půjde na Harusák, a že to bude trošku více do kopce, ale nakonec mně asi spíš vyhovovalo, že se běželo tam, kde se běželo.

J: Tu otázku jsem spíš myslel tak, jestli ten prostor byl na dva závody dostatečně velký a ten sprintový prostor byl dostatečně kvalitní na závod Českého poháru?
T: Tak sprint byl. Sprint se mně líbil. Na těch štafetách se postupy hodně křížily, ale že by mně to nějak úplně vadilo, to se asi říct nedá.

J: Pokud se sejde plná sestava PBM, tak máme dvě štafety schopné bojovat minimálně o bednu. Jak vidíš ambice obou štafet především směrem k MČR?
T: Myslím si, že první štafeta má určitě ambice nejvyšší, určitě na zlato. A myslím si, že ta druhá štafeta společně se mnou, když se s tím dobře popasuje, tak by to taky určitě mohl být suprový výsledek.

J: Pojďme se teď přesunout k Mistrovství na krátké trati. Hodnotíš postup do A finále a konečné osmnácté místo zpětně jako úspěch?
T: Tak postup do A finále určitě. To jsem byl hodně rád. To byl vlastně můj hlavní cíl na ten víkend, což se mi podařilo. A od toho finále jsem neměl ani moc velké očekávání. Šel jsem si to tam spíš užít. Ze začátku to docela šlapalo, ale potom se mi to v bažinaté části, kde chybovala fakt spousta lidí, vůbec nepodařilo. Myslím, že na té jedné kontrole jsem nechal dokonce sedm minut. Takže pak už ani nebyla motivace a síla běžet dál.

J: Čtrnáct dní před krátkou, na Áčkách v Nejdku jsi nestartoval kvůli nemoci. Ovlivnilo to nějak tvůj výkon na krátké? S čím jsi do závodu startoval?
T: Myslím si, že na krátké už mě to neovlivnilo, protože jsem se před tím víc než týden zase rozběhával. Například, když jsem byl tři dny po té nemoci na dráze na atletických závodech, tak to jsem byl fakt hrozně vyčerpán.

J: V kvalifikaci jsi chyboval hned na první kontrole v důsledku čehož tě poměrně brzy doběhl za tebou startující Martin Kabát. Jak

z tvého úhlu pohledu kvalifikace probíhala? Věřil jsi v postup, i když jsi byl doběhnutý?
T: No, na trati moc ne, ale snažil jsem se za ním běžet a kontrolovat si to, což se mi docela podařilo. Pak když nás Béďa vyhlašoval, tak to nejdříve vypadalo, že to myslí tak, že já se nepodívám do A finále. Ale naštěstí řekl, že jo, takže jsem byl určitě spokojený.

J: Co se pak stalo ve finále? Na první kontrolu v bažinách jsi udělal velkou chybu.
T: To už jsem říkal před chvílí. Tam jsem to prostě vůbec mapově nezvládl. Ta kontrola byla hodně schovaná, takový kámen v hustníčku. Moc nebyl vidět, takže jsem ho o kousek přeběhl a pak jsem se tam absolutně ztratil a vůbec jsem nedokázal tu mapu pochopit.

J: Jak ti vyhovovaly terény jak kvalifikace, tak finále? Rozsáhlejší bažiny přece jen nejsou pro Jizerské hory úplně typické.
T: No docela dost jsem se tam trápil. V bažinách jsem se hodně propadal a bylo to hodně fyzicky náročné, ale užil jsem si to. Určitě lepší než běhat někde kolem Zlína do kopců.

J: dalším tvým výsledkem, který stojí za zmínku je vítězství v závodě Ligy Vysočiny v Jihlavě v kategorii H21C. Jen ty a Strejdík jste letos dokázali vyhrát závod v mužské kategorii. Co tě motivovalo jet na dvojkombinaci sprint a middle, která se běžela celá ve městě?
T: Týden před tím jsme byli na Slovensku a tam mi taťka napsal, jestli s ním nechci jet na tenhle dvojzávod. Já jsem neměl o víkendu nic v plánu, takže jsem na to kývnul. Věděl jsem, že minimálně ten sprint bude dobrý, protože jsme tam o rok před tím běželi žebříček A.

J: Právě ten městský middle jsi vyhrál. Jak vysoko si tohoto vítězství ceníš? Konkurence sice nebyla příliš početná, ale několik kvalitních závodníků se ba startu objevilo.
T: Jo, ten závod se mně běžel dobře, dokonce jsem ho šel suprově bez chyb, až teda na sběrku, kde jsem odlítl úplně do Prčic, protože už jsem se viděl v cíli. Ale jinak jsem byl rád.

J: Jaký ten závod byl? Z mapy to vypadalo na téměř sedmikilometrový panelkros.
T: No, to byl. Očekával jsem… No, vlastně jsem ani neměl moc velká očekávání. Myslel jsem si, že to bude spíš takový sprintík, takže mě to ani moc nepřekvapilo.

J: Je podle tebe možné ve městě zajistit dostatečnou technickou náročnost trati nutnou pro middle? Je tohle cesta, jak by mohly v budoucnu některé middlové závody vypadat, nebo byl celý závod jen ukázkou kudy cesta nevede?
T: Přesně tak. Tohle bych určitě v budocnu nechtěl běhat. Bylo to zapříčiněné tím, že pořadatelé neměli ani moc prostoru, kam mohli jít.

J: Lišil se vůbec z tvého pohledu odpolední middle nějak zásadně od dopoledního sprintu? Oba závody se běžely na mapě v měřítku 1:4000 ve sprintovém klíči a dopolední vítězné časy byly navíc výrazně delší než sprintových patnáct minut.
T: Dopoledne to byla spíš taková Brněnská zimní liga. Bylo tam hodně dlouhých postupů a byli jsme tam fakt dlouho. Ke konci mi už ani nešlo moc běžet. Nebo ne nešlo, už jsem prostě běžel trošku pomaleji. Ale lišilo se to docela dost. Odpoledne byly kontroly občas i v lese nebo třeba na louce. Byly tam různé kameny, chvilku se třeba běželo po lesní pěšince, takže nějaký middle tam trošku byl.

J: Opusťme ale nyní letošní jarní sezónu. Letos je žebříček A v kategorii H18 dost vyrovnaný. Ty už ale licenci pro další sezónu řešit nemusíš, máš ji z krátké. Jaké jsou tedy tvoje cíle pro zbytek sezóny?
T: Tak určitě chci zaběhnout co nejlíp, abych z toho měl nejlepší pocit. A rozhodně je dobré, že už nemusím řešit licenci A. Do těch závodů půjdu s lepší psychikou a nebudu tolik myslet na to, abych zaběhl fakt luxusně, abych měl dobré body, abych získal postupně i tu licenci A.

J: Těď jsou ovšem před námi letní prázdniny, kdy o výsledky až tak moc nejde. Chystáš se na nějaké zajímavé závody?
T: Tak určitě na O-ringen, to je hlavní. Když jedeme do Švédska na dvoutýdenní soustředění, tak ten týden z toho je O-ringen. Pak vlastně už jenom Cena Střední Moravy, teďka ze začátku, spojená se soustředěním v Jeseníkách. A ke konci prázdnin si tam asi ještě střihnu Cenu Východních Čech.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti daří jak na prázdninových závodech, tak potom i ve zbytku hlavní části sezóny.
T: Díky.

Nominačky JWOC

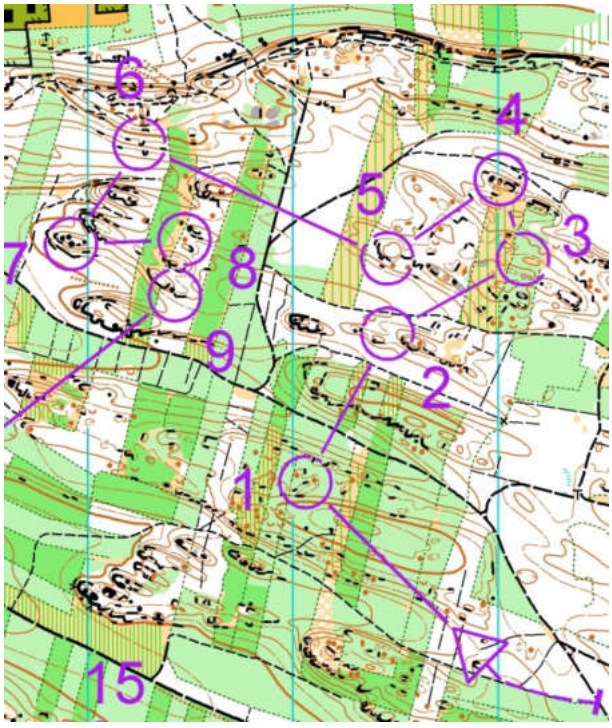

Je čtvrtek 9. června a začínají nominační závody na juniorské mistrovství světa v Portugalsku. Jako první byla dráha, která začínala v 18 hodin. Klasicky se běžely tři kilometry. Většina lidí získala aspoň jeden bod. Poté, co jsme odběhli závod na tři kilometry, jsme se vydali na ubytování a připravovali se na zítřejší sprint v Litoměřicích. Vyjeli jsme poměrně brzo ráno a vydali se do Litoměřic. Na místě jsme byli včas. Byla připravená i warm-up mapka, na které toho sice moc užitečného nebylo, ale je potřeba ji zmínit. Startovali jsme v 10:00 a běželo se v městském centru, převážná část závodu byla v terasách, takže to bylo mapově náročné. V klucích vyhrál Kuba Chaloupský a v holkách vyhrála Marky Mulíčková. Po sprintu jsme se vydali na ubytování a připravovali se na sobotní klasiku. Běželo se na mapě Lískovec. Terén to byl krásný, pískovcové skály a dobře průběžný les. Opět byla připravena warm-up mapka. Start byl v 11:00, kluci měli trať dlouhou 12 kilometrů a holky 8. Trať byla spíše fyzicky než mapově náročná. V klucích zase vyhrál Kuba Chaloupský a v holkách zase vyhrála Marky Mulíčková. V neděli se krátká trať běžela na

mapě Lískoveček. Terén byl stejně nádherný jako na klasické trati. Startovalo se o hodinu dříve, tedy v 10:00. Trať nebyla nijak moc obtížná. Řekl bych, že Mistrovství České Republiky na krátké trati bylo těžší než tohle. V klucích vyhrál opět Kuba Chaloupský. Nominačky jsem si velmi užil. Je to určitě dobrá zkušenost do budoucna a gratuluji všem, kteří se nominovali.

Adam

Výsledky všech tří nominačních závodů jsou k dispozici na webu juniorské reprezentace: https://reprezentace.orientacnibeh.cz/novinky/cist/1252

Příprava na EYOC na Luhačovicku

Ve čtvrtek 16.6. byla zveřejněna oficiální nominace na EYOC. osobně jsem si nominaci zajistil 2. místem v nominačním žebříčku, ale i tak jsem napjatě čekal, dokud to nebude černé na bílém. A povedlo se. Bylo vybráno 16 účastníků z toho je 5 z JMO. Je vidět že jsme oblast s dobrým trenérským zázemím. Předposlední víkend školního roku jsme se tedy potkali na přípravném soustředění v Pozlovicích u Luhačovic. Místo šestnácti se nás sešlo jen třináct, ale i tak bylo srandy ažaž. Pro některé to začalo už hodinovým čekáním v Brně na opozdilce z McDonaldu. Jiní měli za sebou už 5 hodin cesty přes celou republiku. Všichni jsme se potkali až ve Zlíně na Jižních svazích, kde jsme měli první sprintový trénink. Terén byl velmi náročný kvůli zdejším multilevelům. A umělé překážky to taky nedělaly lehčí. Den jsme zakončili v restauraci 300 m od ubytování.

Druhý den dopoledne jsme měli sprintové úseky v Luhačovicích, terén by měl být podobný tomu, co budeme běhat v Maďarsku, hodně do kopce a nějaké ty volby. Po tréninku jsme šli delší výklus až na ubytování. Odpoledne jsme se zúčastnili Žebříčku B-Morava na klasické trati. Od Máry jsme měli doporučeno jít volně a zaměřit se na mapu. Mapu jsme nezvykle měli v měřítku 1:10 000, i když šlo o klasiku, protože toto měřítko bude použito i na EYOCu. Terén byl opět trochu podobný tomu, co bude v Maďarsku. K večeři si někteří labužníci dali Valašskou pizzu se zelím a klobásou. A po večeři jsme si zaběhali ještě sprintové štafety smíšených dvojic v místě bydliště. Tento den jsme zakončili skvělou grilovačkou, která posloužila k utužení party. Holky hrály na kytaru a zpívaly a kluci vymýšleli netradiční outfit na banket. A pak jsme sledovali do pozdních nočních hodin snahy naši orienťáckých vzorů na Jukole.

Poslední den byla na pořadu už jen krátká trať v husté síti rýžek a údolíček. Bylo obrovské horko, ale i přesto se výběru dorostu podařilo vybojovat výborná umístění, mnohdy i v o dva levely vyšších kategoriích. Já osobně jsem si z tohoto soustředění kromě skvělých zážitků se super kamarády odvezl i nemoc. Pár dní horeček beru jako aklimatizaci do horkého Maďarska, kde se předpovídá až 36 stupňů. A antibiotika, která ještě musím dobrat, naštěstí nejsou na seznamu zakázaných látek. Tak mi držte palce, ať tělo rychle zregeneruje a na EYOCu bude všechno fajn.

Ondra

Výsledky tréninků jsou k dispozici na webu dorostenecké reprezentace: https://reprezentace.orientacnibeh.cz/novinky/cist/1260

Výsledky obou závodů jsou k dispozici na ORISu. Klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6649, krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6650

Moje první Béčka venku - Přečkovice

Vyrazili jsme v sobotu ráno z Brna, nabrali cestou Báru, Jakuba a Adama a v polospánku jeli až do Přečkovic. Cestou jsme jen z nudy počítali stromy na kopci u Zlína - bylo jich 14958 ☺, jinak nic. Na shromaždišti bylo hrozné, ale opravdu hrozné vedro (to se tady bude opakovat často), ale našli jsme si místo ve stínu a začali stavět stan. Jo to nám moc nešlo, ale vedle nás stavící Opava nám nakonec zvedla sebevědomí.

První den nás čekala klasika, všichni jsme byli strašně nervozní. Adam chodil pořád čurat. Bylo to těžký, dlouhý, kopce, hrozné vedro, v lese byla občerstvovačka. Adam to zvládl pod 100, nejlíp zaběhla Bára

Strýčková a hurá, v lese mě poprvé nedoběhla. Pro ty co to nechápou, celé jaro startuje o dva intervaly za mnou a honí mě tam ☺. Po závodě jsme šli nakonec do bazénu a to bylo super, nejlepší část dne!!!

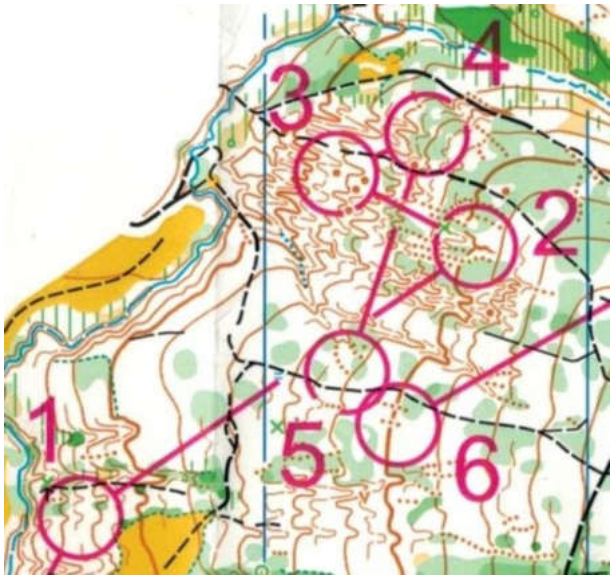

Druhý den byla krátká trať. Tentokrát to bylo v lese kratší, ale na start se šlo kruci daleko. Bylo to těžký, kopce, vedro a tentokrát mě Bára doběhla - už zase!!! Jinak ta byla zase druhá, takže jsem poslední nebyla a našla mi těžkou kontrolu, i když se to nesmí a tak jsem byla pochválená. Vlastně nás Petra chválila pořád, to bylo divný.

Už se “moc těším” na béčka do Zlína, protože to bude dlouhý, těžký a kopce...

Sofie

Výsledky obou závodů jsou k dispozici na ORISu. Klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6649, krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6650

Barbora Strýčková: Jsem víc než spokojená

Barča má letos bezpochyby velmi úspěšnou jarní část sezóny. Na oblastních žebříčcích doslova řádila, když vyhrála čtyři ze sedmi, kterých se zúčastnila. Díky tomu navíc vyhrála nominační žebříček na Letní Olympiádu dětí a mládeže, která se koná v době uzávěrky tohoto čísla. Zatím si z ní odváží dvě individuální bronzové medaile ze sprintu a krátké trati a to ji ještě čekají sprintové štafety. První dvojzávod žebříčku B-Morava konaný v Ochozi u Brna pro ni byl ovšem bohužel výsledkově nejslabší z celého jara, ale chuť si dokázala dokonale spravit na následujících Béčkách v Luhačovicích, kde se na obou dvou závodech

postavila na bednu, konkrétně byla třetí na sobotní klasice a velmi těsně druhá na nedělním middlu. Kromě závodů žákovských kategorií pak ještě během jara vypomáhala dorostencům ve štafetách, kde se také rozhodně neztratila a zvláště v nedělním závodě Českého poháru štafet v Novém Městě na Moravě byla ostatním dorostenkám naprosto rovnocennou soupeřkou. Nejen o tom všem, ale třeba i o tom, proč se, i přes právo startu v kategorii D16, neúčastnila individuálních mistrovstvích Republiky jsme si povídali v neděli těsně před jejím odjezdem do Olomouce na zahajovací ceremoniál Letní Olympiády dětí a mládeže.

Jirka

J: Ahoj Barčo, jak se těšíš na nadcházející Letní olympiádu dětí a mládeže?
B: Mám z toho strašný strach.

J: Jak vysoko bys řadila případný úspěch na Letní olympiádě dětí a mládeže? Jak významné závody to podle tebe jsou?
B: Myslím, že z toho bude velká zkušenost a pokud by se to povedlo, tak bych byla moc ráda.

J: Mluvíme spolu ale hlavně kvůli tvému úspěšnému vystoupení na závodech žebříčku B-Morava v Luhačovicích. Jak sis oba závody užila? Byly to tvoje druhé a třetí stupně vítězů v závodě žebříčku B-Morava.
B: Jo bylo to pěkné. Byly tam nějaké chybky, takže by to šlo zaběhnout i líp, ale já jsem spokojená.

J: Podle mapy to vypadalo, že nedělní závod byl daleko techničtější. Běželo se hodně v rýhách. Který terén ti více vyhovoval?
B: Mě to vyhovovalo oboje, neměla jsem s tím nějaký moc velký problém.

J: Co chybělo k vítězství v některém z těch dvou závodů? Zvláště v neděli jsi byla hodně blízko, na vítězství ti chyběly jen čtyři sekundy.
B: Tam jsem vzala na jednu kontrolu obíhačku a to byly podle mě ty čtyři sekundy.

J: Jak jsi spokojená se svými dosavadními výsledky v žebříčku B-Morava? Celkově jsi zatím na třetím místě.
B: Já jsem víc než spokojená. Jsem ráda a hlavně, že jsem si spravila ty první Béčka.

J: Letošní Béčkový žebříček je ve tvé kategorii zdá se v režii jihomoravských závodnic. Na stupně vítězů se dokázaly ve čtyřech závodech prosadit závodnice z jiných oblastí pouze třikrát. Čím to podle tebe je?
B: Obecně Jihomoravská oblast je docela dobrá a doufám, že to bude platit i nadále.

J: Co se týče Jihomoravské oblasti, tak jsi letos poměrně suverénně vyhrála Jihomoravskou jarní ligu. Zajímavé přitom je, že jak Johana Čechová, tak Julie Ptáčková, které tě zatím poráží v Béčkovém žebříčku jsou v tom oblastním až za tebou. Proč se ti dařilo je porážet na oblastňácích a na Béčkách už ne?
B: Já jsem hlavně pokazila ty první Béčka. Nevím proč, prostě se mi to vůbec nepodařilo. Po nominačních závodech na Olympiádu holky už moc nejezdily, takže bylo jednodušší vyhrávat.

J: Když jsme u oblastních závodů, tak letos jsi je oběhla zatím vlastně všechny. Pouze

v sobotu v Ochozi jsi běžela Béčka místo Céček. Který z oblastních závodů se ti nejvíc líbil?
B: Nejvíc se mi líbil poslední nominační závod na Olympiádu, což byl tuším pátý závod v pořadí (5. JmL - BBM - Neslovice). Ten se mi nejvíc povedl, takže tak.

J: Kromě své kategorie D14 jsi letos vypomáhala i dorostenkám a dorostencům ve štafetách. Jaká to byla zkušenost?
B: Velká a mám co zlepšovat.

J: V nedělních štafetách v Novém Městě na Moravě jsi ale zaběhla naprosto fantasticky, když jsi zaběhla sedmý čas na úseku a štafetu vytáhla z devátého na sedmé místo. Jak to z tvého pohledu probíhalo při tomto závodě v lese?
B: Ze začátku jsem běžela sama. Pak jsem se chytla nějakých holek a držela jsem se jich, takže to byl asi hlavní důvod, proč se mi to povedlo.

J: Na sprintových štafetách jsi pak finišovala pro krásné patnácté místo, přičemž jsi ztratila pouze několik málo pozic. Dalo se stíhat až o čtyři roky starší holky na sprintovém závodě?
B: Bylo to těžké. Hodně holek mě předbíhalo, takže to bylo deprimující, když tam běžím a předbíhají mě. Musím zlepšit kondičku, no.

J: Jak jsi spokojená s tím, co jsi ve štafetových závodech předvedla?
B: Nebyla tam žádná chyba, takže takhle jsem spokojená. Ale běžecky to nebylo moc dobré.

J: Jako závodnice ročníku 2008 s vyběhnutou licencí A jsi měla právo startu na všech individuálních mistrovstvích Republiky v kategorii D16. Proč jsi se rozhodla především na sprintu a na krátké nestartovat?
B: Hlavně jsem bojovala o nominaci na Olympiádu, takže se to hodně křížilo. Ale pokud by tam ty závody nebyly, tak bych asi jezdila.

J: Místo Mistrovství Republiky na krátké trati jsi jela na Republikový festival žactva. Má z tvého pohledu taková akce pro žactvo smysl? Splnila zamýšlený účel více propojit závodníky z jednotlivých oblastí?
B: Ne, úplně jsme se nebavili, nenavázali jsme ty kontakty. Takže v tomto ohledu to účel úplně nesplnilo.

J: A jinak to byla dobrá akce?
B: Mě se moc nepovedl desetiboj, takže na to nemám moc dobrý názor, ale štafety byly fajn.

J: Je podle tebe pro úspěšné závodníky žákovských kategorií větším přínosem, a popřípadě i motivací, účast na společných závodech například s Českým pohárem, kde vidí elitní závodníky, nebo takovéto velké akce zaměřené pouze pro žactvo, jako je Republikový festival?
B: Asi spíš ty akce, kde vidíš ten vzor těch lepších závodníků.

J: Co plánuješ na prázdniny? Díval jsem se, že jsi přihlášená na soustředění do Jeseníků a do Švédska. Chystáš se ještě na nějaké další zajímavé závody?
B: Ne, toť vše. Možná na konci prázdnin na třídenní závody CéVéCéčko, ale to je asi všechno.

J: Děkuju za rozhovor a ať se ti daří jak teď na nadcházející Letní olympiádě dětí a mládeže, tak v celém zbytku letošní sezóny.
B: Děkuju.

Žebříček B-Čechy pohledem hobíka

V pátek 17. června jsme s Věrkou vyrazili směr Jižní Čechy, kde se v sobotu a v neděli konal Žebříček B-Čechy. Jelikož moji rodiče mají pozemek s maringotkou ve vesničce Blato, která je vzdálená asi 10 km od místa startu, bylo ubytování na víkend vyřešeno. V pátek večer proběhla rychlá teoretická příprava = našel jsem si mapu z roku 2011 a snažil se nakoukat, co nás v sobotu bude čekat… myslím, že mi to moc nepomohlo.

V sobotu jsme po 12. hodině vyrazili směr Sedlo u Číměře, kde bylo nad vesnicí shromaždiště na louce. O víkendu panovalo velké vedro, takže jsme se snažili zůstat co nejdéle ve stínu a neplýtvat energií, která by nám mohla v závodě chybět. Oba jsme se s Věrkou totiž přihlásili do nejvyšších kategorií – na Věrku čekalo 8,3 km s převýšením 245 metrů a 15 kontrol. Já jsem to nějak přepálil se sebedůvěrou a tudíž jsem musel zdolat 13,6 km, převýšení 370 metrů a u toho najít 23 kontrol. Říkal jsem si, že aspoň dobře potrénuju vytrvalost… taky že jo!

Na start to bylo relativně daleko (2,3 km) a tudíž Věrka vyrazila už po 13. hodině na svůj start, který měla ve 13:45. Já jsem startoval až po 15. hodině, což mi dalo čas na odpolední kávičku, přečtení časopisu ve stínu pod stromem. Zároveň jsem z mikrofonu slyšel hlasatele, který oznamoval časy prvních závodníků v mojí kategorii – podle času se mi zdálo, že musí běžet něco kratšího než já.

15:12 …. 3, 2, 1 a start! Chytl jsem mapu a vyrazil po cestě do mírného kopce. Na odborný popis mapy se prosím zeptejte Věrky, Zeldy, Pepra a nebo mrkněte do pokynů – za mě (pohledem hobíka) tam byly kameny, kopce, hustníky i cesty. Jak by řekl Vilda první čtyři kontroly mi „nechutnaly“ – nešlo mi držet směr a měl jsem problémy s patnáctkou mapou, ale pořád jsem si říkal, že to bude ještě dlouhý a že první kontroly nerozhodují. Pak jsem se do toho trošku dostal (v průběžných výsledcích to není moc poznat, ale já jsem z toho měl lepší pocit) až do 10. kontroly, kdy jsem totálně zvoral dohledávku (opět mě zradil směr) a bloudil jsem po lese jako při nákupech v Olympii. Následné delší postupy jsem zvládl celkem obstojně (čti „našel jsem kontroly“) a přišel nejdelší postup na 19. kontrolu. Tam už jsem se hodně těšil na občerstvovačku, kterou se probíhalo, protože bylo opravdu pekelné teplo. Po závodě při diskuzi se Zeldou mi říkal, že jsem ten postup nezvolil úplně blbě, že jsem to akorát docela dost obíhal, což beru jako pochvalu (a obíhání nevadilo, přijel jsem přece potrénovat vytrvalost). Nakonec jsem se po více než dvou hodinách dostal úspěšně do cíle.

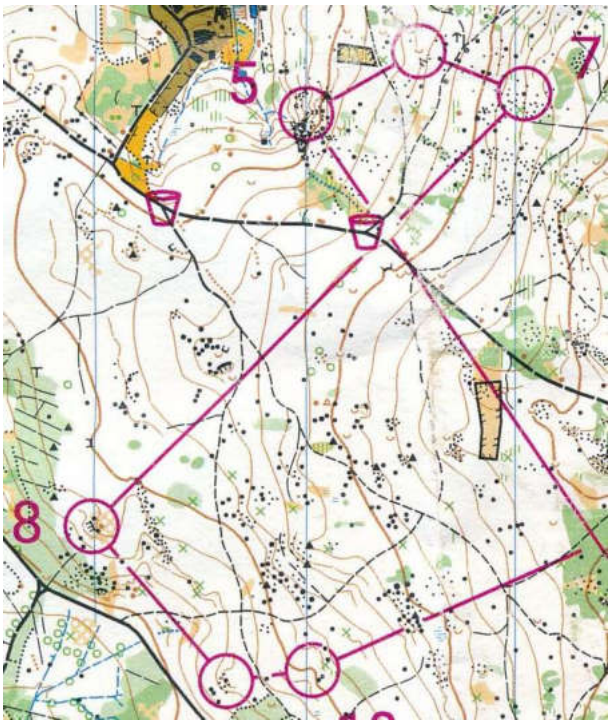

Výsledek bych raději nekomentoval, ale jak mi říká Věrka „zážitek nemusí být pozitivní, ale musí být silný“ a to teda byl! Věrka se Zeldou se s nástrahami tratě rvali mnohem lépe – Věrka skončila 13. A Zelda i po zdravotních problémech vybojoval 44. místo. Pepr musel řešit složité situace ještě před samotným výběhem, kdy měl cestou na závody defekt a musel měnit kolo. Nakonec zvládl závod i přes tyto lapálie absolvovat se ctí, ale stejně jako na ostatní, byl i na něj závod v super letních teplotách hodně náročný.

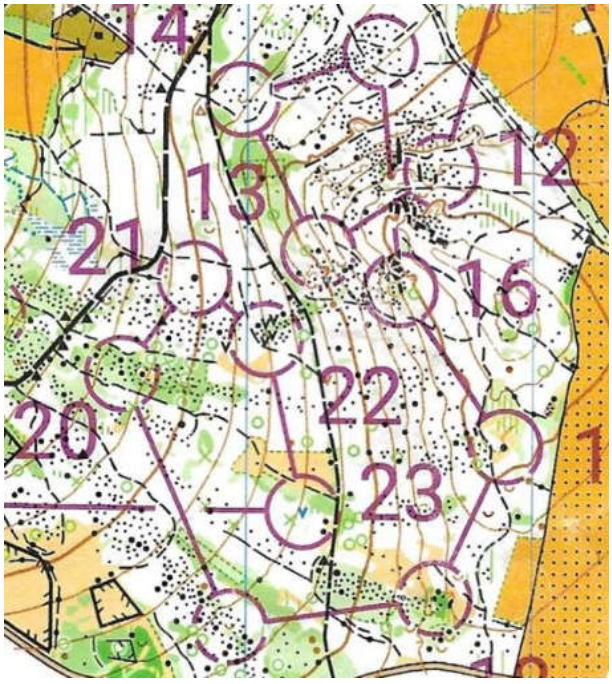

V neděli jsme se přesunuli na druhou stranu od Číměře do kempu Bílá Skála. Popis neděle zkrátím – už před startem mě bolely nohy jako čert ze sobotního závodu a nebudu vám lhát… nedařilo se mi! Sice jsem byl vlivem nedostatku bodů v rankingu odsunut do kategorie H21C a trošku jsem doufal, že by trať mohla být trochu lehčí, ale úplně k tomu nedošlo. Navíc po relativně zvládnuté první kontrole došlo k fatálnímu problému – dvakrát jsem se vydal hledat kontrolu číslo 2 a dvakrát jsem z mě neznámého důvodu neuspěl (jestli mi Věrka nezmagnetizovala buzolu, aby mi to udělala těžší). Když jsem po několikaminutovém hledání dorazil na kontrolu číslo 3, podíval se na hodinky a zároveň do mapy, která naznačovala, že mě problémy v kamení a skalkách teprve čekají, orazil jsem aspoň tu a s vědomím chybějící dvojky se vydal za dalším dobrodružstvím. Detailní popis trati opět nechám na zkušenějších. Za mě se jednalo o hodně těžkou podložku aneb když po nohama nebyl kámen, tak tam byl aspoň nějaký ten klacek. Takže můj pohyb lesem připomínal hodně neobratného slona v porcelánu. Zbytek trati jsem již s většími či menšími problémy odběhl (obešel), všechny další kontroly jsem našel a v čase přes 60 minut se dostal do cíle (těm nejlepším to trvalo 30 minut). Na shromaždišti jsem potkal Věrku, od které jsem čekal, že bude z množství kamínků nadšená, nicméně i ona říkala, že to dneska bylo hodně těžký a podložka náročná. Věrka nakonec vybojovala 20. místo v kategorii D21B.

Zeldu jsem potkal jak v lese, kde kolem mě ladným krokem proběhl, tak směrem na shromaždiště, kde si pochvaloval závod. Nakonec z toho pro něj bylo 32. místo v kategorii H21B. Pepr startoval až před polednem, tudíž jsem s ním neměl možnost mluvit, ale v opět parném letním dni doběhl na 47. místě.

I přes ne úplně podařený nedělní závod jsme si víkend v Jižních Čechách moc užili a určitě se sem někdy zase vrátíme (a já se pokusím o reparát, protože pořád věřím, že moje orienťácká kariéra je teprve na začátku).

Karel

Výsledky obou závodů jsou k dispozici na ORISu. Klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5551, krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=5553

Jarní část MTBO sezóny za námi

MTBO / mountain bike orienteering neboli orientační závody na horských kolech – o této orientační disciplíně se na stránkách Trolla ještě nepsalo, a to i přesto, že se 2 + 1 členové PBM aktivně MTBO věnují. Dospěláci – Markéta a Jirka (Šafi) hájí od letošního roku barvy brněnské Tesly (do loňska pak Start Blansko), jen nejmladší Jakub jezdí od letoška za 1. brněnskou (a to z důvodu administrativní chyby ☺).

PBM barvy jsou tak zastoupené v Českém poháru MTBO, Jakub (ač pětiletý) jezdí kategorii MW10, obdobu HDR v pěším OB. Jedná se o jednoduchou nefáborkovanou trať s možným doprovodem rodičů.

Český pohár MTBO zahrnuje 17 individuálních závodů, z nichž čtyři jsou zároveň Mistrovstvím České republiky (sprint, middle, long, hromadný start), dále se jezdí dva klubové mistrovské závody (tříčlenné štafety a pětičlenná družstva).

V jarní části sezóny máme za sebou tři závodní víkendy.

První závody se uskutečnily u Kutné Hory, mistrovství ve sprintu pak přímo v prostoru využívaném pro závody XC v Kutné Hoře. S přestupem do brněnské Tesly se Markéta po několika letech výmluv odhodlala k registraci do elitní kategorie WE. V mistrovském sprintu pak obsadila 12. místo (po odečtení zahraničních závodnic pak uzavírala první desítku). Šafi pak úspěšně bojuje v kategorii M40B. Početně nejobsazenější byla kategorie MW10 se 46 malými bikery různého věku, výkonnosti a mapařských schopností – vyhlášení a drobné odměny si zaslouženě užívají všichni.

Na druhý závodní víkend jsme se museli vydat až za hranice na Slovensko, závody byly společné pro český, slovenský, maďarský i rakouský pohár, konaly se ale naštěstí blízko, v oblíbené rekreační oblasti Gazárka u města Šaštín-Stráže. Typický rovinatý terén s těžkou pískovou podložkou a dlouhé tratě daly závodníkům celkem zabrat. Na těchto závodech mělo PBM dvojité zastoupení, kromě Jakuba v MW10 se pak v kategorie M17 představil Tom Kasza – svým umístěním na 9. místě za sebou nechal i bikové specialisty z Mladé Boleslavi.

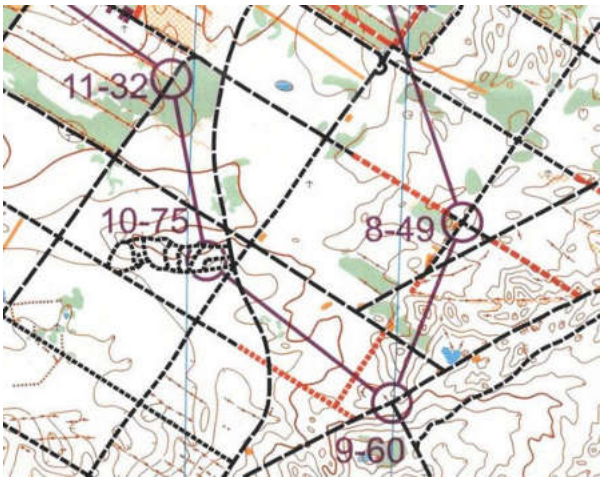

Jarní sérii uzavíraly závody pořádané naším domovským oddílem Tesla Brno, konaly se v České Kanadě s centrem v Cyklokempu ve Starém Městě pod Landštejnem. Les nám tam naštěstí alespoň částečně zůstal, počasí také přálo – závody tak byly úspěšné. Na pořadu byl pohárový middle a long, v sobotu odpoledne pak Mistrovství ČR ve štafetách. Vzhledem k papírovým šancím na medailové umístění jsme i jako pořádající oddíl sestavily ženskou štafetu a předpoklady jsme naplnily, když jsme vybojovaly bronzovou medaili (štafeta ve složení Hana La Carbonara, Markéta Uhnavá a úřadující mistryně světa Martina Tichovská).

Možnost vyzkoušení MTBO nabízí již od roku 2012 tréninková liga – Brněnský pohár MTBO. Tréninky/závody se konají zpravidla 1x za dva týdny ve středu nebo ve čtvrtek v lesích v blízkosti Brna, startovné je symbolických 50 Kč a mapníky jsou k dispozici k zapůjčení zdarma. Termíny a další informace zde: mtbo.tbm.cz

Pokud budete chtít někdo MTBO vyzkoušet a závodu brněnského poháru se zúčastnit, tak se ozvěte, rádi vám vše na místě vysvětlíme.

Markéta

Výsledky všech jarních závodů MTBO jsou k dispozici na ORISu. 1.ČP krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7147, MČR sprint: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7148, 3.ČP klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7149, 4.ČP krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7150, 5.ČP klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7151, 6.ČP krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7152, MČR štafet: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7154, 7.ČP klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=7153

Veteraniáda ČR

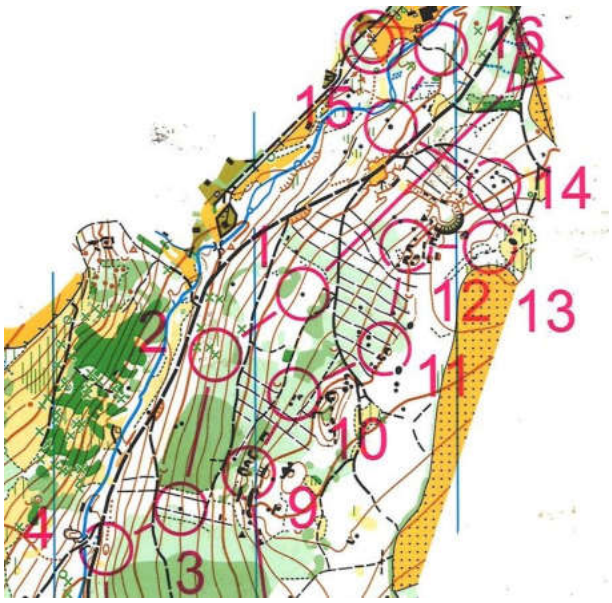

Ve dnech od 24.6. do 26.6.2022 proběhla Veteraniáda ČR.

První mistrovský závod byl sprint situovaný do hanáckých benátek – do centra města Litovle. Bezmála 400 závodníků mělo možnost zabojovat o mistrovské tituly. Počasí pro samotný sprint vyšlo až neuvěřitelně. Teplota se pohybovala okolo 28°C s mírným vánkem. Centrum bylo umístěné v areálu TJ Tatran Litovel s prostředím pro posezení do stínů místní stromů. Tratě byly postaveny okolo centra města do krásných uliček místních galérií. Závod měl rychlý spád a pořadatelům se vydařil.

Druhý mistrovský závod byla klasika situována do oblasti Řešovských vodopádů s centrem u Horního Města u chaty na Mlýně. Délky a převýšení tratí ukazovaly, že to nebude závod zadarmo. Byť jsme se pohybovali na úpatí Hrubého Jeseníku, teplota atakovala hodnotu 28°C. Což ve spojení s kopcovitou tratí bylo dosti náročné. Samotné tratě se staviteli však nepovedly. U některých kategorií byla vždy k mání pouze jedna volba postupu. U jiných kategorií se stavitel, asi pro natažení času, uchýlil ke zbytečným kontrolám, kde hnal závodníky kolmo do kopce s převýšením 35m ve vzdálenosti 100m. A dalším postupem opět

dolů. Až závěr tratí byl zajímavě položen do kamenů a skalek. Nicméně závodní prostor byl úžasný, krásně běhatelný a ve spojení s počasím fyzicky velmi náročný.

Třetí a závěrečný mistrovský závod byla krátká trať s centrem závodu jako v sobotu. Teplota již atakovala hodnotu 29°C. Pro krátkou trať využil stavitel prostor závěrečných úseků sobotních tratí. Tratě byly fyzicky náročné a lépe postavené. Stavitel se snažil maximálně využít objektů postavených na kamenech, srázech či prohlubních. Využil k tomu nabízený svah s malou náhorní plošinou.

Z pohledu závodníka to bylo zdařilé mistrovství i díky tomu, že vyšlo počasí.

Kamil

Výsledky všech závodů jsou k dispozici na ORISu. Sprint: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6685, klasika: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6686, krátká: https://oris.orientacnisporty.cz/Zavod?id=6687

Jak běhat orienťák chybou?

Určitě ne! Ale závod v orientačním běhu je vlastně sled po sobě jdoucích chyb. Ať již malých či velkých. A asi je dělá každý při každém závodě. Nechci se tím rozhodně nijak dotknout těch, kteří chyby nedělají, ale divil bych se, kdyby někdo neudělal žádnou chybu (i vteřiny se počítají).

Zelená – ideální postup
Fialová - kličkovaná

Pokusím se shrnout letošní půlrok vyjmenováním chyb (těch velkých), které by bylo dobré nedělat.

Já jsem toho letos zatím moc nenaběhal, což je první chyba. Čím méně závodů a tréninků, tím více chyb při závodě. Někdy je chyba se na závod vůbec přihlásit, ale o tom až jindy… ;-)

Kauflauf v únoru. Nečum do mapy, když nemáš jistotu v rovném a pevném podkladu. Zakopnutí a let vzduchem směrem k ZŠ Pavlovská mě stál naražená žebra a týden bez vyspání. Nestojí to za to zkoumat mapu v běhu a šlápnout do jámy.

Zapamatuj si fintu, pokud ji Zelda na mapě použije. Při jarním sprintu v křoví (Obřany) byla použita finta, kterou jsem prostě nepochopil. Respektive jsem ji chápal těsně před startem, ale potom na to zapomněl. Takže je nutné číst a hlavně pořádně pochopit pokyny ještě před startem,

po startu už je pozdě. A ještě jedna věc, pořadí kontrol a čísla jdou po sobě vzestupně, po čísle 15 je číslo 16 a ne tedy 17, jak jsem předvedl já. To se pak člověk diví v cíli, proč je disk!

Na Ledkové Huti u Boskovic to byly hned dvě chyby. Od kontroly stačí vyrazit někam přibližně směrem k další kontrole, přece se někde chytnu. To jo, chytnul jsem se, ale o rozcestí vedle a cca o jednu minutu později. Takže vybíhejte kontrolovaně. Ne jako stádo divočáků, když do něj omylem vběhnete. Jo a koncentrujte se až do konce. Předsběrku přece dám, pak už je to do cíle kousek. Do cíle to kousek byl, ale předsběrka byla těžká a dohledávka mě stála minutu a tím i třetí místo.

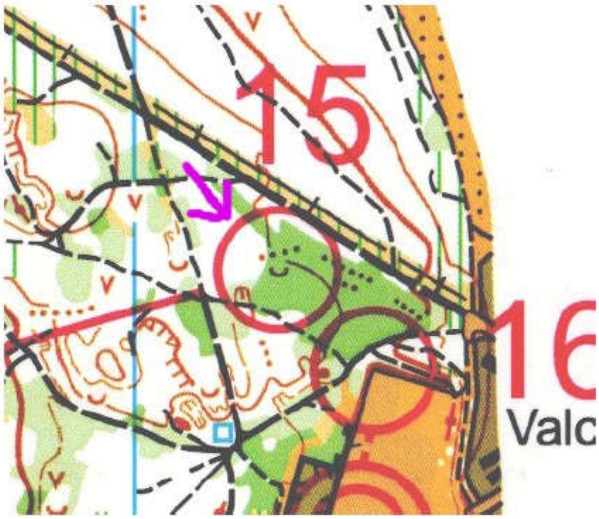

Poslední chybou, kterou by bylo dobré vynechat, je změna naplánovaného postupu. Zkrátka obvykle bývá první nápad ten nejlepší a je dobré se držet plánu postupu. Jakákoli změna nebo váhání je jen ztráta času, která je určitě větší, než původní varianta postupu. A ta nemusí být nejlepší. Ale je nejlepší vaší variantou.

Takže shrnutí: běhej, trénuj, nehlas se na závody, nečum do mapy, čti pokyny, pořadí čísel se nemění, nevyrážej od kontroly jak prase, koncentruj se až do konce a postupuj dle plánu.

Radim

Fejet-O-n: A tobě se to nelíbilo?

Nacházím v sobě poslední zbytky sil a protínám cílovou čáru. Dokud jsem ještě schopen alespoň nějakého pohybu, tak hledám vyčítání, aby byl závod definitivně završen. Kdo mi sundá GPSku a startovní číslo vůbec neřeším.

Nějakou chvíli bezvládně ležím za cílem a po chvíli začínám diskutovat se soupeři, o tom, co jsme právě zažili. Jak se mi opět pomalu obnovují mozkové funkce, tak začínám, možná trochu emotivněji, vyjmenovávat věci, které byly z mého pohledu minimálně rozporuplné. A pak se to stalo. Nějaká závodnice z veteránské kategorie se mě zeptala: „A tobě se to nelíbilo?“

Byla to velmi zákežná otázka. V tuto chvíli ovšem není až tak moc důležité, jak jsem odpověděl. Důležité je, že jakákoliv odpověď na ni byla v ten daný okamžik špatná. A já se chci hlouběji zamyslet nad tím, proč.

Někteří už možná tušíte, že píšu o doběhu klasické trati Českého poháru, která se běžela v neděli 22. května v Oldřichově u Nejdku. Na trati jsem byl více než dvě a půl hodiny, posledních třicet minut mě braly čím dál tím silnější křeče a posledních deset minut si ani moc nepamatuju. Mohlo se mi to tedy líbit?

Odpověď rozhodně není tak jednoznačná. Bez jakýchkoliv diskusí se mi

moc líbil ten les. Příroda Krušných hor je fantastická. V roce 2018 jsem byl na Dračí skále a především v rezervaci Oceán jako turista a milovník přírody. Je to jedna z mála lokalit v ČR, kde rostou ve volné přírodě masožravé rostliny (drosera rotundifolia a pinguicula vulgaris). Kvůli tomu ale na závody nejezdíme. Nebo snad ano?

A co všechno se mi nelíbilo? To, že stavitel neodhadne délky tratí se občas stane. Ale tohle? Třetí muž v elitě tam byl dvě hodiny. Mohl si to stavitel vůbec proběhnout? Já jako rozhodčí s kvalifikací R2 říkám, že nemohl, a po diskusi s ním se to i potvrdilo. Asi se bál, že ho v té bažině ty kytky sežerou…

A jak je možné, že hlavní rozhodčí nezkontroluje kvalitu mapy. Jasně, žádná mapa není dokonalá a tento terén byl na zmapování obzvláště složitý. Jako mapař vím, co píšu. Přesto ale v mapě nemůžou být zásadní chyby, kterých si závodník všimne v plném tempu. A to prý pořadatelé některé kontroly kvůli nedostatkům v mapě posouvali…

A do třetice všeho dobréno. A nebo spíš zlého? Závodní prostor sice svou morfologií nenabízel moc možností voleb postupů, ale stavitel trati tomu fakt nepřidal. Hodně postupů bylo jen o volbě stopy terénem nebo čistě rozbíjecích kolmo na vrstevnice. A ti vševědi, kteří vidí na GPS trackingu spoustu lehce se větvících čar, jak závodníci volili nejskluznější stopu, a jásají nad tím, jaká to byla bezva volba, by si tu elitu měli někdy zaběhnout sami. Protože stará pravda říká, že tomu, kdo nic neumí nezbývá nic jiného na práci, než učit ty ostatní, jak se to má dělat.

Bylo toho docela dost, co se mi nelíbilo, že? Proč tedy byla odpověď na otázku, kterou jsem dostal po doběhu tak složitá? Protože jedna věc je, jestli se mi to líbilo a druhá, jestli mě to bavilo. A věztě, že mě to opravdu bavilo, a moc.

Baví mě hledat svoje limity. A baví mě zjišťovat, že jsou dál než bych čekal, a také dál než limity některých papírově silnějších soupeřů. Bavil mě i samotný pohyb tím extrémně náročným terénem. Proto přece dělám orienťák, že mě to baví. A tohle byl ryzí orienťák. Žádný panelák zleva nebo zprava. Byl to boj s divokou přírodou, byla to výzva. Jen já, les a mapa. Moc takových výzev už bohužel v současném orienťáku není.

Jak z toho tedy ven? Zkusme na to jít úplně z druhé strany. Jel bych znova na závody do tohoto terénu? Bez váhání, ano. A každému to doporučuji. Příležitost by měla být už na konci prázdnin na West Cupu. Chtěl bych ale znovu běžet takovýto závod? Vlastně asi klidně, ale v žádném případě jako závod Českého poháru. A to je to místo, kde pořadatelé překročili onen pomyslný bludný kořen.

Byl to závod Českého poháru. Byl to závod pro ty nejlepší z nás. A takovýto závod má jasná pravidla a jsou na něj kladeny jasné požadavky. Absolutní česká špička už je v podstatě poloprofesionální. Pro hobíka to možná bude znít absurdně, ale opravdoví eliťáci nejezdí na závody pro zábavu. Jezdí tam pro výsledky. Jezdí tam prodat těžkou tréninkovou dřinu, kterou podstupují na úkor svého běžného života. A jsou připraveni na hodinu a půl běhu, ne na dvě. Ta půl hodina v maximálním tempu je sakra rozdíl.

A proč jsem tedy v úvodu psal, že jakákoliv odpověď na onu stěžejní otázku byla špatná? Protože veteránský závodník by přece neměl mít možnost, a v naprosté většině případů ani morální právo, eliťákovi tuto otázku položit. Byl ten závod pro veterány? Nikomu tam nevadili, ale jednoznačně nebyl. Cílem pořadatelů nemělo být, aby se to líbilo veteránům. Jim můžou modré z nebe snášet na tom West Cupu.

Jestli tedy pořadatelé nakonec dostanou zvýšený pořadatelský příspěvek od svazu za vynikající závody, a to na základě zpětných vazeb závodníků mimo elitní kategorie, tak má český orienťák vážný problém. A zatraceně málo lidí, kteří jsou ho ochotní a schopní pojmenovat pravým jménem. I když výjimky jsou. Třeba stavitel trati Jirka Valeš se k tomu postavil jako chlap. Věcně to odargumentoval, omluvil se. Palec nahoru. Český orieťák potřebuje víc takových lidí a méně těch, kterým se jenom líbí v lese.

Jirka

Soustředění Jeseníky – Malá Morávka

Datum:	1. až 6. července 2022 – pátek až středa
Odjezd:	v pátek 1. července osobními auty. Domluva dle počtu přihlášených. Sraz 9:00 za obchodním domem Tesco u hl. nádraží
Příjezd:	ve středu 6. července kolem 16:00
Ubytování:	Chata Alexandra, Malá Morávka 125 – http://www.chata-alexandra.cz/ Ubytování na postelích v povlečených peřinách.
Stravování:	začíná obědem v pátek
Náplň:	pátek – mapový trénink + 1. etapa CSM sobota – 2. etapa CSM + aquapark Velké Losiny neděle – 3. etapa CSM + hrad Sovinec *Cena střední Moravy* – https://csm2022.kobkon.cz/ pondělí – výlet na Dlouhé stráně + koloběžky úterý – vytrvalost okolo Pradědu či výlet na něj středa – mapový trénink – Karlova Studánka
S sebou:	oblečení na běh, závody a turistiku, plavky a věci do bazénu, pouzdro na teorii, hry.

Zhusta

Soustředění Švédsko - Uppsala, Enköping

Datum:
22. července až 7. srpna 2022 – pátek až neděle

Přihlášky:
nejpozději do 31. května 2021

Cesta:
Brno – Praha – Drážďany – Berlín – Rostock – Kodaň – Malmö – Kristianstad – Karlskrona – Jönköping – Norrköping – Västerås – Uppsala a zpět (4 000 km)

Ubytování:
Enköping – klubovna OK Enen

Jídlo:
Z vlastních zásob - hromadně.

Doprava:
Mikrobusy

Odjezd:
Brno
odjezd z Brna v 8:00

Program:

Pátek	cesta do Åhusu
Sobota	1 trénink (Ähus)
Neděle	trénink Enköping
Pondělí	O-ringen (E1)
Úterý	O-ringen (E2)
Středa	O-ringen (E3 – elita sprint)
Čtvrtek	O-ringen (E3 – ostatní)
Pátek	O-ringen (E4)
Sobota	O-ringen (E5)
Neděle	1 tréninky (Enköping)
Pondělí	2 tréninky (Ärla)
Úterý	1 trénink (Stockholm)
Středa	2 tréninky (Enköping)
Čtvrtek	2 tréninky (Ärla)
Pátek	U 10-mila (Ulricehamn)
Sobota	U 10-mila (Ulricehamn)
Neděle	cesta do Brna

cena:
Ostatní do 15 500,- CZK
(ubytování, doprava, jídlo, mapy, …)

/29.6.2022, Libor Zřídkaveselý

Tábor OB – Malý Ratmírov: Teorie velkého třesku

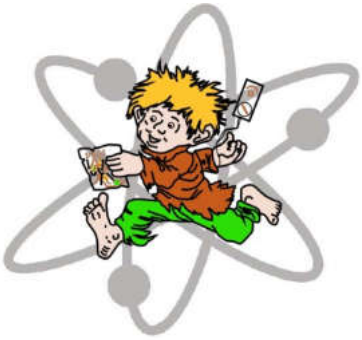

Datum: 13. – 20. srpna 2022

Cena:
0,- Kč – děti (0 – 1 rok)
1 000,- Kč – děti (1 – 3 roky)
2 700,- Kč – děti (4 – 6 let)
3 500,- Kč – děti (6 – 10 let)
3 900,- Kč – děti (10 – 14 let)
6 000,- Kč – sourozenci (2 sourozenci 0 – 14 let)
3 900,- Kč – dospělý člen rodiny
Vedoucí dle individuální domluvy

Způsob platby: výhradně na účet 2601769439/2010, VS registrační číslo

Ubytování: Chatový tábor Malý Ratmírov. Spí se na postelích, spací pytel není potřeba. https://www.chatyratmirov.cz/

Jídlo: od sobotního oběda do sobotního oběda, (snídaně, obědy, večeře, včetně svačin a pitého režimu)

Doprava: auty

Odjezd: v sobotu v 8:30 z parkoviště za Tescem u hlavního nádraží.

Příjezd: v neděli 4. září v podvečerních hodinách.

Program: tréninky orientačního běhu, táborové hry, soutěže, koupání

Seznam věcí (doporučený): věci na běhání, není vždy možnost je někde rychle usušit, proto doporučuji mít věci na běhání 3x, boty na běhání 2x. Běháme za každého počasí, proto prosím, Oblečení přizpůsobte počasí (pokud bude chladno, přidejte teplejší věci)

Oblečení:

Tričko s krátkým rukávem, tričko s dlouhým rukávem, tepláky nebo elasťáky (něco, co má dlouhé nohavice), běhací dres (dederon, kdo má), obuv ven (tenisky na běhání po lese) ponožky a spodní prádlo (dle počtu dní), oblečení pro pobyt v budově (nejlépe využitelné jako oblečení na běhaní v případě nouze), pyžamo, šátek, přezůvky, pláštěnku.

Ostatní potřeby:

Propisku, tužku, buzolu (kdo má), čip (kdo má), fixy nebo pastelky – stačí barvy černá, hnědá, zelená, modrá, žlutá, červená. Blok nebo sešit se čtverečkovaným papírem A5,izolepu, svírací špendlíky, mapník - sáček na mapu (průhledný, nešustivý, A4), pláštěnku, baterku, čelovku (kdo má), láhev s pitím, svačinu, menší batůžek, knížku na čtení, karty, menší cestovní hry apod. Nezapomeňte léky – pokud nějaké užíváte pravidelně – informujte Míšu Zřídkaveselou (zdravotník).

Zhusta

Soustředění Nový Bor

Datum: 2. až 4. září 2022 – pátek až neděle
Odjezd: v pátek 2. září osobními auty. Domluva dle počtu přihlášených. Odjezd okolo 12:00 z Brna.
Příjezd: v neděli 4. září v podvečerních hodinách.
Ubytování: Česká Kamenice. Ubytování na postelích.
Stravování: začíná páteční večeří
Náplň: pátek – mapový trénink Selská rokle
sobota – 2 tréninky Vlčí údolí
neděle – 2 tréninky Karolína + Enkláva
S sebou: věci na běhání, boty bez hřebů, …
Cena: cca 1 200,- dospělí – přesná částka bude vyúčtována po skončení soustředění a připsána na účet ve členské sekci

Zhusta

Program na červenec až listopad

1. až 3. 7. – PÁ až NE – Cena střední Moravy (KON) – Žďárský potok
1. až 3. 7. – PÁ až NE – Sandstones / Pískovce 2022 (DOK) – Doksy
1. až 6. 7. – **PÁ–ST** – **Soustředění Jeseníky** – viz samostatný rozpis akce
4. až 6. 7. – PO až ST – O-Požáry (KAM) – Kamenný Přívoz
8. a 10. 7. – PÁ až NE – Grand Prix Silesia (AOP) – Skřípov
16. a 17. 7. – SO a NE – Czech O Tour 2022 (ČSOS) – Josefův Důl
22. a 24. 7. – PÁ až NE – HSH Vysočina cup (CHT) – Křižánky
22. 7. až 7. 8. – **SO–NE** – **Soustředění Švédsko** – viz samostatný rozpis akce
3. a 7. 8. – ST a NE – 5EOB Tis (PGP) – Tis u Blatna
12. a 14. 8. – PÁ až NE – Rumcajsovy míle (SJC) – Mostek
13. až 20. 8. – **SO–SO** – **Letní tábor OB** – Malý Ratmírov – viz samostatný rozpis akce
19. a 21. 7. – PÁ až NE – Pěkné prázdniny s OB v Českém ráji (TUR) – Branžež
26. a 28. 8. – PÁ až NE – Cena východních Čech (LPU) – Vysoká u Holic
26. a 28. 8. – PÁ až NE – West cup (NEK) – Pernink

31. 8. – ST – mapový trénink (všichni) – Suchý (penzion Athéna) – sraz: **16:00** – mapa: Skalky – typ tréninku: hvězdice + scorelauf + okruhy + okruhy – osobními auty– přihlášky (všichni) do pondělí 29. srpna – vedoucí: Kamila Tachovská, Michaela Zřídkaveselá a Libor Zřídkaveselý
2. až 4. 9. – **PÁ–NE** – **Soustředění Nový Bor** – viz samostatný rozpis akce
3. 9. – SO – 9. Jihomoravská liga (ZBM) – klasická trať – Březina – start: 10:30 – přihlášky do neděle 28. srpna – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 14:00
7. 9. – ST – mapový trénink (žactvo) – Brno, Bystrc (v lese Pekárna) – sraz: **16:15** – mapa: Pekárna – typ tréninku: scorelauf + paměťové hvězdice + kombotech – doprava: autobusem 52 na zastávku „Kopce“ – vedoucí: Kamila Tachovská a Michaela Zřídkaveselá
7. 9. – ST – mapový trénink (dorost+) – Bunč (parkoviště Bunč) – sraz: **16:30** – mapa: Komínky – typ tréninku: krátké a dlouhé postupy – přihlášky do pondělí 5. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Libor Zřídkaveselý
10. a 11. 9. – SO + NE – Český pohár, žebříček A, žebříček B-Morava (TZL) – klasická trať – centrum: Rusava – start: 12:00 – **doprava: osobními auty v 9:00 z Brna** – vedoucí: Libor Zřídkaveselý – ubytování: penzion – terén: kopcovitý terén s hlubokými údolími a plynule tvarovanými hřbety. Smíšený les s převahou list-náče (buku). Kůrovec jen lokálně. Povětšinou dobře průběžný, v části plošné odrůstající porosty. Střední hustota cest. Občasné skály, balvany, kameny, prameniště a bažinky – přihlášky do 29. srpna
Český pohár, žebříček A, žebříček B-Morava (TZL) – krátká trať – centrum: Rusava – start: 10:00 – terén: svažitý terén. Spodní pasáž prostoru je odrůstající smíšený plošný hustník po větrné kalamitě s kameny, prameništi, bažinkami a rýhami. Horní pasáž více listnatá, otevřenější s balvany, skálami a kamennými poli. Malá hustota komunikací – přihlášky do 29. srpna – návrat okolo 17:00
14. 9. – ST – mapový trénink (žactvo) – Brno, Kohoutovice (Kohoutovická Baba) – sraz: **16:15** – mapa: Dub Troják – typ tréninku: linie se shluky + okruhy + paměťové tandemy – doprava: trolejbusem 37 na zastávku „Pavlovská“ – vedoucí: Kamila Tachovská a Michaela Zřídkaveselá
14. 9. – ST – mapový trénink (dorost+) – Hostěnice (parkoviště U propadání) – sraz: **16:30** – mapa: Kamenný žlíbek – typ tréninku: kombotech – přihlášky do pondělí 12. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Libor Zřídkaveselý
17. a 18. 9. – SO + NE – M ČR na klasické trati (BOR) – klasická trať – centrum: Svitava– start: SO 12:00, NE 9:00 – **doprava: osobními auty v 7:00 z Brna** – vedoucí: Libor Zřídkaveselý – ubytování: penzion – terén: kopcovitý, vrstevnicově členitý terén, pískovcové a čedičové srázy a

kameny, v některých oblastech mohutné skalní bloky a věže, průběžnost různorodá : od velmi dobré v částech s borovicovým lesem, po ztíženou v oblastech s čedičovými suťovými kameny, na některých místech souvislé plochy borůvčí – přihlášky do 4. září – návrat okolo 19:00

21. 9. – ST – mapový trénink (žactvo) – Brno, Útěchov (U buku) – sraz: **16:15** – mapa: Melatín – typ tréninku: COB + odbočovák + linie se shluky – doprava: autobusem 57 na zastávku „U buku" – vedoucí: Kamila Tachovská a Michaela Zřídkaveselá

21. 9. – ST – mapový trénink (dorost+) – Boskovice (parkoviště Hradní) – sraz: **16:30** – mapa: Boskovice – typ tréninku: sprintové variace – přihlášky do pondělí 19. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Libor Zřídkaveselý

24. 9. – SO – 10. Jihomoravská liga (TBM) – krátká trať – Útěchov – start: 10:30 – přihlášky do neděle 18. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 13:00

24. a 25. 9. – SO + NE – Český pohár, žebříček A (VRL) – sprint – centrum: Dvůr Králové – start: 10:00 – **doprava: osobními auty v 6:00 z Brna** – vedoucí: Libor Zřídkaveselý – ubytování: penzion – terén: hlavní část závodu proběhne v historické části města Dvůr Králové nad Labem, která je od roku 1990 městskou památkovou zónou. Nachází se zde nepravidelná síť ulic s městským opevnění v podobě hradeb, jižněji pak bloky řadových a rodinných domů s přilehlými parkovišti. Na jihozápadě této části sídlí firma Juta se svým areálem. Terén je z velké části rovinatý, dobře průběžný. Východní část se nachází na velmi mírném vršku oproti západní části (výškový rozdíl max. 15 m).– přihlášky do 10. září

Český pohár štafet (STH) – štafety – centrum: Tetín-Vidoň – start: 14:45 – terén: průběžný podkrkonošský les, středně hustá síť komunikací. Většina prostoru středně prudký svah s občasnými kameny, skalkami a pozůstatky těžební činnosti (lomy). V prostoru údolí říčky Bystřice prudké svahy s erozními rýhami – přihlášky do 10. září

Český pohár štafet (VRL) – štafety – centrum: Záboří – start: 10:00 – terén: podkrkonošský mírně zvlněný terén, většinou dobře průběžný, místy s pasekami a hustníky, se střední sítí komunikací. Zčásti borovicový les se vyznačuje mnoha terénními detaily – kupkami, jámami a prohlubněmi. Lze zde narazit na samostatné skalky a kameny. V severní části lesa jsou skalní bloky. V jižní části se nacházejí pozůstatky po těžbě pískovce. Některé části lesa jsou podmáčené protékajícími potůčky – přihlášky do 10. září – návrat okolo 18:00

28. 9. – ST – 11. Jihomoravská liga (RBK) – klasická trať – Lipůvka – start: 10:30 – přihlášky do úterý 20. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 15:00

1. 10. – SO – 12. Jihomoravská liga (OSN) – krátká trať – Křižánky – start: 10:30 – přihlášky do neděle 25. září – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 15:00

5. 10. – ST – mapový trénink (všichni) – Ochoz u Brna (odbočka k archivu) – sraz: **16:15** – mapa: Zadní Hády – typ tréninku: I. úsek štafet + I. úsek štafet + I. úsek štafet + I. úsek štafet – doprava: osobními auty – přihlášky (dorost+) do pondělí 3. října – vedoucí: Kamila Tachovská, Michaela Zřídkaveselá a Libor Zřídkaveselý

8. a 9. 10. – SO + NE – Mistrovství ČR štafet (PHK) – štafety – centrum: Hajnice-Výšinka – start: 11:00 – **doprava: osobními auty v 7:00 z Brna** – vedoucí: Libor Zřídkaveselý – ubytování: penzion – terén: podhorský terén v nadmořské výšce 450 - 570 m n. m. s velkým množství kamenů, skalek a terénních detailů. Střídají se zde různé stupně průběžnosti, od rychlých pasáží v čistém lese po pomalé prodírání v hustníkách. V prostoru se nachází středně hustá síť cest – přihlášky do 26. září

Mistrovství ČR klubů (PHK) – družstva – centrum: Hajnice-Výšinka – start: 9:30 – terén: podhorský terén v nadmořské výšce 450 - 570 m n. m. s velkým množství kamenů, skalek a terénních detailů. Střídají se zde různé stupně průběžnosti, od rychlých pasáží v čistém lese po pomalé prodírání v hustníkách. V prostoru se nachází středně hustá síť cest – přihlášky do 26. září – návrat okolo 18:00

15. 10. – SO – 13. Jihomoravská liga (ABM) – klasická trať – Dambořice – start: 10:30 – přihlášky do neděle 9. října – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 15:00

15. a 16. 10. – **SO–NE** – **Soustředění Rakousko** – M Rakouska v nočním OB + Austria cup krátká trať – viz samostatný rozpis akce

22. 10. – SO – 14. Jihomoravská liga (PBM) – **!!! POŘÁDÁME !!!** – krátká trať – Medlov – start: 10:30 – přihlášky do neděle 16. října – doprava: osobními auty – vedoucí: Kamila Tachovská – návrat okolo 16:00

26. až 30. 4. – **ST–NE** – **Soustředění Slovensko** – Vysoké Tatry – viz samostatný rozpis akce

5. a 6. 11. – SO, NE – ODDÍLOVÝ PŘEBOR – centrum: Zubří – mapa: Zubří – bližší informace na oddílových www stránkách *https://www.orientak.cz/* – přihlášky do 23. října

Zhusta

Termínová listina 2022

Světové závody

2. – 4. 7.	Mistrovství Evropy dorostu	HUN
9. – 16. 7.	Mistrovství světa veteránů	ITA
11. – 16. 7.	Mistrovství světa juniorů	POR
14. – 17. 7.	WorldGames	USA
3. – 7. 8.	Mistrovství Evropy, Světový pohár	EST
16. – 20. 8.	Akademické MS	SUI
30. 9. – 2. 10.	Evropský juniorský pohár	GER
1. – 3. 10.	Světový pohár	SUI

Jihomoravská oblast, žebříčky a oddílové závody v České republice

1. – 3. 7.	Cena střední Moravy (Žďárský potok)	KON, UOL
1. – 3. 7.	Sandstones | Pískovce 2022	DOK
4. – 6. 7.	O-Požáry	KAM
16. – 17. 7.	Czech Orienteering Tour (Doksy)	ČSOS
22. – 24. 7.	H.S.H. Vysočina cup	CHT
29. – 31. 7.	Grand prix Silesia	AOP
3. – 7. 8.	5EOB Tis (Tis u Blatna)	PGP
12. – 14. 8.	Rumcajsovy míle	SJC
19. – 21. 8.	Pěkné prázdniny s OB v Českém ráji (Branžež)	TUR
26. – 28. 8.	Cena východních Čech (Vysoká u Holic)	LPU
26. – 28. 8.	West cup	NEK
3. 9.	9. Jihomoravská liga	ZBM
10. 9.	Český pohár, žebříček A, žebříček B-Morava - klasická trať	TZL
11. 9.	Český pohár, žebříček A, žebříček B-Morava - krátká trať	TZL
17. – 18. 9.	Mistrovství ČR na klasické trati	BOR
24. 9.	Český pohár, žebříček A – sprint	VRL
	Český pohár štafet	STH
	10. Jihomoravská liga	TBM
25. 9.	Český pohár štafet	VRL
28. 9.	11. Jihomoravská liga	RBK
1. 10.	12. Jihomoravská liga	OSN
8. 10.	Mistrovství a Veteraniáda ČR štafet	PHK
9. 10.	Mistrovství a Veteraniáda ČR klubů	PHK
18. 10.	13. Jihomoravská liga	ABM
22. 10.	14. Jihomoravská liga	PBM
5. – 6. 11.	Oddílový přebor 2022	PBM

Příjemné léto a naschledanou v plné síle v září na hlavních závodech pozdzimní části sezóny!

Časopis orientačních běžců oddílu PBM
Redakce: Jiří Zelinka, Libor Zřídkaveselý
Na vydání tohoto čísla se podíleli:
Patrik Báňa, Vilém Bednařík, Emma Bednaříková, Ondřej Brosch, Max Denemarek, Karolína Hovořáková, Eliška Karafiátová, Vít Kasal, Tomáš Kasza, Radim Kheil, Jakub Komenda, Jan Komenda, Kamil Komenda, Věra Mádlová, Tomáš Odehnal, Richard Pátek, Karel Pauschek, Doubravka Procházková, Naďa Robotková, Sofie Stašková, Jan Strýček, Barbora Strýčková, Adam Svoboda, Kamila Tachovská, Daniela Tršová, Markéta Uhnavá, Kateřina Vítková, Jiří Zelinka, Michaela Zřídkaveselá, Adam Zřídkaveselý, Libor Zřídkaveselý a Martin Zřídkaveselý
Toto číslo vyšlo 30. června 2022
Uzávěrka dalšího čísla je 30. srpna 2022